

Một tiểu thuyết Kinh dị của
Chu Đức Đông

周德东
门

CÁNH CỬA

Cuộc đời mỗi con người đều cần mở ra vô số cánh cửa,
nhưng không phải cánh cửa nào bạn cũng mở được,
thậm chí có những cánh cửa bạn không dám chạm tay vào!

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Một tiểu thuyết Kinh dị của
Chu Đức Đông

周德东
门

CÁNH CỬA

Cuộc đời mỗi con người đều cần mở ra vô số cánh cửa,
nhưng không phải cánh cửa nào bạn cũng mở được,
thậm chí có những cánh cửa bạn không dám chạm tay vào!

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Cánh Cửa

Tác Giả: Chu Đức Đông

Thể Loại: Kinh dị, Ma quái, Văn học phương Đông

Công ty phát hành: Tân Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Trọng lượng vận chuyển (gram): 480

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Số trang: 530

Ngày xuất bản: 12-2014

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 120.000 đ

Nguồn: hoatanhoano.wordpress.com

Ebook được website [Đào Tiểu Vũ](#) hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Giới thiệu:

Q.1 - Chương 1: Đám Cưới Trắng

Q.1 - Chương 2: Thôn Huyền Quái

Q.1 - Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Bí Hiểm

Q.1 - Chương 4: Nhà Của Ai

Q.1 - Chương 5: Thần Tượng Và Người Hâm Mộ

Q.1 - Chương 6: Người Tình

Q.1 - Chương 7: Sự Trùng Hợp Kinh Ngạc

Q.1 - Chương 8: Cùng Lên Thiên Đường

Q.1 - Chương 9: Tổng Tiền

Q.1 - Chương 10: Thế Gian Vẩn Một Con Người, Thêm Một Con Ma

Q.1 - Chương 11: Nghe Lén

Q.1 - Chương 12: Câu Chuyện Kinh Dị Nhất

Q.1 - Chương 13: Thêm Một Suy Đoán

Q.1 - Chương 14: Cánh Tay

Q.1 - Chương 15: “Tiểu Nhân”

Q.1 - Chương 16: Đã Khuất

Q.1 - Chương 17: Sau Lưng

Q.1 - Chương 18: Nhóm

Q.1 - Chương 19: Hiện Hình

Q.1 - Chương 20: Chiếc Áo Màu Xanh

Q.1 - Chương 21: Quỷ Hút Máu

Q.2 - Chương 1: Nhầm Người

Q.2 - Chương 2: Sát Thủ

Q.2 - Chương 3: Chị Em Ta Mãi Mãi Bên Nhau

Q.2 - Chương 4: Ngoài Vùng Phủ Sóng

Q.2 - Chương 5: Vẫy Chào

Q.2 - Chương 6: Đùng Bao Giờ Giả Ma

Q.2 - Chương 7: Giữa Muôn Vạn Người Gặp Được Người Cần Gặp

Q2 – Chương 8: TUYẾN SỐ 44

Giới thiệu:

"Nếu bạn không phải là người có thần kinh thép, nếu bạn không biết khống chế nỗi sợ, thì xin đừng mở cuốn sách này"

Cuốn tiểu thuyết này không phải là một câu chuyện trải phẳng mà là một mê cung kinh dị đa chiều. Khi được đưa vào mê cung, bạn không biết cánh cửa nào là cánh cửa nào, cho tới cái đích cuối cùng của mê cung ấy, bạn mới vỡ ra rằng mọi thứ xảy ra đều có lý do và tiền đề của nó, không thứ gì là thừa thãi và xuất hiện vô tình. Số mệnh cũng hoạt động trên nguyên lý tương tự. Đó chính là cách tác giả Chu Đức Đông xây dựng nên cốt truyện tác phẩm này. Bạn có thể cho rằng trong thực tế, ma quỷ hay những con người dối trá mới là những thứ thật đáng sợ. Câu chuyện này lại kể về một sinh vật sống: Anh ta giả dạng con người, nhưng hoàn toàn không phải yêu tinh, cũng không phải ma quỷ, vậy anh ta là gì?... Sự kinh dị ẩn mình sau những điều chưa rõ...

Bản thảo sáng tác ban đầu của Chu Đức Đông và câu chuyện được viết ra hoàn toàn khác nhau... Sự kinh dị ẩn mình trong những sai lệch. Chu Đức Đông thật khôn khéo khi luôn tìm ra được những nỗi sợ thâm sâu nhất trong nội tâm con người và nhẹ nhàng gieo vào trong đó hạt giống sợ hãi. Mỗi người có một nỗi sợ khác nhau nên hạt giống sẽ trở ra những thứ hoa khác nhau. Chắc chắn nỗi sợ không chỉ diễn ra trên trang sách, mà nó còn ám ảnh ra ngoài cuộc sống thực tại của bạn, thậm chí trườn đến ngay bên cạnh bạn.

Q.1 - Chương 1: Đám Cưới Trắng

Con đường đông nghịt người. Tất cả đều lũ lượt đổ về cùng một hướng.

Cảnh tượng lạ lẫm ấy bất giác cuốn tôi hòa vào dòng người.

Họ đi qua những ngã rẽ, băng qua những cây cầu vượt, xuyên qua bến tàu điện ngầm, ghé qua những hộp đêm, bước qua những ngõ chợ, đặt chân tới bệnh viện, ngang qua những quán rượu... Vàng dương, ánh nguyệt thay nhau nổi chìm.

Tôi chợt nhận ra người vừa khi nãy còn bên mình bỗng nhiên biến mất, rồi một người mới từ đâu bỗng nhiên xuất hiện, cứ như thế mãi không thôi. Tôi hỏi một chàng trai vạm vỡ đi bên cạnh:

– Chúng ta đang đi về đâu?

– Về nơi cần đến! – Anh ta đáp.

Một câu trả lời thật vô nghĩa!

Đi thêm một quãng đường, anh ta vỗ vỗ vào vai tôi mà rằng:

– Tôi đến nơi rồi. Tạm biệt người anh em!

Tôi ngoảnh đầu nhìn theo, một nắm mộ bỗng xuất hiện ven đường, thoáng một cái người con trai đã biến mất.

Tôi chợt hiểu ra nơi cần đến mà anh ta nói tới không nơi đâu khác mà chính là đây.

Chúng tôi vẫn đang tiến về phía trước.

Màn đêm lặng lẽ đổ dần lên thành phố.

Nhà cửa mọc san sát, phố xá đan ngang dọc, những ngọn đèn của nhân gian sáng lốm đốm tựa sao trời. Làn mưa buốt rì rào sa xuống khiến cho ánh đèn càng hồng, men rượu càng nồng. Phía xa xa, bóng núi cao vút in lên nền trời những khoảng nhấp nhô đen kịt.

Thành phố này mang tên Tây Kinh. Thật ra đó chính là thành phố hằng quen thuộc của bạn, chẳng qua tôi chỉ tạm đổi cho nó một cái tên khác mà thôi.

Trên con đường tĩnh mịch, có một quán rượu giờ này vẫn còn mở cửa. Dọc con phố hầu hết là những cửa hàng buôn bán thư họa, tất cả đều đã say ngủ từ lâu, duy chỉ còn ánh sáng tờ mờ đến từ chiếc đèn lồng đỏ của quán rượu hiu hắt cô quạnh giữa trời đêm.

Bên trong quán, một hôn lễ nho nhỏ đang được cử hành.

Hai bức màn tím buông rủ trên bậc sân khấu nhỏ nhắn đang khép im lìm tựa như một cánh cửa bị khóa chặt. Trên bức màn có treo một tấm phú:

“Mừng lễ thành hôn

Tát Nhĩ Hạnh – Cổ Phán Phán”

Chú rể đang đội mưa đi đón cô dâu.

Lúc này, hai người chủ trì hôn lễ đang kêu gọi quan khách. Một người vừa mập vừa lùn, người còn lại gầy nhưng dong dỏng, cả hai trông có vẻ đều là sinh viên. Họ vận chiếc áo trắng kiểu Tôn Trung Sơn kèm với quần âu, cúc áo cài chỉnh tề trông rất trang trọng.

Khách khứa sáu mâm toàn thanh niên, tuổi đời đều sà sà đôi mươi. Người chủ trì có thân hình mập ú cười hấp háy và cất giọng:

– Lát nữa cả nhà phải ăn uống cho thật no say vào đấy! Do cử hành gấp gáp nên chắc hẳn sẽ có nhiều sơ suất, mong mọi người lượng thứ!

Một thanh niên nhuộm tóc xanh lên tiếng:

– Bọn này không ai biết Tát Nhĩ Hạnh có bồ từ lúc nào luôn. Thế mà dùng một cái đã cười, nhanh đến chóng cả mặt!

Người chủ trì mập ú nói:

– Cô dâu tên là Cố Phán Phán, hai người quen nhau qua mạng cũng phải được một năm rồi.

Người thanh niên tóc xanh lại hỏi:

– Nhưng cưới xin gì mà lại chọn cái giờ muộn thế này

Người chủ trì trả lời, vẻ hơi gượng gạo:

– Tát Nhĩ Hạnh làm gì cũng hơi khác người một chút mà...

Người thanh niên tóc xanh bật cười:

– Nếu vậy, so với các cô gái, người yêu hẳn chọn chắc cũng không bình thường lắm nhỉ!

Người chủ trì mập ú thất thần quay sang nhìn người bạn gầy. Nhận thấy từ “không bình thường” dùng không được đúng chỗ cho lắm, người thanh niên tóc xanh liền sửa lại:

– Ý tôi nói người yêu hẳn chọn chắc không giống với các cô gái khác.

Người chủ trì gầy liếc nhìn người thanh niên với vẻ không mấy dễ chịu.

Một thanh niên tóc đỏ cao giọng hỏi:

– Phòng tân hôn ở đâu ấy nhỉ? Lát nữa miệng đánh chén đã đời rồi thì tai bọn này vẫn còn rảnh lắm.

Người chủ trì béo lại quay sang nhìn bạn mình và bắt đầu tỏ ra lúng túng:

– Ồ... Vụ này...

Gã tóc đỏ lại tiếp lời:

– Hà hà, vợ chồng mới cưới cũng không đến nỗi phải màn trời chiếu đất đấy chứ! Dự báo thời tiết báo rồi, hôm nay mưa cứ là dầm dề cả đêm.

Người chủ trì gầy vội chữa cháy:

– Địa điểm phòng tân hôn tạm thời được giữ bí mật theo yêu cầu của cô dâu chú rể – Rồi lảng sang chuyện khác – Ai có nhu cầu gì thì cứ gọi mình. Ngày thường tất cả đều là anh em với nhau nhưng hôm nay thì khác, mình nguyện làm chân phục vụ cho cả nhà!

Mưa trút xuống mỗi lúc thêm nặng hạt, sét thi thoảng lại rạch ngang nền trời xa thẳm, vậy mà chẳng hề nghe thấy một tiếng sấm âm vang.

Không một ai chú ý đến sự xuất hiện của con chó hoang ngồi phủ phục đối diện bên đường trong bóng đêm suốt này giờ. Đôi mắt lạnh tanh của con vật hướng về phía khung cửa sổ, quan sát. Chiếc đèn lồng in lên con người nó, ánh lên hai đốm đỏ hoang dại.

Thi thoảng lại có người cầm ô, kẻ đi xe đạp vội vã lướt qua.

Nó vẫn im lìm ngồi đó.

Bị nước mưa trút ào ạt lên người, nó vẫn không buồn tránh né. Lớp lông xám phủ trên mình con vật giờ đây đã sưng nước, dính bết lên người khiến nó trông như đang trần trụi.

Có thể nó là một con chó dại.

Cũng có thể, nó hoàn toàn không phải chó...

Giả như có một con sói lẩn vào chốn thành thị, lảng lảng đi qua từng bờ tường với đôi mắt ghè sát xuống đất, liệu có ai nhận ra nó là sói hay không?

Từ chỗ con vật ngồi có thể nghe thấy âm thanh lao xao từ quán rượu vắng tới.

Một cô gái môi mỏng cất giọng lạnh lạnh:

– Sao vẫn chưa thấy mặt mũi cô dâu đâu? Bọn này đang muốn biết em nào đã “bắt cóc” được chàng Tát Nhĩ Hạnh đẹp trai đây này!

Người chủ trì mập ú đáp:

– Chắc là sắp tới rồi đây!

Gã tóc đỏ nói:

– Lâu thêm chút nữa là thành đám cưới đêm khuya. Thế mới gọi là khác người!

Người chủ trì trả lời:

– Chú rể Tát Nhĩ Hạnh vừa nhắn tin rằng trời mưa quá nên đang tắc đường, xe hoa sẽ đến muộn một chút!

Thanh niên tóc xanh không chịu ngồi yên liền chen vào:

– Ha ha! Đừng bảo là tắc ở thôn Huyền Quái đây nhé!

Thôn Huyền Quái tọa lạc ở vùng ngoại ô phía tây. Nơi đây cũng khá nổi danh vì là đất hội tụ của một số họa sĩ lưu lạc đến từ xứ người. Nhiều người bật cười bởi lễ ngồi làng cách đây quá xa. Nhưng không hiểu sao khi nghe đến câu ấy, nụ cười trên khuôn mặt hai người chủ trì đột nhiên cứng đờ lại.

Mưa cứ gõ từng nhịp lên khung cửa sổ tạo nên những âm thanh đơn điệu: “Lách tách, lách tách, lách tách, lách tách...”

Ngoài kia bị bao trùm bởi bức màn đen thăm thẳm, chẳng trông rõ bóng dáng con chó hoang bên đường đâu cả.

2

Tạm gác hôn lễ sang một bên, ta hãy xem câu chuyện đêm qua đã xảy ra như thế nào.

Cũng giống như bao thành phố khác, ngày nào giữa Tây Kinh cũng có vô số chuyện diễn ra...

Bao vụ làm ăn được thỏa thuận. Bao bản hợp đồng được ký kết. Hãng hà công ty bỗng phá sản. Hãng hà công nhân phải ra đường. Cơ man người sa vào tình ái. Cơ man kẻ tan cuộc hôn nhân. Người mới dọn tới nhiều, kẻ đi cũng chẳng ít. Trong nhà trẻ, bao đứa bé nhận phiếu bé ngoan. Tại bệnh viện, bao con người già từ cuộc sống. Tính không siết số tai nạn xảy ra. Đếm không xuể số tội phạm bị bắt. Chẳng ai hay bao nhiêu con chó đã cắn người...

Câu chuyện tôi sắp sửa thuật lại dưới đây ít nhiều nhuộm màu kỳ bí, hẳn trăm năm mới xảy ra một lần.

Ở vùng ngoại ô phía đông Tây Kinh có một khu biệt thự sang trọng gọi là: “Ngọc Mễ Hoa Viên”. Phía bắc hoa viên giáp với núi Uy Hổ, không phải núi Uy Hổ trong cuốn “Đồi tuyết Lâm Hải”, đây chỉ là một sự trùng tên ngẫu nhiên mà thôi.

Trăng lưỡi liềm cuối tháng cong veo, mỏng manh, treo lủng lẳng trên đàng trời tây bắc, đỏ au như máu.

Ngôi biệt thự số mười chín là tòa biệt thự nhỏ hai tầng, lợp ngói đỏ, nằm sâu nhất trong khu biệt thự. Trong biệt thự có người đang lên mạng.

Phòng không bật đèn, ánh sáng của màn hình máy tính hắt vào mặt anh ta, tựa như phủ lên lớp mặt nạ xanh lục. Chiếc máy tính màu kem siêu mỏng, toàn bộ linh kiện PC đều được tích hợp hoàn hảo dưới lớp màn hình.

Hồ sơ QQ của anh hiển thị vài thông tin: Phục Thực, nam, 24 tuổi.

Phân còn lại để trống.

Phục Thực không phải gã bảnh trai nhưng lại có vẻ bề ngoài nam tính lạ thường: tóc cắt đầu đinh, mặt hơi ngăm ngăm, cơ thể rắn rỏi, hàm răng chắc đều và ánh mắt sắc sảo, linh hoạt.

Chủ nhân tòa biệt thự là Mễ Gia, tổng giám đốc công ty điện ảnh Kim Tượng, còn Phục Thực là trợ lý của cô. Căn bất động sản vốn thuộc sở hữu của Mễ Gia. Phục Thực cũng thế.

Anh đang đợi một người.

Website riêng của công ty Kim Tượng có một góc mang tên “Diễn Đàn Nửa Đêm”. Tại đây, Phục Thực đã quen một cô gái có biệt danh là Mục Phân Mục Phân. Cô xuất thân từ một ngôi làng phía bắc đất Giang Tô, hiện là sinh viên trường Đại học Tây Kinh và là một kẻ say mê truyện kinh dị. Hai người nói chuyện hợp nhau như cá gặp nước, cùng chìm đắm vào một môi trường ảo tự lúc nào không hay.

Câu chữ là cơ thể, ánh mắt, bờ môi, còn QQ là nơi hẹn hò thầm kín. Họ lấy câu chữ để ôm hôn trò chuyện và trao nhau nồng đượm. Mục Phân Mục Phân là người đầu tiên Phục Thực quen qua mạng. Dường như cô chính là lý do khiến anh mê mẩn thế giới ảo này, tựa như một bờ môi khô bỏng chốc gặp được một nụ hôn ướt át.

Hôm nay Mục Phân Mục Phân không online.

Cư dân mạng lên lên xuống xuống đông không kể xiết, người nọ nồng nhiệt tán gẫu với kẻ kia. Phục Thực không tham gia bất cứ cuộc trò chuyện nào, chỉ ngồi trơ trọi, cô liêu trên ghế.

Lặng nhìn màn hình một lúc, anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cái lạnh của nước tạt vào mặt khiến anh tỉnh táo ra nhiều. Quay trở về với chiếc máy tính, anh đang định ngồi xuống thì bỗng dừng khựng lại... Tại sao con chuột lại rơi khỏi mặt bàn? Nó đang lơ lửng giữa không trung và đứng đưa khe khẽ.

Như thể một điềm báo không lành.

Nhưng Phục Thực không mấy để tâm. Anh khom người nhặt con chuột và cẩn thận đặt về vị trí cũ. Nhưng di chuột một hồi mà con trỏ vẫn chết đứng trên màn hình, anh chán nản thờ dài, đành thao tác bằng bàn phím để tắt. Anh vươn vai ngáp một cái thật sâu rồi chuẩn bị đi nằm.

Căn phòng tĩnh mịch đến tiếng muỗi vo ve cũng chẳng nghe thấy.

Mẽ Gia đang làm thêm trên công ty, chẳng biết đêm nay có về nhà không. Theo thói quen, giờ này đáng lẽ cô đã gọi điện thoại báo trước. Đột nhiên chiếc di động réo lên. Phục Thực bắt máy nhưng đầu bên kia hoàn toàn im lặng. Anh nhỏ giọng hỏi:

– Ai thế?

Mãi một lúc sau đầu kia mới vang giọng con gái lạ lẫm, dường như đang cố hết sức để nén lại nhịp tim đập loạn xạ:

– Xin chào!

– Ai thế?

– ... Anh đoán xem.

– Mục Phân Mục Phân.

– Sao anh biết là em? – Cô gái sững sốt.

– Vì trên thế gian này anh chỉ quen biết mỗi mình em. Anh đáp thản nhiên, không có vẻ gì là đang đùa cợt.

– Thế anh có muốn... gặp em không?

– Muốn.

– Anh ở đâu?

– Núi Uy Hồ.

– Ngoại ô phía đông?

– Ừ.

– Ồ... Thế thì thôi...

– Sao vậy?

– Xa quá... Em ở tận ngoại ô phía tây cơ.

– Không sao! Đừng nói là ngoại ô phía tây, cho dù em đang ở phương Tây trái đất, anh cũng sẽ bay tới.

– Hi hi, thế nếu em ở... Tây Thiên thì sao?

– Chẳng sao! Anh... sẽ leo lên.

– Thế anh đến đi!

– Địa chỉ cụ thể?

– Thôn Huyền Quái.

Phục Thực cúp máy và nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ tối. Anh mặc quần áo rồi vội vã đi ra ngoài.

Vừa đặt chân tới mé cửa, chợt có thứ gì đó khiến anh phải khựng lại và chậm rãi ngoái đầu nhìn. Con chuột lại rơi xuống, buông thõng giữa nửa vòm không trung và đung đưa thong thả. Anh không quan tâm, chỉ lẳng lẳng tắt đèn và sải bước rời khỏi phòng.

Giữa màn đêm, con chuột dần dần tỉnh lại, treo nguyên tại chỗ như một con nhện mang đầy ác ý.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thôn Huyền Quái

Q.1 - Chương 2: Thôn Huyền Quái

Chiếc BMW đen chằng hoa kết lủa xanh đỏ rực rỡ lừng lững xuất hiện giữa màn đêm. Đó là chiếc xe dâu.

Điều khiến nó trở nên khác thường chính là sự xuất hiện của hai chiếc xe cảnh sát hộ tống đằng sau, ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy dưới mưa trông thật đẹp mắt.

Con chó hoang ngồi trong màn đêm khi nãy dường như vừa đánh hơi thấy mùi gì liền quay ngoắt đầu lại và chăm chú theo dõi.

Chiếc xe dâu màu đen tiến vào sân sau quán rượu, hai xe cảnh sát đỗ nép hai bên. Bốn viên cảnh sát cao sần sần nhau đứng mỗi người mỗi góc quan sát động tĩnh bốn bề.

Trong quán rượu, người chủ trì gầy đứng trên sân khấu và trịnh trọng tuyên bố:

– Thưa quý vị, cô dâu chú rể đã tới!

Tiếng hoan hô dậy lên như sấm.

Anh ta nói tiếp:

– Tuy nhiên hôm nay cô dâu không được khỏe, rất mong quý vị thông cảm.

Chờ một hồi vẫn không thấy bóng dáng cô dâu đâu, tiếng vỗ tay bắt đầu thưa dần, quan khách dáo dác đưa mắt tìm kiếm khắp xung quanh.

Cuối cùng cũng đã đến lúc người chủ trì mập kéo roạt bức màn sân khấu. Cô dâu chú rể xuất hiện ngay trước mắt mọi người, chàng bỗng nàng trên tay, bước từng bước chậm rãi từ đằng cửa sau lên sân khấu.

Tát Nhĩ Hanh khoác chiếc áo vest đuôi tôm màu đen, làm nổi bật chiếc nơ áo trắng muốt. Bông lủa đỏ thắt lệch trước ngực cứ xéo xuống thẳng như sắp rơi ra bất cứ lúc nào. Chú rể sở hữu vóc người cao to, khuôn mặt điển trai, làn da tươi mịn cùng ánh mắt thanh thoát, nhìn là

biết ngay con nhà gia thế. Có lẽ do phải mệt mỏi lo toan hôn sự nên sắc mặt anh không được tươi cho lắm.

Cô dâu nằm cứng đờ trong vòng tay anh, tuyệt không cử động. Nàng mặc bộ váy cưới kiểu nữ hoàng Victoria phong cách thời Phục Hưng, trên đầu điểm xuyết trâm châu và hoa lụa. Tà váy dài trắng như tuyết thướt tha nền đất, khe khẽ phất phơ theo nhịp bước của chàng trai.

Ngoài việc bầu ngực hơi phẳng thì vóc dáng nàng cũng tuyệt vời đấy chứ. Chỉ có điều nàng đeo mạng che mặt nên không ai trông thấy rõ dung nhan.

“Cô dâu làm sao vậy?” Quan khách bắt đầu ghé tai nhau xì xào. Cô nàng môi mím quen tính nghĩ sao nói vậy, khe khẽ rí tai người ngồi cạnh:

– Hay đây là... người thực vật?

Người ngồi kế bên huých nhẹ khuỷu tay vào người cô, rồi lại hướng mắt lên sân khấu.

Cuối cùng Tát Nhĩ Hạnh cũng đã đứng ngay ngắn trên sân khấu, anh khẽ nghiêng mình chào khán giả, khéo môi gắng gượng nở nụ cười và nói:

– Trời có đòi mưa thì tôi vẫn phải lấy vợ. Muộn như vậy rồi mà các bạn vẫn đến tham dự lễ thành hôn của chúng tôi, xin chân thành cảm ơn!

Toàn bộ quan khách lập tức giữ im lặng, không một ai lên tiếng.

Hai chân Tát Nhĩ Hạnh khẽ rung lên, anh nhẹ nhàng đỡ cô dâu đứng thẳng xuống và tiếp lời:

– Ngày hôm nay tôi không mời chủ hôn, chỉ có hai người bạn tạm đứng ra chủ trì buổi lễ.

Hai người chủ trì béo và gầy lần lượt cúi chào khán giả.

Tát Nhĩ Hạnh nói tiếp:

– Và cũng chẳng có ai làm người chứng hôn... Theo thông lệ thì người chứng hôn phải tuyên đọc giấy chứng nhận kết hôn trước toàn thể mọi người. Tôi và Phán Phán không làm bất cứ tờ chứng nhận nào hết. Đó là thứ vô dụng nhất trên đời vì chỉ khi nào li hôn ta mới cần đến nó.

Nói đến đây, anh cúi xuống đăm đăm nhìn cô dâu trong vòng tay:

– Sau buổi lễ ngày hôm nay, tôi và Phán Phán sẽ mãi mãi ở bên nhau đến từng giây, từng phút, từng giờ, từng ngày, từng tháng, từng năm, từng thế kỷ...

Quan khách càng nghe chú rể nói, khuôn mặt càng bùng lên vẻ trang trọng và ngưỡng mộ. .

Người chủ trì gầy xua tay ra đằng sau, một nhân viên quán rượu đứng hóng chuyện nãy giờ bèn lui về. Một lúc sau, khúc nhạc “Wedding March” được cất lên. Chẳng hiểu vì lẽ gì mà lúc này nghe giai điệu ấy lại thoáng thấy lạnh lẽo u sầu.

Con chó hoang vẫn ngồi im lìm trước quán rượu. Nó nhìn chăm chăm vào thân hình cô dâu qua lớp cửa kính, đầu mũi giật giật liên hồi. Mưa dăng dăng bốn phía, khắp chung quanh đầy ứ hơi tanh.

Người chủ trì béo bắt đầu cất giọng sang sảng:

– Nhất bái thiên địa...

Tát Nhĩ Hạnh ôm cô dâu cúi mình.

– Nhị bái cao đường...

Tát Nhĩ Hạnh cúi mình, tay vẫn ôm cô dâu.

– Phu thê giao bái...

Chú rể cúi mình lần cuối, người con gái vẫn nằm trong tay anh.

– Cùng lên thiên đường...

Một tia sét bất chợt lóe lên giữa trời kèm theo tiếng sấm ì ùng. Ánh chớp soi tỏ chữ “hỉ” dán trên cửa sổ quán rượu. Một chữ hỉ màu trắng.

2

Cánh cổng khu biệt thự Ngọc Mễ tựa một lần ranh nằm chắn giữa hai thế giới. Phía trong cổng là ánh sáng lấp loáng, yên bình của đèn neon. Còn ngoài cổng là cánh đồng mịt mù giữa mông lung vô tận. Đặt chân qua cổng, Phục Thực như vừa rời khỏi thế giới của ánh sáng để bước vào cõi riêng của đêm tối.

Anh chờ mãi một lúc lâu mới thấy có chiếc taxi xuất hiện. Tài xế là một cô gái còn khá trẻ, thấy khách đòi tới thôn Huyền Quái, cô ta chê xa rồi đạp ga chạy thẳng. Ngay sau ấy lại có tiếng động cơ khác vang tới “brùm brùm” mỗi lúc một gần. Một trong hai chiếc đèn trước của nó đã hỏng, chiếc còn lại chiếu xuyên ngang màn đêm. Xe đỗ xịch ngay trước mặt Phục Thực, một cái đầu nhem nhuốc thò ra:

– Taxi không anh ơi?

– Thôn Huyền Quái, đi được không? – Phục Thực hỏi.

– Thôn Huyền Quái ư? Muộn thế này rồi... – Tài xế nói.

– Tôi trả gấp đôi. – Phục Thực đáp.

Đắn đo một hồi, người tài xế trả lời:

– Lên xe!

Chiếc xe nom thật kỳ dị, Phục Thực vừa quan sát nó vừa chui vào bên trong:

– Xe này là xe gì vậy?

Tài xế lắc lắc cái đầu và nói:

– Xe này vốn là xe kéo, tôi độ thêm cái vỏ jeep thôi mà.

– Thế ta nên gọi nó là xe kéo hay xe jeep? – Phục Thực hỏi.

– Ô hay! Dĩ nhiên là xe jeep rồi! Giả sử có một con người mang nội tạng của sói bên trong, anh vẫn sẽ gọi đó là người chứ không phải sói, đúng chứ? – Tài xế quả quyết.

Phục Thực nhìn thẳng vào mắt tài xế vài giây rồi đáp:

– Có lý đấy!

Tài xế cười đắc chí và đạp chân ga, chiếc xe jeep liền xình xịch nổ máy.

Vàng trắng khuyết cong cong treo trên bầu trời dường như càng đỏ thậm, tựa hồ một con mắt độc nhãn. Cõi nhân gian mệnh mông là thế nhưng nó chẳng nhìn ai, chỉ dõi theo mỗi chiếc xe màu đen đang bon bon chạy trên đường.

Chiếc xe đen đi men theo đường vành đai số năm thành phố Tây Kinh nhằm hướng tây thẳng tiến. Nó băng qua không biết bao nhiêu dãy nhà nối tiếp nhau thành một dải miên man. Ánh đèn điện mỗi lúc một thưa, còn cây cối mỗi lúc một dày, cây cối ấy chính là tóc của thế giới này.

Chợt có một vật gì đó xù lông bông lao ra từ vệ đường tối mò, nó cúi mặt xuống, chân tập tễnh chạy ra trước xe.

– Cái gì thế? – Phục Thực hỏi.

Tài xế nheo mắt nhìn cho rõ vật lạ trước mặt.

– Sói à? – Phục Thực hỏi.

– Vùng này lấy đâu ra sói! Chắc chó hoang thôi.

Nói rồi tài xế ra sức bấm còi: “Bim! Bim! Bim!” Con vật liền nhảy phắt vào lùm cây dưới vệ đường và biến mất dạng. Suốt từ lúc xuất hiện cho đến khi biến mất, nó chưa hề ngẩng mặt lên lần nào.

– Anh thấy không? Mỡm nó gặm một mẩu xương, hình như vẫn còn nhỏ máu. – Phục Thực nói.

– Gần đây có nghĩa địa mà!

– Anh có vẻ khá quen vùng này?

– Cô sáu nhà tôi sống ở thôn Huyền Quái.

– Ồ.

– Anh chưa đến đây bao giờ à?

– Chưa.

– Hẻo lánh lắm!

– Nhưng tôi thích cái tên đấy.

– Thật ra ngày trước người ta không gọi là thôn Huyền Quái đâu.

– Thế gọi là gì?

– Gọi là Huyền Quái. “Huyền” là cheo leo, “quái” là treo lên ấy! – Tài xế vừa nói vừa chỉ vào bức tượng Phật Như Lai treo lúc lắc trước cửa xe – Nghe khó hiểu quá hả?

– Không! Rất rõ ràng!

– Năm 1982, người ta đã đổi tên thôn này trong lần đổi tên đầu tiên của cả nước.

– Tại sao lại tên là thôn Huyền Quái?

– Cái đấy tôi cũng chịu.

Xe chạy được non nửa tiếng đồng hồ, thì tài xế chỉ ra ngoài và bảo:

– Đến nơi rồi đây.

Phục Thực khom người nhìn ra bên ngoài. Cách đường cái chừng cây số có một ngôi làng toàn những căn nhà đất hai tầng thấp lè tè, lập lờ ánh đèn cô tịch.

– Anh xuống chỗ nào?

– Xuống đây luôn đi!

Phục Thực trả tiền, trước lúc xuống còn tranh thủ liếc nhìn bức tượng Phật treo trước cửa sổ.

Chiếc xe đen xem chừng rất gấp gáp, Phục Thực vừa mới đặt chân xuống đất, chưa kịp đứng vững thì nó đã rùng mình một cái rất ra vẻ ta đây xe jeep rồi lịch xịch lê đi mất.

Tiếng động cơ xe mỗi lúc một nhỏ dần, bốn xung quanh lặng ngắt như tờ. Phục Thực lấy điện thoại ra và gọi vào số của Mục Phân Mục Phân.

– Em đang ở đâu?

– Anh đang ở đâu?

Phục Thực ngó nghiêng xung quanh, thấy bên đường có một am ni cô với bờ tường gạch xanh cao cao, cỏ khô um tùm giăng tứ phía, nom điêu tàn, ma mị và kỳ quái.

– Anh đang ở am ni cô.

– Anh vòng qua am ni cô, đằng sau chính là thôn Huyền Quái, em đón anh giữa đường nhé!

– Sao em lại tới đây?

– Tới chơi!

– Em mặc quần áo màu gì?

– Quần bò xanh và áo phong đỏ. Mà cần gì phải biết nhỉ, ở đây chỉ có hai ta, không nhằm được đâu!

– Cũng phải!

Trời tối như đêm ba mươi, Phục Thực dè chừng bước xuống lòng đường, quả nhiên anh thấy một dải đường đất tro trải trải ra trước mắt bèn chậm rãi men theo.

Chó trong làng bỗng sủa rộ lên, tiếng trầm tiếng bổng chen nhau lẫn lộn. Chẳng hiểu hai con chó đang dương oai hay cùng phát hiện ra điều gì đó bất thường mà sủa lên cảnh báo. Chúng cứ ra sức sủa thật hăng.

Dải đường đất vắng tanh không một bóng người. Phục Thực bước, bước mãi, đột nhiên hai chân bỗng dúi lại khiến anh suýt nữa ngã nhào. Anh quỳ xuống quờ quạng, thì ra chỉ là một miếng gạch. Tiếp đó, có một mùi gì đó thoang thoảng chạm vào mũi khiến đôi mắt anh chợt trở nên cảnh giác.

...

Về sau, anh kể lại với Mẹ Gia thế này:

Lúc ấy chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh lại sức nhớ đến một thứ không nên nhớ, đó là bức tượng Phật treo trong chiếc xe jeep “kéo”, nói chính xác hơn là bị sợi dây buộc ngang

cổ rồi vất lên lưng lẳng.

Anh đứng phắt dậy, từ từ quay lưng lại và quan sát bốn xung quanh. Một cây du cổ kính đứng cô liêu ven đường, trên cây có một vật lạ đen thù lù đang đung đưa khe khẽ.

Anh tiến lại gần hơn và rồi chết đứng khi trông rõ đó là một cô gái. Cô mặc cái áo phong đỏ cùng chiếc quần bò xanh, khuôn mặt nát bươm, máu trộn lẫn thịt không còn hình hài của khuôn mặt theo đúng nghĩa. Anh thất thần trong giây lát rồi lập cập rút điện thoại, nháy vào số của Mục Phần Mục Phần.

Chiếc điện thoại trong túi áo cô gái đổ chuông lạnh lạnh.

Mười giờ tối nay, khách khứa được mời lục tục đội mưa vượt gió tới quán rượu dự lễ thành hôn...

Mười giờ tối qua, tiếng chuông điện thoại của chàng trai vang lên, đó là cuộc gọi của cô gái quen qua mạng gửi tới lời mời gấp gáp...

Mười giờ mười lăm phút tối nay, xe cưới vén mưa đưa cô dâu và chú rể tới quán rượu...

Mười giờ mười lăm phút tối qua, người con trai ấy đang tới ngoại ô phía tây trên chiếc xe jeep kéo.

Mười giờ bốn lăm phút tối nay, người chủ trì giới thiệu cô dâu đã đến...

Mười giờ bốn lăm phút tối qua, người con trai ấy đặt chân xuống đoạn đường đất cạnh am ni cô, tìm người tình ảo chưa từng gặp mặt...

Mười giờ năm mươi tối nay, chú rể ôm cô dâu bá trời lạy đất...

Mười giờ năm mươi tối qua, người con trai ấy trông thấy cảnh tượng một cô gái bị treo lưng lẳng trên cao tít ngọn cây...

Hôm nay...

Hôm qua...

Hôm nay là hôn lễ.

Hôm qua là ái tình.

Từ hôm qua cho đến hôm nay...

Bộ áo cưới bao bọc trọn lấy toàn thân cô dâu, chỉ để lộ ra phần cổ trắng toát, bên trên đeo sợi dây chuyền mặt cây thập giá đen. Tiếng sấm bất chợt nổ đùng đoàng khiến chú rể giật mình, làm cây thập giá rớt xuống đong đưa giữa khoảng không...

Người con trai ấy dùng ánh sáng hắt ra từ màn hình điện thoại di động chiếu chậm rãi từ dưới lên trên thì thể đang treo lơ lửng... Trên cổ người con gái xấu số có đeo một mặt dây thập giá đen, khẽ đưa đẩy nhẹ nhàng trong gió...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cuộc Gặp Gỡ Bí Hiểm

Q.1 - Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Bí Hiểm

Tôi là tác giả. Tôi đang ghi chép lại một câu chuyện.

Phần trước và phần sau câu chuyện của tôi đều hiện lên hình ảnh một bức tượng Phật bị buộc dây thừng vào cổ và treo lủng lẳng giữa không trung.

Tôi chọn kiểu gõ chữ Hán ABC thông minh. Hai ký tự “fo” đáng nhẽ chỉ cho ra một chữ Hán duy nhất: chữ “Phật”, nhưng tôi gõ mấy lần mà đều ra chữ “phụ” trong từ “phụ nữ”.

Cây du già lẻ loi bên đường đó không biết đã chết khô từ bao giờ, bản thân nó đã là một cái xác.

Các cụ già trong thôn Huyền Quái vẫn còn nhớ, ba mươi năm trước, có một cô gái tuổi chừng mười tám, vì bị cha mẹ cấm cản chuyện hôn nhân, không cho cô gặp gỡ người con trai mà cô yêu nên đã treo cổ lên cây tự vẫn. Khi ấy, cây du đang độ xuân thì, mái đầu xanh mượt

Khi chết, cô gái mặc bộ quần áo màu trắng.

Suốt bao năm qua, người ta vẫn rỉ tai nhau: trong những đêm khuya thăm thẳm, có một người con gái mặc bộ quần áo trắng, lững thững đi vòng quanh cây dụ già cô độc, từng vòng, từng vòng, như thể đang cố kiếm tìm linh hồn của mình.

Giờ đây người đàn ông mà cô yêu đã ngoại ngũ tuần, đã có cháu ẵm bông và vẫn sống ở thôn Huyền Quái.

Tử thi đeo sợi dây chuyền hình chữ thập màu đen treo lơ lửng trên cây suốt một đêm dài.

Khuôn mặt nát bươm, chiếc áo phong đỏ rách tả tơi, nửa thân trên lỏa lồ, hai bầu vú bị ăn mất, dầm dề máu. Cái đầu rũ xuống, lưỡi thè dài, hình như cái xác đang muốn liếm vết thương trên người nó.

Sớm hôm sau, một người đàn ông trung tuổi bị thọt chân tập tễnh đạp xe lên thành phố. Ông có việc cần gặp người chị họ. Lúc đi qua cây du già, thấy cái xác đung đưa trên cây, ông ta

ngã bổ nhào xuống đất, bỏ cả xe đạp, ba chân bốn cẳng chạy về nhà...

Người trong thôn hay tin, lũ lượt kéo tới chỗ cây du hóng chuyện như một bầy ong.

Người đàn ông thọt không quay lại nữa.

Chiếc xe đạp nằm chỏng chơ trên đường, cách tử thi chừng mấy chục mét, bánh xe vẫn xoay tròn trong gió.

Chẳng bao lâu sau, cảnh sát hình sự đã có mặt tại hiện trường.

Họ giải tán đám đông, căng dây phân cách, tìm kiếm, đo đạc và chụp ảnh.

Tiết trời tháng ba, mầm xanh hầy còn ủ mình trong đất, mặt đất chỉ là một khoảng không buồn tẻ khiến sợi dây phân cách màu vàng phát phơ trong gió bỗng trở nên tươi tắn lạ thường.

Đám đông không ra về mà đứng túm năm tùm ba bên ngoài khu vực bị phong tỏa, xem sự thể từ đằng xa.

Một phóng viên muốn len vào hiện trường, nhưng bị cảnh sát ngăn lại.

Nửa tiếng sau, tử thi bị đưa đi.

Hai con quạ, một to một nhỏ, kêu quang quác nghe đến nhức óc, chúng lượn vòng mãi phía trên cây du nhưng không hề đậu xuống.

Hiện trường đã bị phá hoại, cảnh sát không tìm thấy manh mối nào.

Tuy vậy, họ tìm được một chiếc thẻ sinh viên trong túi của nạn nhân. Nhờ vậy, người ta biết được lai lịch của kẻ vong mạng: Cố Phán Phán, sinh viên trường Đại học Tây Kinh.

Trong chiếc túi khác của nạn nhân có một chiếc điện thoại di động Nokia màu đỏ. Có hai cuộc gọi cho cùng một người vào ngày nạn nhân bị giết.

Cảnh sát mau chóng tìm ra kẻ kết nối điện thoại với người bị hại. Anh ta tên Phục Thực, trợ lý Tổng giám đốc của hãng điện ảnh Kim Tượng.

Tối hôm đó, cảnh sát triệu tập Phục Thực.

Đó là một căn phòng rất đổi tầm thường. Nó khác với những căn phòng khác bởi mùi sắt hoen gỉ nồng nồng.

Cảnh tượng giống hệt như cảnh trong các bộ phim truyền hình, một nam cảnh sát hình sự thẩm vấn, một nữ cảnh sát hình sự ghi chép lại.

Phục Thực ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế băng dài kê giữa phòng, ánh mắt chiếu thẳng vào nam cảnh sát. Phục Thực lần lượt trả lời từng câu hỏi dồn của cảnh sát với vẻ mặt vô cảm.

– Anh và nạn nhân quen nhau như thế nào?

– Qua mạng.

– Hai người đã quen nhau bao lâu?

– Hơn hai tháng.

– Đã gặp nhau lần nào chưa?

– Hôm qua là lần đầu tiên.

– Hai người vẫn liên lạc qua điện thoại?

– Hôm qua là lần đầu tiên.

– Trong lúc nói chuyện trên mạng với nhau, nạn nhân có kể với anh về bất cứ kẻ thù nào

không?

– Chúng tôi chỉ nói chuyện yêu đương.

– Anh có cảm nhận điều gì bất thường khi nói chuyện qua điện thoại với nạn nhân không?

– Không.

– Lúc thấy nạn nhân đã tử vong, tại sao anh không báo án?

– Phiền phức lắm!

Dù thăm vấn thế nào, câu trả lời của Phục Thực vẫn ngàn lần như một.

Viên cảnh sát nam ngưng một hồi rồi hỏi tiếp:

– Anh không trung thực.

– Tôi rất trung thực.

– Anh rất không trung thực.

– Anh muốn nói sao thì chuyện thành vậy.

– Tôi thấy anh là người thông minh, anh thử nghĩ xem, toàn thân đã rơi xuống giếng rồi thì hai tai còn ở lại được nữa không? Anh nên khai thẳng thắn để đêm nay mọi người không phải nhọc công thức trắng.

– Những gì cần khai tôi đã khai hết rồi.

– Thế còn những gì không cần khai?

– Không có điều không cần khai, chỉ có điều... không nên hỏi thôi.

– Anh cứ hỏi.

– Các anh đã khám nghiệm tử thi chưa?

– Anh hỏi điều đó để làm gì?

– Tôi muốn biết thời gian cô ấy bị chết.

– Chúng tôi không thể nói điều đó với anh được. Anh còn gì muốn hỏi nữa không?

– Không!

Viên nam cảnh sát vươn mình về một mối:

– Thôi được rồi, hôm nay chúng ta làm việc tới đây thôi. Mời anh đọc lại bản ghi chép, nếu không có vấn đề gì thì điểm chỉ vào.

Phục Thực điểm chỉ xong lại nhìn chòng chọc vào mắt viên cảnh sát nam. Chừng như anh ta đang chờ đợi một câu kết bởi nó quyết định việc đêm nay anh có thể trở về Ngọc Mễ hay không.

Viên cảnh sát mở ngăn kéo và lấy ra một chùm chìa khóa lớn. Tiếng chìa khóa va vào nhau xúng xoảng.

Phục Thực hỏi một cách đề phòng:

– Tôi có thể đi được chưa?

Viên cảnh sát nữ đáp lời:

– Anh chưa đi được! – Giọng nói cô ta ồm hơn cả giọng nói của người đồng nghiệp nam.

Tới tận khi bị đưa vào phòng tạm giam, Phục Thực vẫn không hé thêm lời nào.

Phòng tạm giam nằm tận cùng dãy hành lang, không có đèn.

Bước vào phòng giam, bàn chân Phục Thực đạp phải thứ gì đó nghe lạo xạo, có lẽ là một mảnh kính vỡ. Mùi gỉ sắt ở đây còn nồng hơn cả căn phòng ban nãy.

Cạch ! Viên cảnh sát nam khóa cửa xong bèn cùng người đồng nghiệp nữ rời đi.

Lúc này đã qua giờ tan tầm, hành lang trở nên vô cùng tĩnh mịch. Đi được dăm bước, nữ cảnh sát dừng lại, ngoảnh đầu nhìn hàng lan can sắt của phòng tạm giam. Bên trong tối như hũ nút.

Vị nam cảnh sát cũng dừng bước theo, cất tiếng hỏi:

– Cô nhìn gì vậy?

– À, không có gì...

Rồi hai người lại tiếp tục đi về phía cửa cầu thang.

– Theo cô gã này có phải hung thủ không? – Nam cảnh sát hỏi nhỏ.

– 50 – 50.

– Nói thế cũng bằng không.

– Kinh nghiệm mách bảo tôi rằng nếu ta cảm nhận thấy khả năng gây án của đối tượng chỉ ở mức bốn mươi phần trăm hoặc sáu mươi phần trăm thì thông thường đó không phải hung thủ. Nhưng nếu ta cảm nhận khả năng gây án của y là năm mươi phần trăm thì đó có thể là hung thủ thực sự hoặc cũng có thể thuộc diện vô tội. Một khi cảnh sát chúng ta phải phân vân hai đằng, không biết phán đoán ra sao thì thường thường kẻ đó chính là hung thủ.

– Tôi không hiểu.

– Điều này huyền diệu lắm. Anh cứ coi như đó là trực giác của phụ nữ chúng tôi.

Khi đến cửa cầu thang, viên cảnh sát nam đột ngột dừng lại lần nữa.

Người đồng nghiệp nữ hỏi:

– Sao không đi tiếp?

– Rốt cuộc ban nãy cô trông thấy thứ gì? – Viên cảnh sát nam hạ giọng hỏi.

– Hình như tôi thấy hai luồng ánh sáng xanh lục từ phòng tạm giam. – Nữ cảnh sát ngần ngại cười trừ.

– Không thể nào!

– Cũng có thể do tôi hoa mắt.

– Chắc chắn là vậy!

Nói rồi, hai người tiếp tục bước xuống cầu thang, vừa đi vừa thảo luận về vụ án mạng.

Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy nạn nhân tử vong vào khoảng tám giờ tối qua. Nhưng Phục Thực nhận cuộc gọi đến của nạn nhân lúc mười giờ đêm. Khoảng chênh lệch này là một câu đố lớn.

Giả dụ cuộc gọi đó đúng là do nạn nhân gọi thì vụ án này quả có chút ma quái.

Giữa đêm đen tịch mịch, một thi thể treo lủng lẳng trên cây, chậm chậm xoay tròn trên không theo chiều gió, bốn bề hiu quạnh vắng tanh, không một bóng người, cỗ thi thể ấy từ từ rút chiếc điện thoại di động, nhấn từng phím, từng phím một, gọi số Phục Thực rồi đưa lên tai và nói giọng dịu dàng: “Anh có muốn gặp em không?...”

Giả dụ người nhận phím gọi không phải là kẻ bị hại thì vụ án này càng thêm phần phức tạp.

Theo điều tra của cảnh sát, không ai hay biết mối quan hệ giữa Cố Phán Phán và Phục Thực, chỉ biết nạn nhân có một người bạn trai tên Tát Nhĩ Hạnh và hai người khá thân thiết với nhau. Điều đó chứng tỏ, mối tình qua mạng vừa chớm nở hai tháng của Cố Phán Phán và Phục Thực là một chuyện tình vô cùng bí mật. Nếu vậy, kẻ nào lại hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người đến thế? Thêm vào đó, chiếc điện thoại di động Nokia màu đỏ chỉ có dấu vân tay của Cố Phán Phán, chi tiết này làm loại trừ khả năng Phục Thực tự gọi điện thoại cho mình.

Tới chân cầu thang, viên cảnh sát nam bước lên ô tô trước, anh vừa khởi động xe vừa quay đầu lại nhìn. Nữ cảnh sát đứng im trước cửa, không bước lên xe.

Nam cảnh sát móc ngoắc tay gọi:

– Lên đi chứ!

Nữ cảnh sát đột nhiên nói:

– Có lẽ ta nên quay lại đó xem sao.

– Xem gì mới được? – Nam cảnh sát thắc mắc.

– Phòng tạm giam. – Nữ cảnh sát ngập ngừng đáp.

– Ok! – Nam cảnh sát rút chìa khóa, nhảy khỏi xe và đáp.

Nói rồi cả hai quay lại tòa nhà một lần nữa.

Bước chân nữ cảnh sát ngừng lại ngay khi hai người vừa tiến tới đầu cầu thang. Viên cảnh sát nam ra hiệu cho cô bằng mắt rồi một mình bước vào phòng tạm giam, bước chân đưa nhẹ. Nữ cảnh sát nín thở và chăm chú dõi theo người bạn đồng nghiệp.

Trước khi tới phòng tạm giam, nam cảnh sát bám vào lan can cầu thang và ngó đầu vào bên

trong quan sát.

Bên trong tối mò mò, chẳng rõ Phục Thực đang nép ở góc nào, cũng chẳng hay anh ta đang quỳ, đang ngồi hay đang đứng. Viên cảnh sát nam rào bước quay lại và nói:

– Không có gì đâu. Đi thôi!

– Ừm... – Nữ cảnh sát đáp.

Một dòng tí nhỏ xíu về vụ án mạng tại thôn Huyền Quái được đăng trên báo Buổi Trưa.

Tin tức nhanh chóng lan truyền trên mạng. Cộng đồng mạng bàn tán sôi nổi.

Tại sao cô gái này lại đến thôn Huyền Quái?

Kẻ nào đã giết hại cô?

Tại sao hai bầu vú của cô bị ăn mất?

Không có lời giải nào cho những câu hỏi ấy.

Nhiều người có chung ý kiến rằng, vụ án này là một vụ giết người vì tình, kẻ giết người là một gã sát nhân cuồng loạn, gã đã nuốt từng miếng thịt trên bầu vú nạn nhân.

Nếu thế, người ta chỉ còn mỗi một việc: bắt hung thủ về quy án.

Liệu sự tình có đơn giản như thế không?

Tại sao con chuột máy tính trong ngôi biệt thự số mười chín lại vô duyên vô cớ rơi xuống hai lần?

Tại sao bức tượng Phật trong chiếc xe màu đen lại bị buộc dây thừng vào cổ và treo lủng lẳng giữa không trung? Đạo Phật có người tín kẻ không. Đã là tín đồ nhà Phật thì hiển nhiên

không bao giờ làm điều đó. Kẻ không tin có thể không thờ phụng nhưng cũng chẳng ai lại cố ý mạo phạm thần linh. Như thế cũng có nghĩa, gã tài xế đầu to kia hoàn toàn không làm cái việc xúc phạm nhà Phật, nhưng tại sao trong mắt của Phục Thực lại hiện ra cảnh tượng tội lỗi ấy?

Tất cả những điều đó, cảnh sát không hiểu, tôi không hiểu, bạn không hiểu, mọi người không ai hiểu.

Chúng dở dang với những dấu chấm hỏi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhà Của Ai

Q.1 - Chương 4: Nhà Của Ai

Một lữ khách bị lạc đường giữa đồng không mông quạnh, bốn xung quanh tăm tối mịt mù.

Cuối cùng anh ta cũng gặp được một gia đình, chủ nhà là một ông già thông tỏ sự đời, không chỉ có lòng giữ khách ở lại qua đêm mà còn mời anh ta cùng thưởng thức trà.

Trong vườn này giờ cứ loáng thoáng tiếng cãi cọ của ai đó. Hai người đàn bà, một đã đứng tuổi, một còn trẻ măng kéo nhau bước vào.

Người đàn bà trẻ nói với ông già:

- Rõ ràng tôi là vợ cả, thế mà bà ta cứ đòi ở phòng trên rồi đẩy tôi xuống phòng dưới! Sống thế thì ai mà sống được!

Người đàn bà đứng tuổi không chịu lép vế:

- Tuy chỉ là vợ thứ, nhưng tôi đã sinh con đẻ cái cho ông!

Ông già xua tay và nói:

- Hai người đi ra đi, lát nữa tôi giải quyết.

Hai người đàn bà bèn lui ra ngoài.

Ông lão xin lỗi người khách:

- Thật ngại quá! – Nói rồi ông cũng bỏ ra ngoài.

Người khách cảm thấy thật kỳ quặc: tại sao người đàn bà trẻ lại là vợ cả còn người đứng tuổi lại làm thân lẽ?

Anh ta lẳng lặng đi theo, thấy ông già đang giương cao cây xèng lúi húi đào đất. Rất mau

mắn, ông bới ra được hai hộp tro. Sau khi đổi chỗ hai hộp tro với nhau, ông lại lấp vào như cũ và thì thầm:

- Lần này thì hết cãi cộ rồi nhé!

Người lũ khách bỏ chạy biệt tích.

Người đàn ông thọt nọ vốn rất nhát vía. Sau cơn kinh hoàng lần trước nay đã không còn dám bước chân khỏi cửa. Cảnh sát hình sự phải đến gõ cửa tận nhà những hai lần mới lấy xong lời khai.

Mười hai ngày sau, tinh thần ông có vẻ tỉnh táo hơn ít nhiều, ông lại đạp xe lên thành phố tìm gặp chị họ để giải quyết nốt việc đang dang dở. Chiếc xe cũ vốn đã bị ai đó lấy mất, giờ ông lại mua một chiếc mới.

Ông ta tìm chị họ làm gì? Đầu đuôi cơ sự ngắn gọn là thế này: anh con cả của ông bị đưa thứ tư nhà trưởng thôn đánh cho què quặt đến nỗi phải đi tập tễnh chẳng khác chi ông bây giờ, ấy vậy mà không được giải quyết như ý. Mấy hôm trước ông vừa kiện trưởng thôn lên tòa. Chị họ ông vốn là phó bí thư một đoàn thể nào đó trên Tây Kinh, ông phải cầu cứu chị cho hả nỗi uất này.

Ông ra khỏi nhà vào hơn mười một giờ lúc ban trưa, khi đi ngang qua gốc du già nua, chốc chốc ông lại thấp thỏm ngược mắt nhìn.

Dưới đồng có dăm ba người nông dân đang làm ruộng, người ta đã bắt đầu gieo hạt vào vụ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Có đứa bé gái trạc bốn, năm tuổi của gia đình nào đó mặc áo hoa tươi rói đang cúi húi đào giun nơi bờ ruộng...

Một sinh mệnh xanh tươi mới khi nào vẫn còn đang hân hoan nhảy múa bỗng chốc kết thúc âm lặng ngay tại nơi đây, chẳng khác nào một màn pháo hoa giữa trời đêm đã đến hồi tàn úa. Nhưng rồi ngay sau đó, một đợt pháo hoa khác lung linh hơn, rực rỡ hơn lại nhanh chóng tỏa bùng khiến người ta lại vội vàng thưởng ngoạn kéo bỏ lỡ.

Người đàn ông thọt định quay về thôn trước khi trời tối, nhưng nửa đường, lốp xe không may cán phải đinh nên ông đành xuống xe dắt bộ.

Mãi mới gặp được một quán sửa xe đạp, nhưng đàn ông trong quán đã ra ngoài cửa hàng mua keo dính săm, chỉ còn có đàn bà ở lại. Đàn bà chỉ biết vá áo cho đàn ông, thế nên đàn ông mới biết vá săm xe.

Ông ta đành nhẫn nại ngồi chờ trước cửa.

Thật ra người đàn ông sửa xe kia đã đến cửa hàng bán keo dính săm từ lâu, nhưng cửa hàng ấy lại chỉ còn đàn ông, đàn bà đã đi đâu mất. Mà đàn bà mới là chủ quán, đàn ông chỉ là người nhà, anh ta làm việc tại công xưởng, hôm đó được nghỉ vì là chủ nhật. Anh ta chỉ biết cái nhẫn cưới trên ngón tay vợ đáng bao nhiêu tiền chứ chẳng rõ keo dính săm bán bao nhiêu đồng. Người đàn bà của anh vừa sang nhà mẹ đẻ đón cháu...

Nhìn mặt trời mỗi lúc một khuất dần về phía tây, lòng lão thọt nóng ran như lửa đốt, đương toan bỏ đi thì người đàn ông sửa xe bất chợt quay về.

Chiếc xe được vá săm rồi bơm hơi, người đàn ông thọt vội vã phóng xe như ngựa vía về phía thôn Huyền Quái.

Ông ta đi mãi không dừng giống như câu chuyện trong cuốn sách này cứ tiếp diễn liên hồi. Bóng chiều lại mặc sức bủa vây khắp vòm trời không gì cản nổi.

Màu trời ngả xám tới đâu thì cõi lòng ông thêm mông lung tới đó. Khi gần tới am ni cô, bấp chân ông thành linh khê co giật. Xuống tới đường cái, ông đạp chậm lại một chút. Bốn phía nhập nhoạng không ánh đèn, đường đất gồ ghề nhấp nhô, mấy lần ông suýt ngã vì chỉ chăm chăm hướng mắt về phía cây du cổ kính đang in bóng đen kịt giữa nền trời phía xa.

Lúc ấy, gió bỗng chốc gợn lên, bụi đường nháo nhác bốn xung quanh.

Khi chỉ còn cách gốc du già một đoạn, ông đột nhiên trông thấy một vật lông lá rậm rì xuất hiện ven đường, lạnh lẽo giương mắt nhìn mình trong bóng tối.

Chó ư?

Hay là sói?

Trời tối quá, ông không phân biệt nổi.

Ông bắt đầu phân vân không biết nên gồng sức đạp thật mau qua con vật hay vòng quách xe lại phía sau mà chạy. Ông thầm mong đây chỉ là chó nhà ai trong thôn nuôi, mà nhà đó lại quen ông thì càng tốt... Nhưng chó nhà ai mà lại ngồi đây vào cái giờ này?

Có lẽ, nó không phải chó, cũng không phải sói, mà là một con người với bộ lông rậm rì... Càng nghĩ vậy trong đầu, mắt ông càng mờ mờ thấy mặt nó hao hao giống mặt người.

Ông ghì chặt hai bàn tay tươt tươt mồ hôi vào ghi đông nhưng vẫn làm ra vẻ rất điềm tĩnh, thậm chí còn ngâm nga một đoạn Kinh kịch.

Con vật lạ từ từ quay đầu theo chuyển động của ông. Càng lúc ông càng tiến đến gần nó.

Đột nhiên, bánh xe trước vấp phải một hòn gạch khiến ông loạng quạng tay lái rồi ngã bịch xuống ngay trước thứ lông lá đó.

Một âm thanh quái dị phát ra từ khuôn mặt lông rậm rì ấy . Người đàn ông tập tễnh nào dám nhìn vào nó, ông lập cập bò dậy toan bỏ chạy!...

Về sau khi hồi tưởng lại sự việc, người đàn ông thọt chỉ nhớ mình đã nghe thấy một giọng nói rất giống của nữ giới âm ỉ phát ra từ cổ họng nó: “Vá... xe... đi...” Trước mặt lại còn là cây du già từng treo một tử thi, ông suýt nữa thì sợ mất mật!

May sao lúc đó có người trông thấy ông, hình như là hai người đang chuyện trò gì đó dưới cây đại thụ. Chắc là thanh niên trong thôn lên ra đây tự tình. Người đàn ông khi ấy mới định thần lại và bước đi thong thả hơn.

Ngoảnh đầu lại nhìn, thứ lông lá đó không hề đuổi theo ông mà cũng đã biến mất từ khi nào.

Người đàn ông thọt len lén nhìn ngóng một hồi rồi sải bước quay về dựng lại chiếc xe đạp, vừa leo lên xe vừa ngoái đầu nhìn, cứ lên được bên này thì lại ngã xuống bên kia... Cuối cùng, ông quyết định dong xe chạy.

Ông toan mau chóng chạy vượt qua cây du già âm u nhân lúc hai người kia vẫn còn ở đó. Khi chỉ còn cách độ chừng mười mét, một trong hai người kia chột ngược lên và chạy về phía ông. Dưới ánh trăng mờ mờ, ông nhìn thấy đó là một cô gái ăn vận giản đơn, mặt mũi trông rất lạ, không giống người trong thôn Huyền Quái chút nào.

– Bác ơi, phiền bác giúp cháu một chút!

– Có chuyện gì thế hả cô?

– Bác ra đây phân xử giúp cháu!

Nói rồi cô kéo lấy ghi đông xe của ông, mặt hầm hầm bước về phía người còn lại.

Bấy giờ người đàn ông tập tễnh mới trông rõ, hóa ra người thứ hai cũng là nữ. Cô đứng dựa vào cây du già, lặng lẽ như đang trông ngóng người trong mộng.

Xem ra hai cô gái hoàn toàn không hề hay biết những chuyện từng xảy ra tại gốc cây này. Người đàn ông tập tễnh quyết định không nói ra nếu không cả hai sẽ chết ngất vì khiếp đảm. Ông tự nhủ nên đưa hai cô gái rời khỏi đây trước rồi có chuyện gì cứ về thôn hắng hay. Đến chỗ cây du già, ông nói:

– Hai cô theo tôi đi khỏi đây đã.

Cô gái thứ nhất lên tiếng:

– Không! Hôm nay cháu phải nói cho ra nhẽ với chị ta ngay tại đây!

Cô gái còn lại gất lên:

– Cô còn muốn nói cái gì!

Người đàn ông tập tễnh nghĩ một hồi rồi hỏi:

– Hai cô là người ở đâu?

Cô gái đầu tiên đáp:

– Chúng cháu là người ở đây... À không, có cháu thôi, còn chị ta thì không!

Cô gái còn lại gằn giọng:

– Cô nói láo! Tôi mới là người ở đây chứ không phải cô!

Người đàn ông tập tễnh thoạt nhiên cảm thấy có điều gì đó khác thường, ông nheo mắt nhìn kỹ hai cô gái lạ vô cớ xuất hiện dưới cây du già từ đầu đến chân rồi khẽ hỏi:

– ... Ở đây là ở đâu?

Cô gái thứ nhất chỉ vào cây du già nói đồng dục:

– Là ở đây chứ đâu!

Ông già giật mình như có tiếng sấm nổ bùng trong óc. Cô gái ghì khur khur vào ghi đông xe đạp của ông suốt này giờ mặc một áo phong đỏ cùng quần bò xanh. Cô gái còn lại thì mặc nguyên một bộ trắng!

Não ông bỗng dung trống hoác, dù muốn chạy cũng không nhấc nổi chân lên được nữa.

Cô gái áo phong đỏ vẫn chưa dứt lời:

– Cái nhà này vốn dĩ là của cháu, cháu đến đây ở được mười mấy ngày rồi. Chẳng hiểu chị này ở đâu ra, cứ khẳng khẳng nhận nhà này của mình từ hơn ba mươi năm trước...

Nói rồi, cô gái đột ngột buông tay khỏi chiếc ghi đông và túm chặt tay người đàn ông:

– Cái hôm cháu dọn vào đây bác cũng chứng kiến mà, đúng không? Bác nói gì đi chứ?

Ông cuống cuống giằng tay khỏi cô gái, vừa gào thét vừa cầm đầu chạy một mạch về phía thôn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thần Tượng Và Người Hâm Mộ

Q.1 - Chương 5: Thần Tượng Và Người Hâm Mộ

Một cô gái xấu xí gõ cửa nhà tôi những ba lần, cười tủm tỉm chào bán sản phẩm mới gì đó.

Tôi phát cáu và cảnh cáo:

- Cô mà còn đến nữa là tôi không khách sáo nữa đâu!

Vài phút sau lại có tiếng ai gõ cửa.

Qua mắt thần, tôi trông thấy một cô gái xinh đẹp mỹ miều, bèn mở cửa chào hỏi lịch sự:

- Xin chào, cô tìm ai?

- Vẫn là em nè! – Cô gái trả lời, vừa nói vừa lột lớp da mặt xuống, lộ ra khuôn mặt xấu xí ban nãy – Em muốn giới thiệu với anh loại mặt nạ mới nhất...

Trong xã hội hiện đại, con người ta càng ngày càng đi ngủ muộn. Ban ngày đã dành hết cho công sở, ban đêm mới sống cho riêng mình.

Nhiều đài truyền hình vẫn duy trì lối phát sóng cũ, hễ đến nửa đêm chỉ chiếu lấy lệ mấy bộ phim dài tập nhạt như nước ốc cùng mấy tràng quảng cáo trị liệu tạp nham cho hết đêm.

Năm rõ được đặc điểm ấy, vào nửa năm trước, công ty điện ảnh Kim Tượng mà Phục Thực làm việc đã sản xuất ra chương trình truyền hình dành riêng cho đêm khuya đầu tiên trong nước, trong đó sẽ có một gã nhà văn kể lại những câu chuyện kinh dị do chính tay mình sáng tác.

Gã nhà văn này cũng có chút tiếng tăm trong vùng, vì những lý do mà ai cũng biết, tôi tạm giấu tên thật đi và gọi gã là “gã nhà văn”. Nói cách khác, “gã nhà văn” trong cuốn sách này không phải là một chức danh, mà là tên người.

Tỉ lệ người xem chương trình đêm khuya ấy cứ tăng vùn vụt kể từ ngày phát sóng, hiệu quả rất tốt.

Gã nhà văn năm nay ba mươi tám tuổi, mới li dị vợ từ một năm trước. Đứa con ba tuổi rưỡi đi theo mẹ. Sau khi tan cuộc hôn nhân, người vợ cũ cùng đứa con thơ quay về miền đông bắc.

Nhắc mới nhớ, gã cũng được coi là “nhà văn diễn thuyết” đầu tiên trong nước. Trong chương trình, gã vừa mô tả, vừa diễn thuyết chính tác phẩm kinh dị do mình viết. Gã không chỉ khéo sáng tác mà còn rất ham mê biểu diễn. Ngoài ra, với khuôn mặt gầy gò, lông mày dày đậm, mũi dong dong cao và ánh mắt tinh nhanh, gã trở nên cực kỳ ấn hình.

Nhà đầu tư cho chương trình này chính là Mễ Gia.

Mễ Gia năm nay bốn mươi sáu tuổi, người gốc Thượng Hải, tuy đã cố gắng chăm chút kỹ lưỡng nhưng cô vẫn không sao che giấu được những nếp thời gian đang hằn trên gương mặt. Đôi chân Mễ Gia vừa ngắn vừa thô, bụng dưới sệ xuống, đôi mông cong vênh, trông cô chẳng khác nào một tảng gỗ mới được người thợ điêu khắc chạm dùi qua loa, hãy còn rất nhiều phần thịt thừa thô kệch đang cần được xén bỏ thẳng tay.

Số tiền diễn thuyết cô trả cho gã nhà văn chẳng thấm vào đâu, nhưng vì danh tiếng, gã vẫn vui lòng hợp tác. Thi thoảng nếu Mễ Gia có nhu cầu, gã sẵn sàng lên giường cùng cô. Khi hai người làm tình, trông gã lại càng giống một kẻ dưới đang kính hầu bề trên.
hoatanhoano.wordpress.com

Nửa năm trước, khi chương trình nửa đêm mới lên sóng, công ty Điện ảnh Kim Tượng từng tổ chức một buổi gặp mặt tại trường đại học Tây Kinh. Hôm ấy vào đúng ngày 16 tháng 9, ngày sức khỏe não bộ Trung Quốc.

Gã nhà văn đứng trên bục kể lại chuyện đời phần đầu của mình:

“Quê hương tôi nằm trên dãy núi Đại Hưng An tận cùng cực bắc đất nước. Đó là một ngôi làng nhỏ bé nấu mình giữa những gợn sóng núi miên man.

Mùa đông, băng tuyết cô đơn phủ lên khắp ngôi làng một màu trắng bàng bạc.

Mùa hạ, rừng rậm xanh mướt khiến nơi ấy tách biệt hẳn với thế giới xung quanh.

Thủa ấu thơ, tôi là một đứa trẻ rất ít nói. Hết cấp một, tôi không đi học nữa, cả ngày chỉ ngả mình trên mái căn nhà gỗ mukeden mà khắc khoải trông về nơi xa, lòng vui đầy đắm chiêu. Bầu trời quê hương tôi xanh ngắt đến độ có thể khiến người ta nhỏ lệ.

Nhà tôi nuôi một con chó mực, nó chưa bao giờ kêu hay sủa tiếng nào, lúc nào cũng chỉ nằm dài trong sân lặng lẽ nhìn về phía xa xăm... Hồi đó, tôi nghĩ bụng con chó này sao mà giống mình, về sau chắc chắn nó sẽ là một con chó kiệt xuất.

Sau này, tôi lấy cây bút còm làm gậy chống, vượt qua chặng đường đầy mồ hôi, nhòa lệ và đầm máu để bước ra khỏi núi rừng.

Tôi một mình một ngựa vượt nghìn dặm đi từ phương bắc xuống phương nam, bước từ biển xanh lên đồng cỏ, lại từ thôn làng ra thành thị. Đối với tôi, mọi chốn đi về đều là trạm nghỉ, mọi nơi trạm nghỉ đều là chốn về.

Ngày đầu tiên của thế kỷ 21, tôi định cư ở Tây Kinh.

Thượng Đế ban phúc cho những con người không cam chịu sống đời tầm thường.”

Tiếng vỗ tay của sinh viên vang lên rền rã.

Non nửa hội trường hình chữ T đã kín chỗ, trong số đó sinh viên nữ chiếm đại đa số, tất cả đều háo hức ngồi dòn lên trên. Duy chỉ có một nữ sinh ngồi tách biệt một mình ở vị trí xa nhất.

Cô mặc chiếc áo phong đỏ, ngồi từ đằng xa chiêm ngưỡng vẻ say sưa của gã nhà văn khi đang diễn thuyết, thần thái cô toát lên vẻ tĩnh lặng đến lạ kỳ.

Đến phần giao lưu, các sinh viên mồm năm miệng mười đặt ra đủ các câu hỏi trên đời, gã nhà văn đều lần lượt trả lời hết. Cuối cùng cô gái áo phong đỏ cũng giơ tay. Gã nhà văn liền nói:

– Cô bạn ngồi dưới kia có câu hỏi gì chẳng?

Cô gái đứng dậy, đón lấy micro từ tay người dẫn chương trình và nhỏ, nhẹ cất giọng:

– Thưa thầy, em là một sinh viên đến từ miền quê Bắc Giang Tô, hiện đang học năm thứ hai. Tây Kinh luôn là giấc mơ của em. Nhưng sau một năm đặt chân tới đây, những gì em cảm nhận được chỉ là sự tàn nhẫn và lạnh lẽo đến ngạt thở của chốn đô thành. Là một người cũng xuất thân từ vùng quê, thầy có cảm nhận gì khi đang tồn tại giữa thành phố?

Gã nhà văn suy ngẫm thoáng chốc rồi trả lời:

– Tôi không ngừng phấn đấu suốt chục năm qua và đã thành công khi rời bỏ thôn quê đến với thành phố. Để hiện thực hóa mục tiêu ấy, tôi đã tự biến mình thành một lưỡi dao rừng rục sát khí chứa thẳng vào bất cứ ai toan chặn đường. Nhưng sau khi đến đây, tôi phát hiện ra rằng chính thành phố lại là chiếc vỏ dao.

Tiếng vỗ tay của sinh viên lại một lần nữa vang lên như sấm.

Buổi gặp mặt kết thúc, những người trẻ nô nức cầm đĩa “Chương trình truyền hình Nửa Đêm” vây quanh gã nhà văn xin chữ ký. Cô sinh viên bắc Giang Tô cũng nằm trong số đó. Khi tới lượt mình, cô nói bằng một giọng nhẹ nhàng nghe thật êm tai:

– Thưa thầy, thầy có thể cho em xin số điện thoại được không?

Gã nhà văn ngẩng đầu lên nhìn. Nước da cô trắng nõn mang đầy hơi thở của đất phương Nam. Đôi mắt phượng cùng cặp môi nhỏ không khiến cô được gọi là “đẹp” nhưng bù lại trông rất duyên và nhu mì...

Sau khi ký tên, gã nhà văn để lại số điện thoại: 13701363390.

Rời khỏi trường đại học Tây Kinh, gã lái chiếc Santana màu xám về nhà. Đó là xe của công ty cấp cho. Chuông điện thoại chợt vang lên kèm theo một tin nhắn: “Thưa thầy, em là Cố Phán Phán, người vừa xin số thầy lúc nãy. Rất mong có thêm cơ hội học hỏi từ thầy. Không cần trả lời, xin lỗi vì đã làm phiền.”

Gã ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi viết: “Đây là lời nói của một người đàn ông: Tôi đã quen biết rất nhiều cô gái nhưng từng chưa gặp ai đến từ Giang Tô. Vì thế tôi rất vui khi quen em.”

Mười mấy phút sau, cô gái đáp lại bằng giọng tinh nghịch: “Đây là lời nói của một cô gái. Em đã quen biết rất nhiều người đàn ông nhưng chưa từng gặp ại là nhà văn. Vì thế em rất vui khi quen thầy”.

Hai người đã quen biết nhau như thế.

Lần đầu khi gã nhà văn tiến vào cơ thể Cố Phán Phán, những giọt nước mắt của cô dạt dào tuôn ra hết như chính cô lúc ấy. Cô nói trong nước mắt: “Đây là lần đầu của em, em nguyện dâng cho anh...”

Từ ấy về sau, những cuộc gặp gỡ âm thầm giữa họ mỗi lúc một nồng cháy.

Và cũng từ đó, gã nhà văn ngày một xa cách với Mễ Gia.

Cố Phán Phán và Mễ Gia là hai con người của hai thời đại khác nhau.

Cố Phán Phán là mẫu con gái hớp hồn đàn ông. Giọng nói miền Nam của cô du dương, êm ái, ngọt lịm tai như kẹo bông trắng tuyết, chẳng thể nào làm tổn thương ai. Mễ Gia thì tương phản một trời một vực. Cô giống như bao người đàn bà cùng tuổi, như bao kẻ tiền nghìn bạc vạn khác... lắm lời, cay nghiệt và tự cao tự đại.

Cứ nghĩ đến Mễ Gia, gã nhà văn lại càng điên cuồng sa vào lưới yêu cùng người tình trẻ. Hễ sánh với Phán Phán, gã nhà văn lại thêm càng thêm ghét bỏ người đàn bà quá thì kia. Nếu ví Mễ Gia như một mỏm núi khô khốc, mỗi cuộc mây mưa không khác gì một phen leo núi, một trận lao động thể lực thì Cố Phán Phán tựa như một dòng nước dạt dào, nơi gã nhà văn có thể thỏa mình tắm mát, thưởng thức, bơi lội và tận hưởng...

Mỗi lần gửi tin nhắn cho Cố Phán Phán, gã đều phải đợi hơn mười phút vì cô luôn trả lời rất chậm. Lần nọ khi đang bên nhau, gã hỏi cô tại sao lại vậy. Cô ngượng ngùng xòa cười và cúi đầu, mãi lâu sau mới đáp: “Em sợ mình nói gì không đúng làm anh mất vui”.

Gã nhà văn ôm siết người tình trẻ trong tay và hôn cô thật nồng nàn.

Hồi còn chưa li hôn, mỗi lần vợ gã gắt gỏng nhắn tin, gã đều phải đắn đo chán chê mới

dám trả lời, lòng hoang mang sợ nhỡ nói điều sai sót thì chỉ có hết đường về. Về sau, vợ gã bật quách chức năng định vị trong điện thoại gã lên. Nhờ vậy, phạm vi nói dối của gã đáng từ năm trăm triệu ki-lô-mét vuông chột co lại còn năm mét vuông vòn vẹn...

Gia đình Cố Phán Phán rất nghèo nhưng gã chẳng hề giúp đỡ cô một chút nào về mặt vật chất. Nói trắng ra, gã cũng làm gì có tiền. Hồi còn chưa li hôn, gã cũng từng mở một công ty văn hóa rồi nợ nhà xuất bản một món tiền đến tận bây giờ vẫn còn chưa trả. Sau đấy, luật sư bên kia gửi thư tới đánh tiếng định đưa gã ra tòa. Gã bàn bạc cùng vợ làm một cuộc li hôn giả rồi chia hết toàn bộ tài sản cho cô ta. Đời đâu ai đoán được chữ ngờ, cuối cùng nó lại thành li hôn thật. Chỉ trong một đêm, gã mất trắng tất cả. Về sau gã mới nhận ra vốn dĩ vợ hắn đã lên kế hoạch từ lâu lắm rồi.

Thế nên khi cặp kè với Cố Phán Phán, gã cùng lắm chỉ đưa cô đi ăn kem Haagen-Dazs hoặc chẳng mua mấy thứ đồ lặt vặt mà các cô gái hay thích...

Cố Phán Phán cũng chẳng đòi hỏi gì. Tự khi nào không hay, cô dường như đã sa vào bình mật ngọt.

Có lần khi đang nằm trên giường, gã nhà văn đổ cô một câu cực hóc búa. Câu đó ấy của một người bạn mới từ Mỹ về, anh ta nói với gã: “Sau này nếu có đổ ai thì đừng bao giờ vội tiết lộ đáp án, người ta phải mời mình một bữa mới được. Nhờ câu này mà tôi cũng kiếm được mấy chục bữa rồi đấy chứ không ít”.

Câu đó như sau:

“Hai người đàn ông A và B và hai người phụ nữ C và D muốn vui vẻ với nhau. A muốn quan hệ lần lượt với C và D, B cũng muốn vậy. Cả bốn người đều mắc bệnh nên không ai được phép gần gũi với ai. Nhưng bốn người chỉ có hai chiếc bao cao su. Vậy phải làm thế nào để cuộc vui vẫn diễn ra?”

Cố Phán Phán suy ngẫm hồi lâu rồi đỏ mặt hỏi:

– Có thể dùng... cách khác mà không cần quan hệ không?

Gã nhà văn nói:

– Không được, đây có phải đồ mọu đâu.

Cố Phán Phán lại tiếp tục đi tìm câu trả lời. Đột nhiên một lúc sau cô reo lên:

– Có cách rồi!

Gã nhà văn hỏi lại với vẻ không mấy tin tưởng:

– Cách gì nào?

Cố Phán Phán đáp:

– Theo em nghĩ, A đeo hai chiếc bao cùng một lúc rồi bắt đầu với C.

– Ừm! – Gã nhà văn đáp.

– Làm xong thì tháo bao bên ngoài ra, tiến hành tiếp với D bằng cái bên trong. Làm xong lại tháo cái bên trong ra.

– Ừm! – Gã nhà văn đáp.

– B đeo chiếc bao mà A tháo ra đầu tiên và bắt đầu với C. – Cô tiếp tục nói.

– Ừm! – Gã nhà văn đáp.

– B lồng chiếc bao thứ hai của A lên chiếc bao mình đang dùng và tiếp tục với D, đúng không nào?

Một câu đố hóc búa liên quan tới sex, bao gã đàn ông đều ảm ố đáp không ra, vậy mà một người con gái trong sáng như cô lại là người trả lời đúng! Gã nhà văn tròn mắt kinh ngạc.

Gã nhà văn sống đằng sau tòa nhà Hội nhà văn trên con phố Cát Lợi phía nam thành phố.

Một hôm, Cổ Phán Phán đến nhà gã, hai người cùng làm món cá ăn với nhau.

Lúc hai người ở dưới bếp, gã nhà văn lại kể cho cô nghe một câu chuyện. Là một tay viết lách chuyên nghiệp, gã luôn đi bới lông tìm vết mọi câu chuyện trên đời. Nhưng riêng với câu chuyện này mặt mày gã cứ bừng lên rạng ngời vẻ vô cùng tâm đắc mỗi khi kể:

“Có một người đàn ông đến thuê phòng ở khách sạn. Tối hôm đó, chuông điện thoại reo lên:

– Xin chào! Quý khách có cần mát xa không?

Người đàn ông hỏi:

– Lily có ở đó không?

Đầu dây bên kia nói:

– Ôi trời, hóa ra khách quen! Em Lily đến ngay bây giờ đây.

Bước vào phòng, Lily thấy ông khách này trông rất lạ mặt. Nhưng có hề gì. Sau khi làm giá, cuộc mua bán bắt đầu diễn ra. Xong chuyện, người đàn ông lấy ra từ trong túi hai nghìn đồng và ném cho Lily:

– Cho cô em đây!

Lily nói:

– Nhiều quá, anh giai ạ!

Người đàn ông đáp:

– Tính anh vốn hào hiệp! Cô em mà còn khách sáo là anh giận đấy!

Lily ra về với khuôn mặt tràn trề cảm kích.

Hôm sau, cô lại đến. Lần này, người đàn ông lại lấy ra hai nghìn đồng và ném cho cô:

– Cho cô em đây!

Lily bất chợt hồ nghi, phải chăng mình đang nằm mộng:

– Sao lần nào anh cũng cho em nhiều thế?

Người đàn ông đáp:

– Tính anh vốn hào hiệp! Cô em mà còn khách sáo là anh giận đấy!

Lily lại ra về với khuôn mặt tràn trề cảm kích.

Hôm sau, cô lại đến. Lần này, người đàn ông vẫn lấy ra hai nghìn đồng và ném cho cô:

– Cho cô em đây!

Lily thần người nhìn người đàn ông và không dám nhận:

– Anh ơi...

Người đàn ông đáp:

– Tính anh vốn hào hiệp! Cô em mà còn khách sáo là anh giận đấy!

Lily đành nhận tiền trong tâm trạng thấp thỏm nghi hoặc. Lúc tán gẫu, người đàn ông bất chợt hỏi:

– Em là người thôn Hướng Dương phải không?

Lily giật mình đáp:

– Đúng rồi!

Người đàn ông lại hỏi:

– Tên ở nhà của em là “nhỏ hai” đúng không?

Lily lại càng kinh ngạc:

– Đúng rồi, đúng rồi! Sao anh biết?

Người đàn ông đáp:

– Anh là đồng hương với em. Lần này lên thành phố mẹ em nhờ anh đưa cho em sáu nghìn đồng.”

Dứt chuyện, gã nhà văn không nhìn được con cười đang chực trào ra tận miệng. Gã cười một thôi một hồi mới ngưng lại quay sang nhìn Cố Phán Phán:

– Em... không thấy buồn cười sao?

Vẻ mặt cô lạnh tanh. Dầu trong chảo đã réo lên lèo xèo. Cô nhấc từ dưới nước lên một con cá tươi rói, không mỡ bụng, không cạo vẩy mà cứ thế ném thẳng vào chảo dầu rồi úp búp vùng xuống.

Con cá lặn ngụp trong chảo dầu, va vào vùng lụp búp.

Cô ghì chặt tay trên vùng và khẽ nói:

– Gã đàn ông đó đáng bị ném vào chảo dầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Người Tình

Q.1 - Chương 6: Người Tình

Khi ta đang say giấc trong đêm trường đằng đẵng, có phải chẳng mọi thứ xung quanh đều không hề thay đổi?

Khuôn mặt người đang mỉm cười trong tranh, cánh cửa tủ quần áo vô hồn, đồng sách đơn thành hàng trên giá và cả con chuột vốn quen được di động giờ đang im lìm trên bàn máy tính...?

Chồng của Mễ Gia đang ở nước ngoài. Trước khi Phục Thực bước vào cuộc sống của cô, Mễ Gia sống một mình trong căn biệt thự Ngọc Mễ.

Một đêm nọ, khi trời đã khuya lắm, cô đột nhiên tỉnh giấc, văng nghe thấy những âm thanh rùng rợn. Âm thanh ấy rất gần, rất gần. Hình như nó ở ngay bên ngoài cửa sổ. Cơ hồ là tiếng kêu xé lòng của một người con gái đang phải chịu đựng nỗi đau lột da – tiếng kêu thảm thiết, dài miên man như thể trút hết mọi sinh khí từ trong bụng, trong phổi, trong khí quản, trong đôi mắt...

Máu trong toàn bộ cơ thể Mễ Gia dồn thẳng lên đỉnh đầu. Cô biết, đó là tiếng chó sói tru trên núi Uy Hồ. Cuối cùng, nó cũng dần dần lắng xuống, đất trời lại chìm vào bể im lặng chết chóc.

Máu từ đỉnh đầu lại rút xuống rần rật, toàn thân cô lạnh buốt và run lên lay bầy. Cô pháp phảng lo âu, nếu đúng là sói, liệu nó có xông vào phòng và ăn tươi nuốt sống mình không? Mễ Gia nghe nói dạo gần đây ngoại ô Tây Kinh bỗng xuất hiện dấu vết của sói, có gia súc bị nó cắn chết, có người làng bị cắn trọng thương. Sau mấy mươi năm mất tích, giống ấy lại xuất hiện ở Tây Kinh. Cảnh sát khu vực và cán bộ thị trấn đã liên kết thành lập đội dân phòng để tuần tra những nơi có sói lai vãng.

Suốt đêm đó, Mễ Gia không tài nào chợp mắt. Cô cảm thấy mình cần một người đàn ông bên cạnh, không cần biết người ấy là ai.

Hôm sau, Mễ Gia lên mạng đăng ngay mẫu quảng cáo:

“Tuyển trợ lý tổng giám đốc. Yêu cầu: Nam, tuổi dưới 30, trình độ Đại học.”

Cô mong tuyển được một người đàn ông đầy nam tính.

Ứng viên lên tới vài chục. Thứ hai ngày 14 tháng 11 năm 2005 là hôm diễn ra buổi phỏng vấn, một mình Mễ Gia làm chủ khảo. Mấy ứng viên đầu tiên toàn những kẻ đầu to mắt cận, cô chẳng ưng ai hết.

Phục Thực là người thứ mười ba vào phỏng vấn. Mễ Gia cũng chẳng đặt hy vọng gì sau khi xem qua hồ sơ của anh. Anh tự khai mình chưa tốt nghiệp, lại chẳng phải người bản địa mà đến từ vùng núi Đại Hưng An xa xôi. Chưa kể, tên của anh nghe thật kỳ quặc.

Nhưng ngay khi Phục Thực bước vào văn phòng, đôi mắt Mễ Gia bỗng như ngời sáng. Chàng thanh niên hai mươi tư tuổi, cơ bắp rắn chắc, hoạt bát nhanh nhẹn, đôi mắt có thần khiến người đối diện phải nể sợ. Anh kiệm lời, hỏi gì đáp nấy, không như những kẻ khác vừa mới bước vào đã thao thao bất tuyệt khoe mẽ bản thân. Thêm nữa, đây là người duy nhất không đeo kính trong số toàn bộ những ứng viên Mễ Gia đã gặp.

Mễ Gia cúi xuống, vừa lật sơ yếu lý lịch của anh ta vừa hỏi:

– Thế mạnh của anh là gì?

Phục Thực nhìn thẳng vào cô và bình thản đáp:

– Thế mạnh của tôi là... rất mạnh.

Mễ Gia ngẩng mặt, sững người giây lát rồi nở nụ cười trên môi. Cô nhắc điện thoại lên và dặn nhân viên bên ngoài:

– Những người còn lại tôi không cần gặp nữa.

Và Phục Thực đã trở thành trợ lý của Mễ Gia. Thực chất, anh là người tình của cô. Về sau cô có hỏi thêm trước đây anh làm nghề gì. Phục Thực đáp sau khi trượt đại học cứ lẩn quẩn ở nhà vô công rồi nghề, làm trợ lý cho cô là công việc đầu tiên của anh.

Ngày hôm sau, Phục Thực bắt đầu đi làm, Mễ Gia cũng đưa anh về biệt thự Ngọc Mễ luôn trong ngày hôm đó.

Đêm ấy, Phục Thực đã tiến thẳng vào cơ thể Mễ Gia qua một cánh cửa sâu thăm thẳm. Cô mở cửa đón nhận người khách bạo liệt này và cảm nhận nỗi đau quằn quại như khi sinh nở. Cô chảy nước mắt như một thiếu nữ mới nếm thử lần đầu. Là người khách nơi cánh cửa cứ mỗi lúc một lớn dần, lớn dần cho tới khi lớn hơn cả cánh cửa và không sao đi ra được nữa.

Cuối cùng, ngọn núi lửa của trong cơ thể Phục Thực cũng phun trào nhưng hai tấm thân vẫn không thể rời nhau, tựa như bị khóa chặt.

Mễ Gia cảm thấy sợ hãi. Cô từng đọc được một mẩu tin trên báo: “Trong đêm tân hôn của một cặp vợ chồng mới cưới ở trấn Nam Bình, người chồng bị “dính chặt” vào vợ, cả hai không tài nào tách nhau ra được, đành gọi 115 cấp cứu. Đến nơi, nhân viên cấp cứu phải dùng một tấm thảm bọc cả hai lại rồi tức tốc đưa tới bệnh viện. Thì ra do quá căng thẳng, cơ thịt người vợ bị co lại nên mới xảy ra cơ sự. Bác sĩ phải chích cho cô một mũi thuốc giãn cơ, hai cơ thể mới tách được khỏi nhau.”

Nhưng Mễ Gia đâu có căng thẳng.

Cô dồn hết sức lực trong người đẩy anh ra song vô ích. Tình trạng kéo dài suốt mười mấy phút, Phục Thực cũng khó khăn lắm mới rời được khỏi cơ thể cô.

Mễ Gia từng trải qua mấy người đàn ông, nhưng chỉ duy Phục Thực là không giống với bất cứ ai. Anh có thể làm tình bất cứ lúc nào và luôn luôn căng tràn, mạnh mẽ. Lần nào cũng vậy, anh luôn mang lại cho cô niềm hưng phấn tột cùng, khiến cô thường gào thét như một con sói cái cho tới tận khi trời sáng.

Ngày thường, Phục Thực hiếm khi đặt chân đến công ty. Anh luôn khiến người khác cảm thấy lạnh lùng.

Từ khi có Phục Thực, Mễ Gia như được thay máu, gương mặt cô rạng rỡ, mái tóc đen bóng mượt như vừa trẻ ra mấy tuổi. Không ai hay biết người con trai kỳ lạ kia chính là chất gây nghiện trên giường mà Mễ Gia không thể nào rời bỏ.

Hàng đêm, trên giường lại có một người đàn ông bên cạnh, Mễ Gia thấy vững tâm hơn rất

nhieu. Nhưng tiếng sói tru thê lương ấy đã bén rễ trong ký ức cô. Dần dà, nó hóa thành những cơn mộng mị quái đản, tách biệt với Phục Thực và đón đợi cô ở một thế giới khác. Giấc mộng quái đản ấy khởi đầu như thế này:

Mẽ Gia mơ màng xuất hiện giữa một thị trấn nhỏ lạ lẫm. Hai bên đường nhà cửa, quán xá san sát như cây rừng, cánh cửa nào cũng mở hé hé, bên trong tối om om và không một bóng người. Cô có thể cảm nhận thấy ánh mắt của rất nhiều, rất nhiều người đang ẩn trốn trong một xó xỉnh nào đó len lén dõi theo cô. Khuôn mặt họ mờ mờ ảo ảo, chẳng rõ đang vui hay buồn. Chôn này thật nguy hiểm! Cô biết!

Phục Thực đâu?

Cô đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không hề thấy bóng dáng anh. Cô tự nhủ, phải mau mau rời khỏi chôn này, bao nhiêu việc trên công ty vẫn đang chờ...

Lúc sắp bước ra khỏi thị trấn, một người con gái bỗng xuất hiện ngay trước mặt cô. Cô ta trẻ trung hơn Mẽ Gia rất nhiều, nước da trắng ngần, đôi mắt phượng một mí và khuôn miệng nho nhỏ. Lúc hai người đi lướt qua nhau, cô gái kia khẽ nói: “Khi cảm thấy tuyệt đối chắc chắn, hãy quay đầu nhìn lại...”

Toàn thân Mẽ Gia tắm trong ớn lạnh, cô không dám quay đầu lại mà cố đẩy mau những bước chân thật gấp tiến về trước.

Bỏ lại thị trấn ma mị đằng sau, cô lại đến với một cánh đồng mênh mang trải ra vô cùng tận. Những đám cỏ cao vút hòa lẫn với những loài hoa không tên cứ nở rồi lại tàn. Không có lấy một sinh vật sống, có thể chúng đang ẩn nấp thật sâu trong lòng cỏ.

Khung cảnh tựa hồ như của ngày xưa, u ám, trầm buồn và không một tia sáng. Đường chân trời gần đây mà xa đây. Trên cánh đồng không có lối đi, cô đạp lên bụi cỏ, bước thấp bước cao rồi đột nhiên thấy da đầu tê ngắt.

Bản năng mách bảo cô dừng lại và ngoảnh đầu lại nhìn. Chẳng có gì ngoài mấy con sâu đang kêu lách rích trong đám cỏ.

Thật quái lạ!

Cơn gió nhẹ nhẹ, êm êm khẽ mơn man mái tóc dài vừa được uốn xoắn trong thẩm mỹ viện, thổi tung bộ cánh màu xanh nhạt thời thượng năm 2006. Đi thêm một đoạn đường, cô càng lúc càng thấy bất thường. Sóng lưng cô lạnh lâm râm như thể đang bị hàng hà sa số mũi kim chích vào. Một lần nữa, cô ngoái đầu nhìn, ánh mắt đảo vòng ra xa rồi thu lại gần mà vẫn không trông thấy bất cứ thứ gì.

Cô lảng lạng quay về phía trước, trống ngực đập thình thịch từng hồi.

Đi thêm một đoạn nữa, cô nghe rõ mồn một tiếng hai bàn chân đang theo sát ngay sau lưng.

Không phải, hình như ba bàn chân.

Cũng không phải, tựa hồ bốn bàn chân.

Vẫn không phải, có lẽ là năm bàn chân...

Cô thình lình quay lại. Trong giây lát, hai mắt cô tròn tròn, mồm kinh ngạc há hốc... Thứ đó cuối cùng cũng hiện thân!

Sắc lông của nó lẫn vào với màu cỏ, khó có thể nhận thấy khi đứng từ đằng xa. Cỏ rậm rì, lông nó cũng rậm rì. Tai nó nhọn hoắt, chiếc đuôi dài thượt, hai mắt ánh lên một màu xanh đục đục, hung hiểm, sâu hút và ma quái. Bị Mễ Gia phát hiện, nó thôi không ản thân nữa mà ngồi sụp xuống lảng lạng nhìn thẳng vào mắt cô.

Đến đó, cô rùng mình tỉnh giấc.

Cô đưa tay quờ quạng phía trước mặt. Trên giường trống huếch chẳng có gì hết. Mễ Gia quay mình lại và trông thấy Phục Thực nằm ngay sau lưng, dưới ánh sáng lờ mờ của vầng trăng. Anh đang ngủ. Bao giờ cũng vậy, anh ngủ rất yên, không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sự Trùng Hợp Kinh Ngạc

Q.1 - Chương 7: Sự Trùng Hợp Kinh Ngạc

Trên cõi đời này, còn có một “ta” khác.

- Thật chứ?

- Để tôi nói cho bạn biết một bí mật động trời: mọi người chúng ta, thực chất đều là hai người.

- ... Nhưng tại sao không ai nhận ra điều đó?

- Dĩ nhiên, vì bạn và con người kia của bạn xưa nay không bao giờ giáp mặt.

- Có phải vì mỗi người một phương trời?

- Không, vì bạn và con người kia cùng nhau ngự trị trong một cơ thể.

Li hôn là bước ngoặt vô cùng lớn trong cuộc đời gã nhà văn. Mười năm vợ chồng đã tạo nên cho gã một khuôn mẫu cuộc sống quen thuộc, vậy mà nay bỗng chốc tan vỡ, gã bỗng dưng chới vơi trong vô định.

Gã mỗi ngày thêm một sa đọa và héo mòn.

Trong một thiên phẩm, gã từng bày tỏ quan niệm rằng: “Đàn bà yêu, là yêu một cá nhân, ví dụ như anh A, anh B; đàn ông yêu, là yêu cả tập thể, nói cách khác anh ta yêu tất cả “đàn bà”, chứ không chỉ giới hạn trong một người như cô A, chị B.”

Ngay từ khi sinh ra, đàn ông vốn là loài thú được thả vào giữa bầy người, đây là sai lầm của Thượng Đế. Để phù hợp với thước đo đạo đức của xã hội, đàn ông đành phải sở hữu những hai khuôn mặt.

Ban ngày, gã nhà văn cũng là một nhân vật có tiếng, trên đầu bông bênh vòng sáng thiên thần, lời nói nho nhã, cử chỉ cao thượng.

Về đêm, gã lại trở về với khuôn mặt vốn có, lang thang trên mạng đi tìm những vụ mua bán kích thích và ô uế. Những cô gái bị dòng đời xô đẩy lần lượt hiện ra giữa màn đêm, thể hiện kỹ nghệ và bước đến với gã...

Chiếc giường của gã đã đón lấy những người đàn bà đứng tuổi mà gã có thể xưng bằng cô, và cả những thiếu nữ non nớt mà có thể hô gã bằng chú.

Những kẻ bán hoa thường ngồi trước máy tính, khoe đủ các tư thế, diễn đủ những kiểu mặt, mặc hần tha hồ chọn. Đôi lúc hần còn gọi hần vài người đến để làm cuộc quần hoan. Cơ thể ai nấy đều phơi bày lồ lộ hết như những con khỉ trong rừng rậm... Trong cái thế giới quái đản ấy, gã là vua.

Do buông thả quá độ nên gã thường biến thành một cây súng hết đạn. Lần nào lên giường, Mễ Gia đều cho gã ít tiền để mua “thuốc tắm bổ”. Mễ Gia vốn là dân làm ăn thuần chất, cô luôn trả thêm tiền boia theo chất lượng từng lần.

Còn gã, lúc nào cũng dùng số tiền này đi chơi gái. Số tiền Mễ Gia cho mỗi lần có thể mua được khoảng ba người, đó là món thuốc bổ tinh thần công hiệu nhất cho gã.

Hôm ấy là ngày lễ Tình Nhân.

Sau khi trời tối, gã nhà văn lại thơ thẩn trên mạng với nickname “1 tìm 0”. Quản lý phòng chat không online, những mẫu quảng cáo kích dục bắt đầu đập vào màn hình: “Tất lưới, lọt khe, sexual dance, mát xa, bắn lên mặt, kiến bò cành cây, lỗ hậu, handjob, ngâm đá BJ, bắn vào miệng, nước thánh, nữ nhi hồng, golf, tình một đêm...”

Mắt gã nhà văn bỏ qua dòng ngôn từ tục tĩu đó và dừng lại ở một cô gái tên “Giảo”¹, có nghĩa là “cẩn”, chiết tự ra cũng có nghĩa là “khẩu giao”.

1 Giảo: Chữ Hán viết là “咬”, nếu tách ra sẽ thành hai chữ “口” nghĩa là “miệng”, và “交” nghĩa là “giao”.

1 tìm 0: “Chào em.”

Giảo: “Chào anh.”

1 tìm 0: “Tên em nghĩa là ‘cấn’ à? Sao anh lại hiểu thành nghĩa khác nhỉ?”

Giảo: “Hi hi!”

1 tìm 0: “Hay anh hiểu nhầm?”

Giảo: “Không nhầm đâu.”

1 tìm 0: “Làm chứ?”

Giảo: “Vâng.”

1 tìm 0: “Em bao nhiêu tuổi?” .

Giảo: “21 tuổi?”

1 tìm 0: “Người ở đâu?”

Giảo: “Miền nam.”

1 tìm 0: “Chiều cao? Cân nặng?”

Giảo: “1,62 mét, 46 kg, ba vòng 86 – 60 – 86.”

1 tìm 0: “Làm thêm à?”

Giảo: “Em là sinh viên. Nhà nghèo không có tiền đóng học, cùng đường mạt lộ mới đành vậy.”

1 tìm 0: “Hiểu.”

Giảo: “Em chỉ dùng miệng thôi.”

1 tìm 0: “Miệng này anh cũng thích mà miệng kia anh cũng yêu. Anh sẽ trả giá cao hơn.”

Giảo: “Vậy chúng ta gặp mặt nhau đi!”

Nói tới đây, cô gái đưa cho gã nhà văn một số điện thoại rất khó nhớ. Gã có hai chiếc di động với hai số khác nhau, một cái dùng công khai cho ban ngày, một cái dùng bí mật cho ban đêm. Gã gọi cho Giảo bằng chiếc máy chuyên dành cho những cuộc tâm hoan nửa đêm.

“Tút... tut... tut...”

Sóng điện thoại làm cây cầu đưa tới gã một cánh cửa ở tận nơi nào đó xa rất xa. Chẳng ai đoán trước được có gì đang chờ đợi đằng sau tấm bản lề.

Có người nhắc máy. Cánh cửa đã mở. Đằng sau nó là một giọng nói nhỏ nhẹ, dễ thương đón chào gã:

– Chào anh.

– Em ở đâu thế?

– Em ở gần Đại học Tây Kinh. Còn anh?

– Anh ở gần tòa nhà Hội nhà văn.

Thình lình, hai người chột rùng mình và đóng sập cửa gần như cùng một lúc.

... Đầu dây bên kia chính là Cố Phán Phán.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cùng Lên Thiên Đường

Q.1 - Chương 8: Cùng Lên Thiên Đường

Chàng và nàng là đôi bạn thanh mai trúc mã.

Hai nhà cách nhau một bờ rào đơn sơ với dàn loa kèn hồng leo quanh.

Thủa bé, chàng hay mặc quần áo màu đỏ, nàng thường vận quần áo màu xanh.

Hai mươi năm sau, chàng và nàng bén duyên nhau.

Bất hạnh thay, nàng tựa đóa hoa sớm lìa cành khiến cho chàng tan nát cõi lòng để sau đó sinh bệnh tương tư.

Hôm ấy có một nhà sư, từ phương xa tới xin cơm chay, chỉ lối cho chàng thoát khỏi cõi mê:

- Vợ chồng vốn dĩ chỉ là một người, bao đời bao kiếp vẫn sẽ mãi vậy.
- Tôi và nàng cùng là một sao?
- Nếu đúng như thế, anh hãy đi theo vợ, cả hai cùng đầu thai và hẹn kiếp sau tương phùng.
- Nếu tôi tiếp tục sống và lấy một người con gái khác thì sao?
- Nếu thế thì anh và chính người con gái kia mới là một.

Không lâu sau, bệnh tương tư của chàng trai ăn sâu vào tim, trời cũng không cứu nổi, chàng buông tay lìa khỏi thế gian.

Vài năm sau, có tiếng khóc của hai sinh mệnh mới lần lượt cất lên giữa cõi hồng trần. Chúng là hàng xóm của nhau, hai nhà cách nhau một bờ rào đơn sơ với dàn loa kèn hồng leo quanh.

Bé trai hay mặc bộ áo đỏ, bé gái thường vận bộ áo xanh.

Mối tình của hai mươi năm về sau vẫn đang đón chờ chúng.

Thôn Huyền Quái kinh hoàng phát hiện ra xác thiếu nữ, tận trưa hôm sau Tát Nhĩ Hạnh mới hay tin. Tầm đó anh và hai người bạn học đang đi mua sách ngoài tiệm. Đối với Tát Nhĩ Hạnh, hai người đó giống như em hơn là bạn học, lúc nào cũng cùc cung đi theo và tuân lệnh anh răm rắp.

Chúng ta hãy gọi cái người cao gầy là “J”, anh ta rất lăm trờ và điềm tĩnh, còn người béo lùn là “H”, người này bản tính thẳng thắn và có phần chất phác hơn đôi chút.

– Đêm qua tớ vừa nằm mơ – J nói, ngón tay lật từng trang một cuốn sách giải mộng đoán điềm.

– Mơ thấy gì vậy?- H hỏi đầy hiếu kỳ.

– Tớ mơ thấy hôm nay cả ba thằng cùng đi mua sách...

– Thật á?

– Chưa hết, lại còn đứng nhà sách này nữa.

– Quái lạ vậy?

– Thế là vừa mở mắt đã thấy ngay điện thoại anh Hạnh hện ra đúng chỗ này chọn sách.

– Ghê thật! Sáng nay tớ cũng nhận được điện thoại của anh Hạnh mà...

– Tớ còn mơ thấy sau khi bước ra khỏi tiệm sách, hai bọn tớ gặp được mấy em rất xinh...

– Mấy em?

– Hai em?

– Thế tớ thì sao?

– Làm gì mà cuống lên thế? Có những hai em mà chẳng nhẽ cậu không xơ múi được em nào à?

– Thật không!

– Cậu quên rồi chắc, từ khi anh Hạnh có Cố Phán Phán đến nay đã bao giờ thấy có hứng thú với em nào đâu?

– Cũng phải... Rồi sao nữa?

– Sau đó tay trái tớ ôm một bé, tay phải tớ quàng một bé rồi đi mất.

– Đấy, làm gì có tớ đâu?

hoatanhoano.wordpress.com

Ánh mắt đang lướt dờ dang trên mấy tờ báo bên cạnh, Tát Nhĩ Hạnh chợt làm ra vẻ nghiêm nghị đàn anh và nói:

– H, kệ nó đi. Sáng nay chính nó gọi điện cho anh hẹn ra đây mua sách, thế nên anh mới gọi cho chú đấy chứ.

H thẳng thốt:

– Thì ra là thế!

J rúc rích cười khoái trá. Tát Nhĩ Hạnh nói:

– Mà tối qua, đúng là anh mơ thấy một giấc mơ thú vị lắm...

– Chắc chắn là không mơ thấy tụi này chứ gì! – J chen ngang.

– Anh mơ thấy Cô Phán Phán. Nàng nói với anh, nàng không ở trong ký túc xá nữa mà đã tìm được một căn nhà mới. Đồ hai đứa biết căn nhà đó ở đâu?

– ... Khách sạn chẳng? – H nhảy xỏ vào đáp.

– Không phải.

– ... Ở đài truyền hình?

– Không phải.

– Cạnh nhà anh!

– Không nốt.

J đột nhiên trả lời:

– Ở ngoại ô.

Tát Nhĩ Hạnh đáp:

– Đúng thế.

H tiếp lời:

– Biệt thự cơ à!

Tát Nhĩ Hạnh lắc đầu và bảo:

– Đó là một cái cây trụi lá rất xấu xí.

J bông đùa:

– À ha, anh phải coi chừng đấy! Chỉ có chim mới làm nhà trên cây. Cố Phán Phán của anh có khi sắp bay cũng nên.

Tát Nhĩ Hạnh không nói chẳng rằng, anh nhìn chăm chăm vào tờ Buổi trưa trên tay, mặt báo đăng mẩu tin nói về vụ án kinh hoàng ở thôn Huyền Quái. Thông tin rất ngắn gọn: nạn nhân mang họ Cố, sinh viên trường Đại học Tây Kinh...

Tát Nhĩ Hạnh đọc đi đọc lại từng chữ một, khuôn mặt anh mỗi lúc một tái dần.

J hỏi:

– Anh sao thế?

Tát Nhĩ Hạnh đột ngột quăng vứt tờ báo Buổi trưa xuống rồi quáng quàng lao khỏi cửa tiệm.

Tát Nhĩ Hạnh đến sở cảnh sát.

Trên tấm biển treo trước phòng pháp y là sáu chữ màu xám bạc “Cảnh sát kỹ thuật hình sự”.

Vòng qua một bàn giải phẫu bằng thép không rỉ, Tát Nhĩ Hạnh được dẫn vào phòng lạnh trữ xác.

Một viên cảnh sát hình sự bước lên phía trước, tiếng kim loại va vào nhau lanh canh, anh ta mở cửa buồng băng và từ từ kéo ra một thi thể nữ giới. Ngay khi tấm vải phủ trên thân được lật ra, một luồng khí lạnh lẽo xộc thẳng vào phổi Tát Nhĩ Hạnh.

Liếc nhìn khuôn mặt thi thể người con gái đang nằm trên bàn, toàn thân anh cứng đờ lại như đá tảng. Khuôn mặt của Cố Phán Phán gần như không còn nhận ra hình ra dạng nữa, giờ đây trông nó chẳng khác nào con búp bê sứ bị đập tan tành rồi được chấp ghép lại từ đầu. Những

vết máu đã khô chính là đường keo gắn kết.

Đôi mắt cô mở trừng tựa hồ đang nhìn xoáy vào Tát Nhĩ Hạnh mà cũng như thể đang chăm chú trông về phía sau lưng anh. Ánh mắt cô trông xa lạ đến dường nào.

Tuy diện mạo tử thi rất khó xác định nhưng Tát Nhĩ Hạnh không thể không nhận ra chuỗi dây chuyền mặt chữ thập màu đen kia. Nó vòng quanh chiếc cổ trắng đơ của Cố Phán Phán, khe khẽ đung đưa và âm ỉ hơi lạnh.

– Cô ấy là bạn gái anh à?

– Đúng.

– Mời anh đi theo tôi.

– Đi đâu?

– Đến phòng hình sự.

– Để làm gì?

– Chúng tôi cần thẩm vấn anh vài điều.

– Được...

Đó là một căn phòng làm việc rất đơn bình thường, không khí nung nức hơi sắt hoen gỉ. Bên trong có hai cảnh sát hình sự, một nam, một nữ. Đó chính là những người đã thẩm vấn Phục Thực ngay tối hôm xảy ra án mạng.

Cuộc điều tra diễn ra suốt nửa tiếng đồng hồ. Vào đêm hôm trước, Tát Nhĩ Hạnh cùng người bạn tên là T uồng rượu trong bar, vì có người làm chứng nên anh được loại khỏi diện tình nghi. hoatanhoano.wordpress.com

Bước ra khỏi đồn cảnh sát, anh chỉ muốn về nhà ngay tức khắc. Nhưng vừa cất được mấy

bước, cơ thể anh bắt đầu liêu xiêu, suýt chút nữa thì ngã nhào. Anh vịn tay vào tường và từ từ ngồi sụp xuống.

Người với xe qua lại thành dòng đông như mắc cửi. Anh trông ra đường cái với ánh mắt trống rỗng.

Anh đang gặng hết sức để hình dung lại hình ảnh của người con gái mới quen được hơn ba trăm ngày ấy, những mong giọng nói, nụ cười của cô sẽ thổi tan hình ảnh cái xác chết đang chơi vơi trong trí óc. Thế nhưng gương mặt của Cố Phán Phán trong tâm trí của anh giờ này chỉ còn là một bức ảnh bị nhòe, mọi thứ đều trở nên mờ lung, mờ ảo.

Hai cảnh sát vũ trang trực ngoài cổng theo dõi anh bằng ánh mắt cảnh giác suốt này giờ.

Anh gồng mình đứng dậy và băng qua đường, bước vào quán Tiên Tông Lâm.

Chiếc xích đu xanh rì dây leo, logo hình con thỏ và những cây kem lạnh... khiến Tát Nhĩ Hạnh luôn cho rằng đó chỉ là nơi dành riêng cho người lớn những khi muốn nhõng nhẽo, anh chưa đặt chân vào quán ấy bao giờ. Nhưng giờ đây anh nào cần biết đó là nơi đâu, chỉ cần có một chốn dung thân cho anh được ngồi tĩnh tại một lúc cũng đã đủ.

Màu xám lẩn chiếm trọn vòm trời, nhưng chưa thấy giọt mưa nào rơi xuống.

Anh ngồi ở ghế ngoài cùng, nhìn ra cửa sổ và không thôi hồi tưởng...

Mới hôm trước thôi, anh và cô còn đang ngồi thưởng thức buffet ở Big Pizza, cả hai ăn nhiều đến nỗi cô không nhắc nổi người dậy. Phán Phán cười hì hì: “Hôm nay anh lố to nhé!”. Mới hôm trước thôi, anh và cô còn hẹn nhau cùng đi xem phim. Mới hôm trước thôi, khi tạm biệt nhau ở cổng trường, cô còn nói: “Lần sau nếu cần tìm em thì đừng có đứng dưới gào tên người ta nữa! Hâm lắm, gửi tin nhắn ấy!”

Mới một ngày thôi... mà nay đã thiên thu cách biệt...

Người bồi bàn bước tới và hỏi:

— Thưa anh, anh muốn dùng gì?

Anh lặng thinh.

Bồi bàn lại hỏi:

– Thưa anh, anh muốn dùng gì?

Toàn thân Tát Nhĩ Hạnh khẽ run lên, anh ngoái đầu lại và thần thờ nhìn vào người bồi bàn trong giây lát rồi chột nói:

– Biến đi!

Người bồi bàn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, đành lui đi với khuôn mặt đầy thắc mắc. Tát Nhĩ Hạnh vò tay lên mặt, anh lấy điện thoại gọi cho J: “Chú với H qua đây ngay. Anh đang ở Tiên Tông Lâm, đối diện ngay sở cảnh sát.”

J và H vừa đặt chân tới nơi thì bắt gặp Tát Nhĩ Hạnh đang cặm cụi viết gì đó. Mới không gặp nhau có hai tiếng đồng hồ mà tóc anh thẳng như đã dài thêm một chút. J và H cũng cảm nhận được có chuyện gì đó vừa xảy ra. Cả hai ngồi đối diện Tát Nhĩ Hạnh, không ai lên tiếng, chỉ lặng lẽ quan sát sắc mặt của người anh lớn.

Một lúc sau, J ngoắc tay kêu bồi bàn mang lên ba cốc trà sữa. Cuối cùng Tát Nhĩ Hạnh cũng buông bút, anh ngẩng đầu lên và cất tiếng:

– Phán Phán đã bị ai đó giết chết.

Giọng nói anh đờ đẫn đến độ ngay cả vẻ đau thương cũng chẳng còn.

J và H bàng hoàng trong giây lát.

Tát Nhĩ Hạnh nói chuyện như đang độc thoại:

– Hồi Phán Phán còn nhỏ, cha mẹ cô ấy ra đồng làm việc, chiếc máy cày đổ lật xuống vách núi khiến cả hai đều mất mạng. Phán Phán lớn lên dưới bàn tay săn sóc của người thân. Ở đời

này, kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh vốn đã là điều chua xót lắm rồi. Ấy vậy mà bây giờ đến một kẻ đầu bạc tiền cô ấy đi cũng chẳng còn nữa...

J và H chẳng biết phải nói sao, cứ ngây đờ ra nhìn Tát Nhĩ Hạnh. Anh im lặng một hồi rồi đột ngột lên tiếng:

– Hôm nay, anh phải thành hôn với Phán Phán!

H thì thảo hỏi:

– ... Kết hôn ư?

Đôi mắt Tát Nhĩ Hạnh chợt rục lên một vẻ gì đó rất kỳ lạ, anh nhìn J rồi quay sang H nói:

– Hai đứa phải giúp anh, anh cầu xin đấy!

Sau một hồi yên lặng, J đáp:

– Anh Hạnh, cần chúng em giúp thế nào, anh cứ nói!

Tát Nhĩ Hạnh thoáng nghĩ rồi nói:

– J, chú tìm ngay một quán rượu và đặt giúp anh vài mâm. H, chú gọi điện cho bạn bè anh thông báo cho họ mười giờ tối nay anh sẽ làm đám cưới.

H nhìn J, J lại nhìn H, cả hai người như hóa thành pho tượng.

Tát Nhĩ Hạnh chau mày:

– Có vấn đề gì à?

J cúi đầu đáp:

– Thôi được...

Tát Nhĩ Hạnh nhìn lại những gì mình vừa viết, anh trầm giọng nói:

– Còn nữa, ngày mai hai đứa chuyển bức thư này cho bố mẹ anh...

H đón lấy tờ giấy, sau vài giây đọc lướt, cậu thốt lên bàng hoàng:

– Di chúc?

Tát Nhĩ Hạnh ngoái đầu ra ngoài cửa sổ và bảo:

– Có gì đâu mà phải kinh ngạc đến thế? Phán Phán đã đi rồi, một mình anh ở lại trên cõi đời này phỏng có ý nghĩa gì?

H lập tức nhảy dựng lên:

– Anh Hạnh! Anh không được làm điều dại dột!

Tát Nhĩ Hạnh đột nhiên tức giận bưng bưng:

– Chú nghĩ anh đang đùa cợt, đang làm trò sao?

J giật lấy tờ di chúc và xé tan nát:

– Anh Hạnh, em chỉ có một mong muốn là anh hãy lui quyết định này lại một năm. Sau 365 ngày nữa anh muốn làm gì thì làm, bọn em không can thiệp.

Tát Nhĩ Hạnh cố gắng kìm nén cơn giận đang sắp sửa nổ tung, vùi xộc hai bàn tay vào mái tóc. J lại nói:

– Anh yên tâm, buổi hôn lễ hôm nay chúng em sẽ giúp anh làm giống hệt như bao hôn lễ bình thường khác, à không, phải khác hoàn toàn mới đúng!

Bầu không khí nặng nề trôi qua, Tát Nhĩ Hạnh ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhọc nhằn:

– Từ lâu anh đã định mời hai đứa đến làm chủ hôn. Thế mà không ngờ dự định lại phải diễn ra sớm như vậy...

Dứt lời, anh nâng cốc trà sữa lên uống một hơi cạn sạch. J và H quay sang nhìn nhau, đoạn cũng nâng cốc uống hết veo.

Quá trình khám nghiệm tử thi cho Cố Phán Phán đã hoàn tất. Tuy nhiên tạm thời cô chưa thể được đưa đi hỏa táng. Phía nhà trường đã bắt liên lạc về tỉnh Giang Tô và chờ đợi người thân dưới quê bàn lo hậu sự.

Tát Nhĩ Hạnh muốn nhận lại thi thể Cố Phán Phán từ tay cảnh sát với tư cách là bạn trai của nạn nhân, phải nói rằng không việc gì khó hơn thế.

Nhưng gia thế nhà anh hoàn toàn không tầm thường chút nào. Anh không thừa với bố mẹ chuyện này mà chỉ mượn tạm một chút mối quan hệ của hai người nhằm đưa thi thể Cố Phán Phán ra khỏi sở cảnh sát ngay trong hôm ấy và hoàn thành hôn lễ trong thời hạn nửa tiếng đồng hồ.

Lúc anh ôm xác cô dâu vái lạy trời đất, đồng hồ đang chỉ 10 giờ 50 phút tối.

Vào thời điểm đó, Phục Thực đã bị nhốt trong phòng tạm giam. Khi đặt chân đến cửa cầu thang, viên cảnh sát hình sự nam dừng lại và hỏi người đồng nghiệp nữ:

– Rốt cuộc ban nãy cô nhìn thấy thứ gì?

Nữ cảnh sát ngần ngại cười trừ:

– Hình như tôi trông thấy hai đốm màu xanh lục trong phòng tạm giam...

Lễ thành hôn kết thúc.

Thi thể Cố Phán Phán lại được đưa đi. Tát Nhĩ Hạnh thần thờ dưới làn mưa chẳng khác nào một pho tượng gỗ, lặng nhìn hình ảnh chiếc xe cảnh sát ngày một nhòa dần trong đôi mắt.

Thế rồi, anh quay lại và khẽ nói với J và H:

– Chuyện đại sự của đời anh hôm nay nhờ ơn hai chú giúp đỡ, anh không biết nói gì để cảm ơn. Anh và Phán Phán đã làm lễ bái thiên địa rồi, từ giờ trở đi bọn anh sẽ được ở bên nhau. Hai đứa cứ về trường đi!

H ôm chặt anh và nói:

– Anh Hạnh, nhớ phải luôn tỉnh táo đấy!

Tát Nhĩ Hạnh hướng mắt về tận cùng con đường giữa trời đêm sâu thẳm mà rằng:

– Anh đã hứa với Phán Phán suốt đời này sẽ đồng cam cộng khổ, sót chia hoạn nạn với cô ấy. Giờ cô ấy đang nằm trong hòm băng, nơi đó chắc lạnh lẽo lắm. Không lâu nữa cô ấy sẽ bị hỏa thiêu, nơi đó nóng nực biết nhường nào. Anh phải ở bên cô ấy, không quản ngại giá băng hay lửa bỏng...

H nói:

– Tối nay sống chết thế nào bọn em cũng phải ở bên anh.

Tát Nhĩ Hạnh bất thần gạt phắt cậu em mập sang một bên, quắc mắt nhìn cả hai người và gằn giọng nói:

– Vậy anh chỉ còn cách giết cả hai người trước!

Giữa lúc đó, một chiếc xe con bình thường màu trắng đang tiến tới từ phía xa.

J lạnh lùng nói:

– Anh Hạnh, em xin lỗi, chúng em đã kể chuyện này cho hai bác. Anh nhìn kia, họ đã đến rồi!

Tát Nhĩ Hạnh quay phắt lại nhìn chiếc xe trắng và ngồi sụp xuống vệ đường ướt nhẹp khóc rống lên như một đứa trẻ.

Cả ba người đều không nhận thấy rằng, trên vệ đường dành cho người đi bộ ngay bên cạnh, có một con chó hoang ướt lướt thướt vẫn đang phủ phục ở đó và dõi theo đám người với ánh mắt hung hiểm.

Giống hồ ly có cốt tiên, loài chồn vàng có linh quý, riêng chó có tính người. Khi tuy là loài động vật có họ hàng thân cận với loài người, biết bắt chước từng hành động cử chỉ của con người một cách khéo léo, tinh khôn, nhưng tất cả chỉ là sự mô phỏng bề ngoài. Chỉ riêng loài chó mới được ban cho đôi mắt trông chừng lạng lẽ mà lại có khả năng nhìn xuyên thấu lòng người. Chúng nhìn thấu, hiểu nằm lòng từng ánh mắt, nụ cười, thủ đoạn, mảnh khốc, mục đích, kế hoạch, ngôn ngữ, hành động, tính tình, mộng ước của con người...

Chúng thậm chí còn biết mật mã truy cập vào máy tính của ta nữa.

Chẳng qua vì cấu tạo cơ thể hạn chế nên chúng không bắt chước được mà thôi. Thế nên chúng đành giữ mãi tư thế của một kẻ ngoại cuộc, một kẻ quan sát và lảng lảng theo dõi màn kịch.

Vỡ diễn kết thúc, con chó hoang đứng dậy, lẩn theo bờ tường, chạy đi rồi biến mất.

Băng qua vài ngã đường, một ống nước tối mò mò hiện ra, nó chui thoăn thoắt vào miệng ống để rồi biến mất dạng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tống Tiền

Q.1 - Chương 9: Tổng Tiền

Bạn gái tôi ở cùng phòng, ngày nào tan ca nàng cũng mua về nhà một con vật sống, như gà, vịt, ngan, cá, thỏ... Một hôm, nàng lôi về một con cừu, mình nó trắng như bông, tiếng kêu thỏ thẻ chẳng khác chi một bé gái tiểu học trong trắng đáng yêu. Tất cả những con vật sống ấy đều được chính tay nàng hóa kiếp cho.

Một hôm, nàng ốm nên không đi làm. Lúc tôi sắp ra khỏi nhà, nàng dặn đi dặn lại sau khi tan làm tôi phải mua về cho nàng một con gà trống.

Thế mà tôi quên.

Giữa đêm hôm đó, tôi đột ngột tỉnh giấc, trông thấy nàng cầm một con dao sắc lẹm đứng trước mặt tôi tự bao giờ, miệng lầm rầm : “Giết...” Bạn gái tôi rùng mình một cái rồi từ từ ngã lăn xuống đất. Nàng đã tự giết chết chính mình.

Gã nhà văn tìm kẻ bán, Cố Phán Phán tìm người mua.

Giữa biển người mênh mang chôn đô thành, duyên kỳ ngộ như đưa đẩy cho hai người va phải nhau.

Gã nhà văn nhìn lại mẫu nói chuyện trên màn hình: “21 tuổi, người miền nam, 1,62 mét, 46 cân, ba vòng 86 – 60 – 86, sinh viên...”

Đó chắn chắn là Cố Phán Phán!

Từ hôm đó trở đi, mối quan hệ giữa hai người âm thầm xuất hiện những đổi thay nhỏ.

Gã với cô xưa kia là tình nhân, chàng là nhà văn diễn thuyết thanh tao nho nhã, nàng là nữ sinh đại học trong sáng tinh khôi. Ngay khi cuộc gọi mua bán được nối máy, hai người như thế bị sét đánh cùng một hồi. Hình tượng hoàn mỹ của cả hai bỗng chốc bị vây đen, méo mó, thô lậu đi muôn phần.

Gã nhà văn không còn liên lạc với cô nữa. Những ngày ấy, mỗi khi đi thu hình trông gã đều

thoảng về tìu nghỉu, bơ phờ.

Mười hôm sau, Cố Phán Phán gửi tới một tin nhắn dò hỏi: “Chào anh”.

Không rõ là do hổ thẹn vì bản thân hay thấy sỉ nhục thay cho đối phương mà gã nhà văn chẳng hề hồi đáp.

Một tuần nữa trôi qua, Cố Phán Phán lại gửi tiếp một tin nhắn: “Anh làm sao vậy?”

Gã vẫn lặng thinh.

Thêm bốn ngày nữa trôi qua, Cố Phán Phán lại gửi tiếp dòng tin: “1 tìm 0, em muốn gặp anh. Giảo”.

Tin nhắn đã pha thêm mùi đe dọa. Gã trả lời: “Anh ở văn phòng, em đến đi.”

Hơn mười phút sau, Cố Phán Phán đã tới nơi. Hôm ấy là ngày mừng bảy tháng ba.

Tiết trời chưa chuyển nóng mà Cố Phán Phán chỉ mặc một chiếc váy hai dây màu cà phê. Cặp kính mắt mèo đen gọng trắng to bản phong cách Audrey Hebbum gần như choán hết phân nửa khuôn mặt. Nơi làm việc của gã nhà văn nằm trên tầng ba công ty điện ảnh. Gã khóa cửa lại ngay sau khi Cố Phán Phán bước vào trong căn phòng. Cố Phán Phán vẫn dịu dàng như thế, cô nhẹ nhàng tháo bỏ chiếc kính đen đặt lên bàn trà, thả mình xuống ghế sofa rồi khe khẽ cất tiếng:

– Anh, dạo này anh khỏe chứ?

Gã nhà văn lúng túng cười đáp:

– Vẫn thế.

Cố Phán Phán mỉm cười, chăm chú quan sát khuôn mặt gã rồi xót xa thốt lên:

– Anh gây đi kìa.

Gã nhà văn châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi và làm bộ thản nhiên:

– Còn em mập lên kìa, hì hì.

Yên lặng trong giây lát, gã hỏi:

– Em uống nước chứ?

– Em không uống. Em đi ngay bây giờ. – Cô Phán Phán đáp.

– Em có việc bận à? – Gã nhà văn thoáng nghĩ rồi hỏi.

– Có chút việc... – Cô Phán Phán cười gượng.

– Nói ra xem nào. – Gã nhà văn gật gật đầu.

– Nói thật, em ngại kể ra lắm... – Cô Phán Phán nói

– Không hề gì, đằng nào cũng đến đây rồi. – Gã đáp.

– Em có cậu em trai đã thôi học từ cấp hai tên là Du Huy, bây giờ nó vô công rồi nghề, suốt ngày lang bạt sinh sự thị phi, người nhà ai cũng lo đến nát ruột gan. mấy hôm trước, nó vừa đi đánh nhau và sơ sẩy đâm chết người ta...

Nói đến đây, Cô Phán Phán khóc nức lên, những giọt nước mắt lăn tròn trên bờ má trắng ngần và nhỏ xuống bắp đùi đầy đặn.

Một hồi sau, cô lại kể tiếp:

– Người kia nói gia đình em phải đưa tiền thì họ mới cho qua chuyện. Anh biết đấy, cha mẹ em đều là nông dân, làm gì có tiền...

Gã nhà văn làm bộ bối rối:

– Ôi trời, đúng là rầy rà thật.

Cô Phán Phán đi thẳng vào vấn đề:

– Anh... có thể cho em vay tiền không?

Gã nhà văn liền sụp mặt xuống, liếc nhìn vào cặp lánh đen trên bàn trà:

– Cần bao nhiêu?

Cô Phán Phán cố đuôi theo ánh mắt gã bằng được:

– Chín mươi chín vạn.

Chín mươi chín vạn! Hẳn là con số này đã được tính toán sẵn, giống như khi chào bán quần áo, người ta sẽ nói chín mươi chín đồng chứ không nói là một trăm lẻ một đồng vậy. Về tâm lý, cái giá ấy dường như dễ khiến khách hàng chấp nhận hơn. Tương tự như vậy, chín mươi chín vạn không phải số chẵn, chỉ thiếu có một vạn, thế có khác gì trường hợp nói trên.

Về mặt gã nhà văn càng lúc càng khó coi lạ, gã nói:

– Em biết đấy, anh chỉ là một thằng nhà văn nghèo, lấy đâu ra tiền!

– Anh à, em chẳng quen biết ai cả, chỉ đành nhờ cậy anh mà thôi. Hay anh nghĩ cách gì giúp em đi, giúp được bao nhiêu hay bấy nhiêu! Còn lại em sẽ làm trâu làm ngựa đi làm thêm xoay sở...

– Em cũng biết đấy, anh vừa li hôn, bao nhiêu của cải đều chuyển cho vợ cũ hết. Bây giờ anh đã trắng tay. Việc này nói thật là anh không giúp được gì.

Cô Phán Phán im bật, cô lặng lẽ nhìn vào đôi mắt gã nhà văn, đó chính là ánh mắt khi cô

thả con cá sống vào trong chảo dầu... Cô chậm rãi lấy từ trong túi áo ra một tấm giấy, đặt ngay ngắn lên bàn trà và nói:

– Anh cứ suy nghĩ đi. Em phải đi rồi, dưới kia còn hai người khác đang đợi em.

Nói rồi cô đứng dậy đi mất.

Gã nhà văn bàng hoàng vài giây rồi tức tốc chạy đến bên cửa sổ. Dưới tòa nhà đúng là có hai gã đàn ông còn trẻ đang đi lại loanh quanh.

Đó là lần đầu gã được chứng kiến sự cứng rắn của một cô gái mềm mại, trong veo tựa giọt nước.

Tấm giấy đó chính là sổ tài khoản ngân hàng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thế Gian Vẫn Một Con Người, Thêm Một Con Ma

Q.1 - Chương 10: Thế Gian Vắng Một Con Người, Thêm Một Con Ma

Hôm trước, thế gian vắng một con người, thêm một con ma.

Hôm sau, thế gian vắng một con ma, thêm một con người.

Vào cái ngày gã nhà văn và Phán Phán gặp gỡ nhau trên mạng, cô mang tên “Giảo”, có nghĩa là cần. Và đúng là như thế, cô đang nhào tới và ngoạm chặt vào điểm yếu của gã.

Có lẽ chẳng trước khi vận đen kéo tới, kẻ trong cuộc luôn âm ỉ sẵn một thứ linh cảm mờ hồ?

Trước và sau khi bị dính líu vào vụ tổng tiền, gã từng kể với một người biên kịch trong công ty: Đạo gần đây, gã thường cảm thấy sợ hãi một cách vô cớ, lắm khi trời mưa cứ thấy sồn sồn mà trở gió cũng thấy hãi hãi, quảng trường tập nập người cũng làm gã lo âu, cái lá rớt lên đầu cũng khiến gã lạnh gáy.

Một buổi tối nọ, gã hẹn gặp Mễ Gia tại một quán trà hạng sang. Giai điệu bài hát “Shape of my heart” của ca sĩ Sting đang du dương cất lên trong không gian quán.

Mễ Gia xuất hiện trong chiếc BMW màu đỏ tía. Vừa đặt mình xuống ghế, cô liền buột miệng hỏi thẳng:

– Mặt mũi anh sao cứ khó đăm đăm thế?

Gã than thở:

– Tôi vừa bị tổng tiền.

Mễ Gia vừa nâng tách trà lên lại đặt xuống ngay tức thì:

– Ai?

Lương lự một hồi, gã nhà văn quyết không để lộ ra vụ trao đổi nhờ nhóp đó mà chỉ kể:

– Có một đứa con gái đòi tôi đưa ra những một triệu tệ. Tôi kẹt quá, đành tới nhờ cô giúp đỡ. Tài khoản công ty còn tiền chứ? Có thể cho tôi vay được không? Tôi sẽ hoàn trả dần.
hoatanhoano.wordpress.com

Mễ Gia cười, những nếp nhăn trên trán xô vào nhau, khiến lớp phấn trang điểm như sắp rũ xuống đến nơi:

– Tin này hay ra trò, đúng là thứ công ty đang cần! Kệ đi, mặc cô ta muốn ra sao thì tùy!

Trong phút chốc ánh mắt gã nhà văn thoáng về lực bất tòng tâm.

Thăm trong thâm tâm, Mễ Gia thực chất chỉ mong vụ bê bối của gã nhà văn rùm beng khắp thiên hạ để lượng khán giả chú ý đến chương trình đêm khuya ngày một đông đảo, công ty sẽ ôm về một khoản lợi nhuận kék sù từ quảng cáo. Thế cho nên cô sẽ chẳng bao giờ để tâm đến danh dự của gã.

Mễ Gia vẫn giữ nụ cười trên miệng, cô đáp:

– Nếu anh muốn trở nên đình đám nhờ vụ này thì tội gì không đi kiện, muốn đốt lửa thì phải góp củi chứ? Không thì ta sẽ tung một mẩu tin chủ đề bê bối tình ái, đảm bảo nổi như cồn. Thiên hạ thời nay tạm bợ lắm, chỉ hứng thú rất chuyện thị phi thôi.

Mễ Gia bắt đầu mừng tưng:

– Thiếu nữ và nhà văn yêu nhau đấm đuổi nhưng trót sinh hận thù, nàng bèn công khai đoạn ghi hình cảnh ân ái của hai người cho bàn dân thiên hạ biết...

Ánh mắt gã nhà văn dành cho Mễ Gia giờ đây ngân ngấn tuyệt vọng, gã bất chợt lên tiếng:

– Sự việc này hoàn toàn không giống với những gì cô đang nghĩ đâu!

Mễ Gia nâng tách trà lên và khe khẽ thổi:

– Vậy anh thử trình bày cụ thể xem.

– Cô ta làm gái. – Gã nhà văn nói.

Mẽ Gia suýt thì ói ra tại chỗ, miệng cô há hốc, các nếp nhăn quanh mắt đột nhiên xô hết về giữa hai chân mày:

– Anh... chơi gái?

– Gần đây tôi đang viết một câu chuyện có những tình tiết liên quan đến gái bán hoa. Tôi chỉ muốn trải nghiệm thực tế... – Gã giải thích.

Đột nhiên nghĩ đến bản thân mình, Mẽ Gia không giấu được vẻ lo lắng:

– Anh đã lây phải bệnh gì chưa?

– Chỉ mỗi lần ấy thôi! Cô ta lại còn là sinh viên nữa nên không có chuyện đó đâu! – Gã nhà văn đáp.

Mẽ Gia đặt ly trà xuống mặt bàn đánh “cộp” một cái và hần học:

– Bụng làm dạ chịu!

Cô đã hiểu ra rằng đây không còn là một tin lá cải nữa mà là một vụ tai tiếng đầy bê bối, chuyện này mà tới tai công chúng thì nghìn năm cũng không gột được vết nhơ.

Gã nhà văn nói:

– Nếu không đáp ứng yêu cầu, thế nào cô ta cũng liều một phen cá chết lưới rách với tôi. Thôi, đời tôi xong rồi, chương trình cũng đi tong...

Nói đến đây, ngoài cầu cứu ra gã nhà văn ít nhiều cũng đã tỏ ý hăm dọa. Hiện tại đối với

Mẽ Gia mà nói, gã là cái cây biết trở ra tiền, nếu không giữ danh dự cho gã thì cũng đừng hòng giữ nổi tiếng tăm cho chương trình, hay nói cách khác, giữ lấy nguồn tiền dồi dào của cô.

Mẽ Gia trừng mắt lườm gã trong thoáng chốc rồi ngoảnh mặt ra ngoài làm thinh.

Đột nhiên, cô lên tiếng:

– Giết cô ta đi!.

Con rùng mình lướt qua sống lưng gã:

– Cô giết hay là tôi giết?

Mẽ Gia lại trợn mắt nhìn hấn:

– Chẳng phải cô ta chỉ là một con gà mái tơ thôi sao? Giết gà đâu cần dao mổ trâu? Thuê đại ai đó mấy chục nghìn là xong chuyện thôi chứ đâu có gì!

Gã nhà văn dăm chiêu một hồi rồi bất chợt lên tiếng:

– Không được! Lỡ lộ ra là toi cả lũ!

Mẽ Gia bực dọc đáp:

– Mẹ kiếp, đúng là cái hạng vô tích sự! Thôi được, đã thế để tôi tự kiếm người đến dạy cho cô ả một bài học, cho ả hết dám mò tới quấy nhiễu anh thì thôi!

– Biết tìm ở đâu đây?

– Cứ có tiền thì những kẻ lao đầu vào nhiều như nhặng! – Nói rồi, Mẽ Gia trở tay vào người bồi bàn nam đang đứng ở một góc quán – Như hấn ta chẳng hạn!

Thấy khách chỉ vào mình, người bồi bàn bèn lật đật chạy tới rồi hỏi han ra chiều cung kính:

– Quý khách cần gì ạ?

Mẽ Gia khoát tay và nói:

– Không có gì!

Người bồi bàn lại quay về và đứng yên vị ở chỗ cũ.

Mẽ Gia nhón tay nhắc cái túi xách da đã điều rồi đứng dậy:

– Anh cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là kể chuyện kinh dị đi, việc này không phải lo, cứ để tôi sắp xếp!

Gã nhà văn còn đang muốn nói thêm điều gì nhưng Mẽ Gia đã móc lấy cái điện thoại trong túi, vừa bấm phím vừa rảo bước bỏ ra ngoài.

Cô chưa uống được một ngụm trà nào hết.

Lời bài ca của nhạc sĩ người Anh vẫn văng vẳng nơi quán:

“Quân bài bích, thanh kiếm của chiến binh,

Lá bài tép, lợi khí chốn sa trường,

Trong cuộc chơi, rô ấy, nghĩa tiền vàng,

Thế nhưng,

Đều chẳng phải dạng hình trái tim tôi.”

Gã giương mắt dõi theo dáng hình đầy đà của Mẽ Gia mà rùng mình.

Trưa hôm sau, Mễ Gia gọi gã nhà văn tới phòng làm việc. Cuộc bàn bạc tìm cách dạy cho Cố Phán Phán một bài học còn đang dang dở thì kẻ tổng tiền chợt gửi tin nhắn tới thúc giục: “1 tìm 0, em vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi anh. Giảo”.

Đọc xong mẩu tin, gã đưa ngay điện thoại cho Mễ Gia trong hoang mang.

Mễ Gia chẳng buồn đón lấy mà chỉ liếc nhìn thoáng qua với nỗi kinh tởm tột cùng dâng ngập đôi mắt. Gã nhà văn đành rút tay về, gã nghĩ ngợi gì đó trong giây lát rồi tắt máy luôn.

Mễ Gia nói:

– Tôi có một người bạn trong giới ngầm hiện đang ở Nga. Tối qua chúng tôi vừa nói máy với nhau, anh ta đã giúp tôi tìm được một người ở Tây Kinh.

Khung cảnh bỗng chốc như hóa thành một thước phim hình sự.

Gã nhà văn ngoái đầu nhìn cánh cửa rồi thì thào:

– Cô biết mặt người đó chứ?

Mễ Gia ném vào mặt gã một ánh nhìn khinh khỉnh:

– Anh đúng là cái dạng thư sinh ăn hại! Sao tôi lại đi gặp mặt hắn được chứ?

Gã nhà văn gật gù:

– Đúng, đúng! Chỉ cần gọi điện thôi!

Mễ Gia nói tiếp:

– Để bắt liên lạc với người này, tôi đã đích thân mua một số điện thoại mới, xong việc sẽ vứt đi. Sáng nay tôi đã làm giá và ứng trước cho hắn một phần.

– Cô nhanh tay thật đấy!

– Tối nay anh hãy giả giọng miền nam gọi điện cho cô ả, cứ trả giá cao hơn một chút rồi dụ ả tới khu vực thôn Huyền Quái, tôi sẽ cho anh ta mai phục sẵn ở đó.

– Thôn Huyền Quái?

– Hẻo lánh mới an toàn!

– Liệu hắn ta có thủ tiêu cô ấy không?

– Không đâu, tôi căn dặn kỹ càng rồi.

Nói rồi Mễ Gia rút từ trong ngăn kéo ra một chiếc di động màu đen:

– Cái sim này không đăng ký tên tuổi cũng chưa dùng bao giờ. Anh lấy số này mà liên lạc với cô ta.

Gã nhà văn nhận lấy điện thoại và run rẩy nhét vào túi áo.

Tối hôm ấy, gã không bật đèn, cứ ngồi thu lu trong nhà để chờ chỉ thị từ Mễ Gia với chiếc điện thoại đen nắm chặt trong tay. Chiếc điện thoại có kiểu dáng hơi kỳ cục, trông tựa tựa một cái máy điện tử cầm tay, nhưng thứ nó điều khiển giờ đây không phải thắng thua, sống chết của nhân vật trong trò chơi mà là ở thực tại.

Bầu trời mỗi lúc một sẫm màu.

Cuối cùng cuộc gọi của Mễ Gia từ máy công ty vào máy bàn nhà gã cũng đổ chuông.

– Anh hẹn cô ta được rồi đó. – Mễ Gia bình thản nói.

– Được!

– Đừng gác máy, tôi sẽ nghe.

– Cô cũng không cần phải gác máy, tôi phải bàn với cô lúc cần.

Nói rồi gã nhà văn dè chừng đặt ống nghe xuống, nhấc chiếc điện thoại màu đen lên rồi gọi vào số máy Cố Phán Phán chuyên dùng để đi khách.

Gã tự xưng mình là một tay buôn tranh người Vân Nam hiện đang trú tại thôn Huyền Quái. Gã nói, vừa tuần trước gã đã từng gặp cô trên mạng và ghi lại số điện thoại. Bây giờ gã muốn cô tới tận nơi phục vụ. Sau cùng, gã còn thêm vào: “Anh đón em trên con đường đất thông ra đường cái nhé!”

Thay đổi khẩu âm, giả dạng tiếng nói vốn là sở trường của gã nên Cố Phán Phán không tỏ chút nghi ngờ. Khi Cố Phán Phán đang trên đường tới thôn Huyền Quái, Mễ Gia liền ra lệnh ngay cho kẻ được thuê lập tức đuổi theo.

Mọi thứ đã được dàn xếp đầu vào đây.

Gã nhà văn và Mễ Gia cùng chờ đợi.

Gã đi đi lại lại giữa căn phòng, lòng bộn bề những bất an.

Mễ Gia ngả người trên chiếc ghế giám đốc, tay mân mê chiếc bật lửa Zippo màu trắng sữa. Lạch tách, lạch tách, lạch tách, lạch tách... Mỗi tiếng lạch tách bật ra, một búp lửa lại bốc phụt lên cao.

Máy bàn của gã và cô vẫn nói với nhau suốt này giờ.

Giữa chừng, Cố Phán Phán có gọi thêm một cuộc tỏ ra hoài nghi về địa điểm, gã nhà văn bèn bắt chước lại câu nói của Mễ Gia: “Hẻo lánh mới an toàn.”

Một tiếng đồng hồ trôi qua, gã nhà văn chợt nghe thấy tiếng chuông di động của Mễ Gia vang lên từ ống nghe máy bàn. Cô không nói gì mà cứ yên lặng bắt máy. Mười giây sau,

cô gác máy, nhắc ông nghe lên và nói với gã nhà văn:

– Xong rồi! Thế gian vắng một con người, thêm một con ma.

Hôm đó là vào đúng ngày mừng tám tháng ba, ngày Quốc tế Phụ Nữ.

Gã nhà văn đồ ập người lên ghế sofa. Mẹ Gia dặn dò gã thêm mấy thứ quan trọng. Chẳng một lời nào lưu vào đầu, gã chỉ ậm ừ cho qua.

Gác máy, gã bần thần áp lưng vào tường, đứng trân trân tại chỗ hơn chục phút trong cơn run rẩy bất chợt ụp đổ xuống người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nghe Lén

Q.1 - Chương 11: Nghe Lén

Tôi từng lạc vào giấc chiêm bao thế này:

Có vô số người bộ dạng giống hệt nhau đang vây kín thành một vòng tròn giam tôi ở giữa. Chỉ chừa một chỗ trống duy nhất. Tôi liền xông thẳng vào đó toan thoát khỏi vòng vây.

Chợt một giọng nói gay gắt vang lên ngay chính tại nơi đó: “Khắp xung quanh toàn là chỗ trống, hà cớ gì cứ lao thẳng vào tôi?”

Sau khi đã thủ tiêu xong Cố Phán Phán, Mễ Gia đánh ô tô trở về khu biệt thự Ngọc Mễ. Lúc ấy đã là mười một giờ hơn.

Dăm ba người đang dắt chó tản bộ trên đường. Khu Ngọc Mễ Hoa Viên có hàng tá người nuôi chó, chó to chó nhỏ, chó béo chó gầy, có loài mõm nhọn, có giống mõm bằng, có con mắt lộ, có con mắt ẩn sau lớp lông dày. Muôn hình vạn trạng.

Mễ Gia cho xe tiến vào ngôi biệt thự số mười chín. Căn nhà trống trải quanh hiu, Phục Thực đã đi đâu mất.

Một mỗi, cô đồ người lên chiếc ghế sofa kiểu Nhật trong phòng khách, tay mân mê chiếc bật lửa trong đêm tối, đầu sắp xếp lại mớ suy nghĩ dở dang. Vụ việc này tiến hành quá gấp gáp, cô chỉ lo đề lộ sơ hở.

“Lạch tách, lạch tách, lạch tách, lạch tách,...”, kể từ khi nhận được cú điện thoại cho hay cô gái tên Cố Phán Phán đã chết, chiếc bật lửa này hình như cũng chết theo.

Chẳng rõ bao lâu đã trôi qua, lúc bảy giờ cánh cửa chợt vang lên tiếng sột soạt.

Mễ Gia bật đèn cây và nhìn đồng hồ: 12 giờ 03 phút.

Phục Thực đã trở về.

Da mặt anh đỏ bừng, mái tóc đen bóng còn đôi mắt ánh rực lên. Mễ Gia không muốn anh

nhận ra vẻ khác thường của mình bèn cười xòa hỏi han:

– Anh vừa đi “sạc điện” về đây à?

Phục Thực đáp:

– Tôi ra ngoài ăn đêm.

Mẽ Gia thôi nghịch chiếc bật lửa, cô như sực nhớ ra điều gì đó:

– Quanh đây làm gì có quán ăn đêm?

Phục Thực ngẫm nghĩ một hồi:

– À, tôi tới phố ăn đêm.

Đêm đó, Phục Thực đột nhiên hưng phấn hơn hẳn ngày thường, anh muốn tiến vào trong cô nhưng mấy lần đều bị đẩy ra hết. Cô chẳng còn lòng dạ nào.

Cũng như đối với tiền, ngày thường trong chuyện ấy Mẽ Gia luôn chẳng khác gì một con hồ cái đang con đối khác. Đây là lần đầu cô từ chối anh.

Đêm hôm sau, Mẽ Gia về nhà sớm hơn một chút.

Vừa lái ô tô tiến vào Ngọc Mễ Hoa Viên, cô liền bắt gặp một chiếc xe cảnh sát lạ hoắc. Cô giật mình, cho xe chậm lại.

Lúc tránh đường cho xe cảnh sát, cô tranh thủ liếc nhìn và bàng hoàng khi trông thấy Phục Thực đang ngồi trong đó... Anh mặc một chiếc áo phong trắng, đầu ngả ra sau ghế, đôi mắt lim dim như thể một người đang trên đường đi dự cuộc hội nghị.

Sau khi chiếc xe cảnh sát lướt qua, Mẽ Gia liền đỗ xích ngay bên đường, không một câu trả lời nào có thể giải đáp trăm nghìn thắc mắc ngổn ngang trong đầu cô lúc này: “Phục Thực đã gây ra chuyện gì?”

Sáng ngày hôm sau, có hai vị khách không mời đột nhiên xuất hiện tại văn phòng của của Mễ Gia. Một nam, một nữ, cả hai đều mặc thường phục. Người nam kẹp một chiếc cặp da màu đen dưới nách, bên hông có vật gì đó gồ lên, trông giống như một khẩu súng. Người nữ để tóc ngắn và vận đồ thể thao.

Xuất trình giấy tờ xong, hai người cùng ngồi xuống. Vàng trán Mễ Gia đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Nữ cảnh sát vào đề:

– Chị và Phục Thực có quan hệ với nhau như thế nào?

Câu hỏi này khiến Mễ Gia thở phào trong đầu:

– Cấp trên và nhân viên.

Nữ cảnh sát hỏi tiếp:

– Chị và anh này sống cùng nhau có phải không?

Mễ Gia thản nhiên đáp:

– Nhà tôi vốn rất rộng.

– Vào tối ngày mừng tám tháng ba, có một cô gái bị sát hại ngay tại thôn Huyền Quái. Chị biết tin này chứ? – Nữ cảnh sát hỏi.

Mễ Gia hơi chột dạ, trong phút chốc chưa kịp bắt theo câu chuyện. Tại sao mấy người này dùng một cái lại chuyển từ chủ đề Phục Thực sang chuyện thôn Huyền Quái? Đối với cô lúc này, không gì đáng sợ hơn là phải nghe thấy tên vùng đất đó.

Nữ cảnh sát không gắng hỏi mà chỉ khẽ chau mày quan sát phản ứng của Mễ Gia. Mễ Gia định thần lại và lắc đầu nguầy nguậy:

– Tôi chưa bao giờ hay biết.

Nữ cảnh sát lại hỏi:

– Tôi hôm đó, do từng có mặt tại hiện trường nên anh Phục Thực thuộc diện tình nghi lớn, hiện chúng tôi đang tiến hành điều tra, rất mong chị vui lòng hợp tác.

Lúc này đầu óc Mễ Gia không suy nghĩ được thêm bất cứ điều gì nữa... Phục Thực ư? Anh ta đến thôn Huyền Quái để làm gì cơ chứ?

Nữ cảnh sát vẫn không ngừng theo dõi những chuyển biến trên gương mặt Mễ Gia.

Mễ Gia định thần lại rồi vội đáp:

– Không vấn đề, không vấn đề gì hết!

Nữ cảnh sát lại tiếp tục:

– Tôi ngày mừng tám tháng ba, anh Phục Thực rời khỏi Ngọc Mễ Hoa Viên vào lúc mấy giờ?

– Hôm đó tôi làm tăng ca ở công ty, về đến nhà thì đã mười một giờ rưỡi nhưng không thấy anh ta đâu. Khoảng nửa tiếng sau thì anh ta trở về. – Mễ Gia đáp.

– Anh ta nói sao? – Nữ cảnh sát hỏi.

– Anh ta bảo vừa ra ngoài ăn đêm. – Mễ Gia đáp.

– Bình thường anh ta có sở thích gì đặc biệt trong ăn uống không?

– Không có. – Mễ Gia đáp.

– Chị có cảm nhận thấy sự khác thường nào trên con người anh ta không? – Nữ cảnh sát đặt câu hỏi.

Mễ Gia nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

– Khác thường...? Hình như cũng có chút gì đó không bình thường lắm, nhưng tôi cũng không cảm nhận được chính xác đó là gì.

– Chị thử nghĩ kỹ xem. – Nữ cảnh sát hỏi.

– Càng nghĩ thì lại càng thấy anh ta rất bình thường. – Mễ Gia trả lời.

Nữ cảnh sát và người bạn đồng nghiệp quay sang nhìn nhau, cô nói:

– Thôi được rồi, nếu chị nghĩ ra được điều gì thì hãy lập tức liên lạc với chúng tôi. – Nói rồi cô đặt một tấm danh thiếp lên bàn Mễ Gia.

Mễ Gia không tiễn khách. Sau khi hai cảnh sát hình sự rời khỏi căn biệt thự, cô bất chợt co rúm mình lại trong lòng chiếc ghế giám đốc.

Sau khi Phục Thực bị cảnh sát triệu tập, Mễ Gia liền gọi gã nhà văn đến Ngọc Mễ Hoa Viên ở cùng.

Màn đêm đã buông xuống mà Phục Thực vẫn chưa được thả về. Nói cách khác, khoảng thời gian tính từ lúc anh ta bị tạm giữ lấy lời khai đã vượt quá hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Căn biệt thự số mười chín này càng giống với một tòa lâu đài cổ xưa.

Toàn bộ khuôn viên có dạng chữ T nhưng các mặt đều không vuông thành sắc cạnh mà hơi cong cong khiến cho ngôi nhà tựa một người bình thường mặc thêm mấy lớp áo bông. Tường gạch màu đỏ nom dày và chắc. Mỗi ô cửa sổ có hình dạng kích thước khác nhau nhưng tất cả đều tối hun hút, trông chẳng khác nào những chiếc lỗ quan sát. Tầng một không nằm sát với mặt đất mà phải bước qua mấy bậc thang gỗ mới đến nơi.

Bên trong biệt thự có thể được ví với khung cảnh của một bộ tiểu thuyết khoa học viễn tưởng: vách tường, bờ ngăn, cửa sổ, tất cả đều được làm từ gương và thủy tinh trong suốt. Căn

nhà này cũng vì thế mà trở nên kỳ ảo, hai phòng bỗng hóa thành một mà cũng có thể thành ba chưa biết chừng. Bước vào tòa ma trận này, ai nấy đều tưởng mình như đang đi lạc giữa thế giới băng lạnh với những cảm nhận không gian khác thường.

Giờ đây, căn phòng không sáng đèn nên chẳng thể nào trông rõ mặt kính, soi tỏ mặt gương.

Bảy giờ khoảng nửa đêm, trời vắng trắng, bốn bề là một dải đen thăm thẳm.

Mễ Gia và gã nhà văn , cùng ngồi trên chiếc sa lông trong phòng khách, suốt này giờ vẫn chưa thôi câu chuyện về Cố Phán Phán, xem chừng cả hai vẫn chưa muốn đi ngủ.

Những ngón tay Mễ Gia vẫn đùa nghịch với chiếc bật lửa Zippo. “Lạch tách, lạch tách, lạch tách, lạch tách...”, thứ đồ vật ấy đã chết, mãi mãi không thể đánh ra lửa được nữa.

Gã nhà văn và Mễ Gia không thấy rõ mặt nhau.

Trên chiếc bàn trà khắc từ nguyên khối gốc cây, chõng chơ một tờ báo Buổi trưa đăng tin về lễ thành hôn giữa người sống và kẻ chết đêm qua, kèm theo một tấm ảnh mờ nhòe:

“Trong vòng tay chú rể Tát Nhĩ Hạnh là cô dâu Cố Phán Phán đeo mạng rủ kín mặt, hai người cùng làm lễ bái trời đất. Cô gái mặc một bộ váy cưới kiểu nữ hoàng Victoria thời Phục Hưng, nằm bất động trong vòng tay chú rể, tà váy dài trắng như tuyết thướt tha nền đất...”

Đám cưới hoàn toàn không có sự xuất hiện của bất cứ phóng viên nào, bức ảnh này hẳn là do một quan khách nào đó cung cấp cho cánh báo chí.

Chân tướng của Cố Phán Phán không chỉ là bí ẩn đằng sau lớp mạng che mà giờ đây còn đang lẫn khuất giữa một bể vô minh.

Mễ Gia ném chiếc bật lửa sang một bên rồi đổi chủ đề bất chợt:

– Tôi càng ngày càng cảm thấy cái tên Phục Thực này có gì đó bất thường...

Gã nhà văn rất ít khi tiếp xúc với Phục Thực, nhưng chắc chắn một điều rằng gã thừa biết

mối quan hệ giữa anh ta và Mễ Gia là như thế nào. Lời nói của cô, nhất là khi được thốt ra giữa một buổi đêm thế này, càng khiến gã thêm run lẩy bẩy.

– Hấn... làm sao cơ?

– Tôi cũng không rõ, lần đầu khi nhận ra hấn có điểm khác thường là vào ngày mười sáu tháng mười một năm ngoái, hồi đó hấn mới đến làm được vài ba hôm. Nửa đêm tỉnh giấc tôi chợt thấy hấn biến đâu mất. Đêm hôm khuya khoắt hấn còn đi đâu được? Tôi cứ chờ mãi, chờ mãi một lúc lâu mà vẫn không thấy hấn quay lại. Tôi cũng chẳng thức nổi bèn nhắm mắt ngủ tiếp.

Mễ Gia ngưng lại trong giây lát rồi kể tiếp:

– Vào đêm mười lăm tháng mười hai năm ngoái, trong lúc mơ mơ màng màng hình như tôi lại thấy hấn ta ra ngoài. Lần này tôi cố giương mắt hết cỡ để không bị ngủ quên. Hơn một tiếng sau, có bóng người lặng lẽ nằm xuống bên cạnh tôi, toàn thân phả ra hơi lạnh. Trước đó tôi không hề nghe thấy tiếng mở cửa cũng chẳng nghe thấy tiếng bước chân! Tôi giả vờ ngủ say nên lúc đó cũng không cựa vặn hấn. Sáng hôm sau khi hỏi tới chuyện này, hấn chỉ đáp nhạt: “Cô nằm mơ đó thôi”.

Không nghe thấy tiếng đẩy cửa, cũng chẳng nghe thấy tiếng bước chân...

Nói đến đây, Mễ Gia tự cảm thấy rợn người khôn tả trước những điều do chính mình thuật lại. Có khi nào giờ này Phục Thực đã quay về và đang đứng ngay bên cạnh?

Cô ho khan một tiếng rồi lại nói:

– Trước khi Phục Thực dọn đến Ngọc Mễ Hoa Viên, tôi với hấn đã thỏa thuận không can thiệp vào sự tự do của nhau và cũng không soi mói hành tung riêng của mỗi người. Thế nên tôi chẳng bao giờ chất vấn hấn điều gì. Ngày mười bốn tháng một năm nay hấn cũng đột ngột biến mất ngay trong đêm, rồi một tiếng động hồ sau lẳng lặng quay về chỗ cũ...

– Tại sao cô lại nhớ rõ tháng ngày xảy ra sự việc thế?

– Vì tôi đã tổng kết ra một quy luật: hễ đêm nào trăng tròn thì hấn lại ra ngoài.

– Đêm trăng tròn?

– Những ngày tôi nhắc đến đều là ngày mười lăm âm.

– Thật sao?

– Đêm tết Nguyên Tiêu, tôi đã linh cảm trước hấn sẽ lại ra ngoài nên quyết định thức trắng đêm không ngủ. Quả nhiên đến nửa đêm, hấn lại khẽ khàng nhòm dậy và đi ra ngoài. Tôi hoàn toàn không nghe thấy bất cứ tiếng bước chân nào, càng chẳng thấy âm thanh đẩy cửa đâu. Cứ mỗi lần đến giờ phút ma quái bí ẩn ấy, hấn cứ như hóa thành một u hồn, một cái bóng vậy. Không kìm nổi tò mò, tôi cũng lẳng lặng thức dậy và bám theo... Anh thử đoán xem hấn đi đâu?

– Tầng hầm chăng?...

– Hấn lên núi Uy Hồ trong bộ dạng hoàn toàn trần truồng. Tôi thấy hấn biến mất vào rừng cây nên không dám đi theo.

– Hấn... hấn lên núi làm gì?

– Tôi cứ đau đầu mãi vì chuyện này. Vụng trộm với ai đó ư? Không thể nào! Con gái nhà ai lại bạo gan đến mức dám một mình đợi hấn trên núi như thế? Lên núi tìm kho báu chăng? Càng không phải, trên núi chỉ có nghĩa địa thôi. Luyện khí công? Ngày thường hấn chẳng hứng thú gì với mấy thứ ấy... Thế nên tới tận bây giờ, tất cả vẫn chỉ là một dấu hỏi chấm.

Có tiếng ùng ục phát ra từ bụng ai đó làm lay động màn đêm, chẳng rõ là của gã nhà văn hay của Mẹ Gia

Gã nhà văn nói:

– Tôi thấy gã này chắc chắn có vấn đề. Buổi tối hôm mừng tám tháng ba, tại sao hấn lại tới thôn Huyền Quái một cách mờ ám vậy? Đúng là vô cùng khó hiểu!

– Thế nên tôi mới đề rằng Cố Phán Phán không phải bị tên sát thủ kia giết hại...

– Ủm?

– Cũng có thể thế này... Khi tên sát thủ vừa tới nơi, Cố Phán Phán đã chết, nhưng hắn vẫn cầm luôn toàn bộ tiền hoa hồng tôi trả. Có kẻ nào đó đứng đằng sau tên sát thủ...

– Ý cô nói là... Phục Thực?

– Đêm đó khi hắn quay lại và nằm xuống bên cạnh tôi, anh có biết tôi ngửi thấy mùi gì từ khóe miệng hắn không?

– Chúng ta bật đèn lên đã...

Mễ Gia khẽ hắng giọng:

– Mang tiếng là nhà văn viết truyện kinh dị mà gan không bằng con chuột nhắt vậy!

Gã nhà văn lúng túng đáp lại:

– Thì thật ra chỉ có những ai nhát gan mới hợp với truyện kinh dị đấy chứ.

Mễ Gia lặng thinh một hồi rồi thì thào:

– Tôi ngửi thấy mùi máu tanh tanh...

Mễ Gia vừa dứt lời, một giọng nói lạnh buốt vang lên giữa màn đêm:

– Mễ Gia, tôi về rồi!

Âm thanh ấy rất gần, tựa như đang ghé sát bên tai.

Gã nhà văn rú lên thất thanh rồi nhảy bổ sang bên cạnh Mễ Gia.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Câu Chuyện Kinh Dị Nhất

Q.1 - Chương 12: Câu Chuyện Kinh Dị Nhất

- Hôm qua là ngày cúng cô hồn nhỉ?

- Ủ! Vào ngày cúng cô hồn năm ngoái, có một cô gái từng kể cho tôi nghe một câu chuyện cực kỳ kinh dị. Anh có muốn nghe không?

- Muốn!

- Nhưng câu chuyện này có một đặc điểm như sau: bất cứ ai nghe xong đều sẽ chết trong vòng một năm...

- Có hề gì, câu chuyện đó là do tôi kể cho cô ta nghe mà.

Nói chính xác, trong công ty Kim Tượng, gã nhà văn là người đầu tiên từng gặp gỡ Phục Thực.

Hôm Mễ Gia phỏng vấn trợ lý, gã đến công ty sớm hơn thường lệ. Đỗ xe xong xuôi, gã đi thang máy từ tầng hầm thứ hai lên tầng ba trên mặt đất. Cái thang cứ lơ dờ mãi chẳng chịu xuống, chốc chốc gã lại bấm nút gọi xem chừng rất đổi sốt ruột.

Căn hầm được chiếu sáng bằng thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt, bốn xung quanh im lìm vắng vẻ, nồng nồng một mùi mốc meo ẩm ướt khiến ai ngửi thấy cũng thấy nôn nao lòng ngực.

Thế rồi thang máy cũng dừng lại, hai cánh cửa từ từ tách ra. Cánh cửa ấy nằm dưới lòng đất, dẫn vào một căn phòng nhỏ bên trong có thể tự động đi lên đi xuống. Khi lên, nhanh hơn thang bộ, khi xuống, chậm hơn nhảy lầu...

Người phụ nữ điều khiển thang máy đã đi đâu mất, chiếc ghế ngồi của cô trống không.

Một thanh niên đang đứng sẵn trong buồng thang máy. Anh ta vận một chiếc áo khoác mỏng, quanh cổ áo là một dải lông màu nâu nhìn có phần quái đản. Hình như người thanh niên này định xuống bãi để xe. Nhưng không, anh ta không bước khỏi thang mà chỉ đứng đó khe mỉm cười với gã nhà văn:

– Chào thầy!

Gã nhà văn vừa bước vào vừa thắc mắc:

– Anh là...

Người thanh niên ấn nút gọi tầng ba và đáp:

– Tôi đến phỏng vấn vào vị trí trợ lý tổng giám đốc.

Gã nhà văn nhìn khuôn mặt anh ta một cách kỹ lưỡng rồi hỏi:

– Anh biết tôi sao?

Người thanh niên bật cười:

– Chính vì thích những câu chuyện thầy kể nên tôi mới tới công ty ứng tuyển. Tôi cũng là người vùng Đại Hưng An, đồng hương với thầy .

– Ồ!

– Nếu được nhận vào làm, tôi có thể làm việc cùng thầy rồi. Đây là giấc mơ mười tám năm trời của tôi.

Xem chừng người thanh niên đang muốn bắt quàng làm họ nhằm mong được gã nhà văn nâng đỡ, chứ mười tám năm trước, khi cuốn tiểu thuyết giả tưởng đầu tay Ba trù một bằng mây của gã ra đời, anh ta mới được mấy tuổi?

Gã nhà văn lạnh lùng đáp:

– Cảm ơn! – Rồi im bật, lặng lẽ ngược nhìn màn hình LCD treo trong thang máy. Một mẫu quảng cáo bảo vệ môi trường đang được trình chiếu.

Giọng nói của người thanh niên phát ra sau lưng gã nhà văn:

– Tôi tên Phục Thực, Phục trong “mai phục”, Thực trong “lương thực”. Rất hy vọng khi hạ bút viết truyện kinh dị, thầy có thể dùng đến tên tôi.

Gã nhà văn đáp:

– Không hề gì!

Thang máy đã lên tới tầng ba. Phục Thực nói:

– Thưa thầy, tôi phải vào phỏng vấn. Thầy hãy đợi tin tốt từ tôi!

Gã nhà văn cũng đáp lễ bằng một nụ cười lịch thiệp:

– Vậy chúc anh may mắn!

Gã nhà văn không làm bất cứ điều gì cho Phục Thực, những kẻ sùng bái gã như vậy đầy rẫy. Hơn nữa, Mễ Gia làm việc gì cũng rất độc đoán, mọi lời gã nói chưa bao giờ được cô đề tâm. Không ngờ cuối cùng Phục Thực lại nổi trội hơn hẳn giữa mười mấy thí sinh để rồi giành được vị trí trợ lý tổng giám đốc.

Phục Thực rất hiếm khi có mặt ở công ty. Anh ta chỉ quanh quẩn trong Ngọc Mễ Hoa Viên.

Năm hôm sau, tức ngày 19 tháng 11 năm 2005, một ngày cuối tuần, Mễ Gia đi công tác ở nước ngoài, Phục Thực đích thân gọi điện mời gã nhà văn tới Ngọc Mễ Hoa Viên uống rượu. Gã nhận lời mời.

Gã là một kẻ khôn khéo. Phục Thực nay đã bước lên ngôi trợ lý cho nhà đầu tư của chính gã, lời nói của anh ta đối với Mễ Gia hẳn không thể xem thường.

Sau khi đã yên vị trong phòng khác, gã nhà văn nói:

– Chúc mừng anh, Phục Thực, cuối cùng anh cũng được toại ý.

– Nếu không vì thầy tôi đã chẳng quyết tâm bôn ba tới Tây Kinh. Tôi cảm ơn thầy vô ngần mới phải. – Nói rồi, anh ta lấy từ trong thùng đá ra một cái chai – Nào! Chúng ta cùng uống mừng.

– Rượu ngoại à?

– Sâm panh.

– Tôi chưa bao giờ uống rượu.

– Một chút thôi mà!

Phục Thực lau chai rượu bằng một tấm khăn tay trắng, anh bóc lớp vỏ thiếc mỏng, gỡ cái nắp bảo hiểm bằng sắt, khẽ ngả nghiêng chai sâm panh và nhẹ nhàng xoay nhẹ thân chai. Khí các-bon-níc trong rượu dòn lên nút bấc, một tiếng “bụp” nổ ra rõ đanh! Sau đó, Phục Thực lại dùng tấm khăn tay trắng lau sạch sẽ miệng chai rồi rót ra hai cốc, mỗi cốc lưng lưng một phần ba.

Hai người chạm cốc và nhấp nháp. Đúng là hương vị của Veuve Clicquot, vừa tinh khiết lại nồng nàn.

– Năm hai mươi tuổi, thầy vẫn ở Đại Hưng An chứ? – Phục Thực lên tiếng.

– Đúng thế!

– Vậy hồi đó thầy đang làm gì?

– Thất nghiệp.

– Cô nhà cũng là người cùng quê chứ?

– Không phải.

Dường như gã nhà văn không mặn mà lắm với việc nhắc lại chuyện quê nhà và khơi gợi lại quãng thời gian ấy.

Trước khi đặt chân lên được đỉnh cao huy hoàng, rất nhiều người đã từng phải kinh qua những khoảng thời gian mà sau này chẳng thể giải bày cho ai. Ngay sau khi thoát khỏi đáy nghèo cùng khổ, họ liền đoạn tuyệt ngay với mảnh ký ức xưa cũ. Gã nhà văn chắc hẳn cũng thuộc nhóm người này.

Tỉ như nơi chôn rau cắt rốn gã hằng miêu tả, rất có thể đã được điểm lệ hóa một cách vô tình hay hữu ý: “Mùa đông, băng tuyết cô đơn phủ lên khắp ngôi làng. Một màu trắng bàng bạc. Mùa hạ, rừng rậm xanh mướt khiến nơi ấy tách biệt hẳn với thế giới xung quanh.” Có lẽ chẳng cái xứ sở đó trong thực tế lại tốt cùng lạc hậu khốn khổ, rách nát, và bẩn thỉu như một cơn ác mộng...

Người thanh niên mang tên Phục Thực này cũng vừa mới bước chân ra từ cơn ác mộng ấy.

Thấy gã nhà văn như đang né tránh điều gì, Phục Thực biết ý bèn đổi chủ đề:

– Tôi có một câu chuyện cực kỳ kinh dị, thầy muốn nghe không?

– Được đấy, tôi đang thiếu truyện để kể trong chương trình tuần sau đây.

– Nhưng tôi sợ thầy sẽ chết khiếp đấy...

– Một người chuyên khiến người khác đau tim thì còn có thể chết khiếp vì cái gì được nữa?

– Nhưng câu chuyện này lại khác.

– Khác thế nào?

– Hề ai nghe xong thì sẽ không còn bình thường nữa...

– Hả? Thế anh thì sao?

– Tôi ư? Nếu thầy thấy tôi không phải người không bình thường, thì điều đó chứng minh thầy chắc chắn không phải là người không bình thường.

Câu nói vòng vo rồi như canh hẹ, gã nhà văn chẳng hiểu Phục Thực đang muốn nói điều gì. Gã nói:

– Anh kể đi.

Phục Thực đáp:

– Để tôi mở thêm chai sâm panh nữa.

Gã quay sang ngó cái chai rỗng không rồi hỏi:

– Trong sâm panh có còn chứ?

– Mười lăm độ.

– Tôi cứ ngỡ sâm panh là nước có ga.

– Thầy uống sâm panh vào thấy sao?

– Thấy rất choáng.

– Có khi thầy nên nghỉ một lát?

– Lát nữa tôi về rồi.

– Đi xe à?

– Đi xe

– Không được, không được!

– Vậy tôi ngã lưng trên sofa một chút.

– Thế sẽ tốt hơn!

Gã nhà văn chưa bao giờ có thói quen ngủ trưa, có đeo băng che cũng không tài nào chợp mắt nổi, nhưng giờ đây gã không thể đánh thắng nổi cơn buồn ngủ nữa. Khi Phục Thực vào phòng ngủ lấy cho gã tấm mền thì gã đã ngã vật ra ghế rồi mê man thiếp đi. Dường như Phục Thực vẫn ngồi ngay bên cạnh, dáng người cao cao, giọng nói vu vơ như vọng lại từ một cõi nào đó rất đời xa xăm.

– Thầy ơi...

– Ừm...

– Tôi kể chuyện cho thầy nhé...

– Ừm...

– Nó không giống với bất cứ câu chuyện nào trên thế gian. Ai nghe vào sẽ đều trở nên không bình thường...

– Ừm...

– Nếu thầy không cảm thấy tôi là người không bình thường, điều đó chứng tỏ thầy chắc chắn không phải người không bình thường...

– Ừm...

Mãi đến hơn ba giờ chiều gã mới tỉnh giấc. Phục Thực nghe thấy tiếng động liền bước ra từ một căn phòng.

– Thầy ngủ ngon giấc chứ?

– Tử lượng kém quá, thật không phải.

– Thầy nên nằm trên giường thì hơn.

– Không sao đâu, tôi ngủ ngon lắm, còn nằm mơ nữa.

– Giấc mơ của thầy chắc chắn là một câu chuyện kinh dị.

– Tôi thấy chính mình vấp vớ bước vào một cánh cửa, trên bản lề có một chữ thập đỏ. Bên trong căn phòng là một y tá tầm trung niên đang tiêm thuốc cho tôi với khuôn mặt vô cảm...

– Y tá nam?

– Y tá nam! Sao anh biết?

– Đoán thôi.

– Y tá nam đó mặc một chiếc áo màu xanh da trời, nom bộ dạng rất chi kỳ quái. Nói đúng ra không phải anh ta đang tiêm mà là truyền máu cho tôi. Mũi kim đó vừa to vừa dày, cứ như dùng trong thú y vậy. Anh có biết máu ấy là từ đâu không?

– Từ... lưỡi của chính anh ta.

– Anh đoán tài thật đấy! Hấn thè lưỡi ra, chọc cây kim to xù xì vào rồi rút ra một xi lanh máu đen thẫm. Gã y tá run run giữ kim tiêm trong tay, đi vòng qua sau lưng rồi tóm chặt lấy tay tôi... – Gã nhà văn vừa nói vừa lấy tay xoa bóp – Bây giờ tôi vẫn còn thấy nhưng nhức đây này.

Phục Thực nhặt được một thứ gì đó trên chiếc sofa:

– Ra là tại cái này đâm vào thầy.

Gã nhà văn nhìn vào tay Phục Thực, thì ra đó là cái nút sắt của chai sâm panh, không hiểu sao nó lại rơi lên xô pha rồi bị vai gã đè lên.

– Ha ha, chả hiểu sao tôi lại mơ giấc mơ kỳ lạ đến thế!

– Thầy ngồi đây thêm một lát, tôi đi pha ậ́m trà.

– Tôi phải về rồi, còn phải làm bản thảo nữa.

– Ô, vậy thì thôi, kéo làm lỡ việc của thầy.

– Cảm ơn chai sâm panh của anh.

– Cảm ơn sự hiện diện của thầy .

Trên đường về nhà, gã nhà văn vừa lái xe vừa mở đài. Câu chuyện kinh dị gã sáng tác đang được phát thanh. Gã nghe một hồi rồi sức nhớ ra chuyện gì đó bèn lấy điện thoại gọi ngay cho Phục Thực:

– Quên mất, anh còn chưa kể câu chuyện kinh dị nhất thế gian kia cho tôi nghe nữa.

– Tôi kể rồi đấy thôi.

– Lúc nào vậy?

– Khi thầy đang nằm trên xô pha, tôi ngồi kể ngay kế bên đấy thôi, thầy quên rồi sao?

– Lúc đó tôi ngủ mà!

– Nhưng mắt thầy vẫn mở đấy chứ.

– Lúc tôi ngủ toàn mắt nhắm mắt mở thế đấy. Anh kể lại lần nữa đi.

– Thì tôi kể rằng, có một người bước vào bệnh viện... Câu này thầy còn nhớ chứ?

– Tôi quên rồi.

– Chà, xem ra đúng là thầy chưa nghe thật...

– Sau đó thì sao?

– Thật ra thì câu chuyện này giống y hệt giấc mơ của thầy, cũng có một y tá truyền máu cho một bệnh nhân... Nếu không làm sao tôi biết thầy mơ thấy y tá nam, lại còn đoán đúng anh ta rút máu từ lưỡi mình nữa.

– Tôi hiểu rồi, giọng nói của anh cứ văng vào tai tôi, thế là trong cơn mê man tôi liền mơ như vậy.

– Hầy, nếu biết sớm thầy mãi cảm với còn thì tôi mời thầy uống cà phê có phải hơn không.

– Hôm nào tôi mời cậu vậy, Starbucks nhé.

Cúp điện thoại, trống ngực gã nhà văn đập liên hồi.

Có một bà lão đang bước từng bước tập tễnh qua đường.

Chiếc Santana của gã lúc này như một con chó dại chỉ chực lao đầu về phía trước. Gã giật thót và như sực tỉnh, bàn chân vội đạp thắng thật sâu. “Két...!”. Chiếc ô tô rít lên một hồi rồi phanh khựng lại, cách bà lão vồn vện đúng vài phân.

Hình như bà lão bị nặng tai, chẳng ngoái sang nhìn, bà vẫn tiếp tục băng qua đường, đôi chân lê rề, tập tễnh.

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thêm Một Suy Đoán

Q.1 - Chương 13: Thêm Một Suy Đoán

Tôi dám chắc bạn đã từng bắt gặp một nơi chốn, một cảnh tượng hay một con người nào vô cùng quen thuộc nhưng không tài nào nhớ ra được ký ức quen thuộc ấy đến từ không gian kỳ bí nào.

Bí mật của giấc mơ phải chăng cũng như vậy: Mọi sự việc chúng ta bắt gặp trong cuộc sống đều đã hiện ra trong não bộ từ trước. Nhưng vì đã xảy ra quá lâu nên ta không thể liên kết, đối chiếu mọi sự việc trong mơ với những chuyện xảy ra sau này lại với nhau, cứ ngỡ rằng những gì gặp trong cõi mơ chỉ là những cảnh tượng, khuôn mặt ngẫu nhiên và vô nghĩa.

Đúng thế, Phục Thực đã trở về.

Tâm trạng của Mễ Gia bỗng chốc rối như nắm tơ vò.

Thấy Phục Thực bị lôi vào vụ án mạng, Mễ Gia cho đó là một điều may mắn xuất hiện trong gang tấc: Có thể đúng là Cố Phán Phán bị Phục Thực giết chết, nếu vậy cô đã gỡ bỏ được vụ án mạng khỏi mình. Nhưng nếu thủ phạm không phải Phục Thực, anh ta cũng không thể lấy lại sự trong sạch mà chỉ đành làm một con cừu thế mạng.

Phục Thực nay đã quay trở về, Mễ Gia mất đi một tấm bình phong che chắn, cảnh sát thế nào cũng tiếp tục truy xét đến cùng... Dù đã từng chung chăn chung gối với người thanh niên khác thường này nhưng trong lòng Mễ Gia vẫn không khỏi cảm thấy e sợ, nhưng nếu bảo đuổi anh ta đi thì trong lòng cô cũng có chút không nỡ.

Đàn bà ở cái tuổi như Mễ Gia bon chen kiếm tiền là vì điều chi? Ăn gì cũng chẳng còn thấy thích miệng, mặc gì cũng đâu còn ai để ý. Chồng với con đều đã ra nước ngoài cơ đồ xây dựng còn to lớn gấp cả trăm lần. Dưới con mắt của họ, đồng tiền cô kiếm ra cũng chỉ gần như con số không.

Phục Thực đem lại cho cô những niềm khoái lạc trước nay chưa từng có. Và lại nếu không có anh ở bên, cô sẽ lại bị nỗi sợ hãi bủa vây. Hễ thoáng nghĩ tới tiếng kêu xé lòng nửa người nửa sói giữa đêm hôm vắng lặng kia, toàn thân cô lại rùng lên vì lạnh.

Cô coi thường sự nhu nhược và tầm thường của gã nhà văn. Trong mắt cô, gã chỉ là một

mảnh vụn đắp tạm vào chỗ thiếu chứ không thể làm nơi nương tựa vẹn toàn... Lúc giọng nói Phục Thực vang lên bất thần giữa đêm, gã liền thét toáng lên, cái giọng ấy nghe như của đàn bà. Mễ Gia tuy cũng thất kinh nhưng chẳng mấy chốc đã bình tĩnh lại ngay.

Bốn xung quanh lặng ngắt không một tiếng động, Phục Thực quay về từ lúc nào? Anh đã nghe cô và gã nhà văn nói chuyện với nhau từ bao giờ?

Mễ Gia với tay bật sáng chiếc đèn đứng mới trông rõ Phục Thực lúc này, anh đang mặc một chiếc áo phong trắng và một chiếc quần túm ống màu đen, bình thần đứng ngay sau lưng gã nhà văn và lặng lẽ mỉm cười với cô.

Mễ Gia cố tình liếc xuống bàn chân Phục Thực, anh đi một đôi giày vải bông mũi tròn, hẳn chúng rất nhẹ nhàng và êm ái.

Gã nhà văn đứng dậy nhìn Phục Thực rồi lại quay sang nhìn Mễ Gia, xem chừng bối rối không biết phải làm gì. Mễ Gia biết ý bèn nói:

– Bây giờ cũng muộn quá rồi, anh không cần phải về đâu, nhà tôi hãy còn nhiều giường trống.

– Ồm... – Gã nhà văn băng quơ đáp cụt lủn.

Mễ Gia đứng dậy và đưa gã đi tới trước một tấm gương. Thực ra đó là một cánh cửa, cô nhẹ tay đẩy vào và nói:

– Thôi, anh ngủ trước đi.

Gã nhà văn ngoan ngoãn đi vào phòng. Bố trí xong cho gã, Mễ Gia quay lại phòng khách và ngồi xuống:

– Hôm nay có mấy người bên công an tới. Rốt cuộc có chuyện gì thế?

– Không có gì.

- Tối hôm đó anh tới thôn Huyền Quái làm gì vậy?
- Cô ấy hẹn tôi.
- Cô gái tên Cố Phán Phán đó hả?
- Tôi luôn tưởng rằng cô ấy tên là Mục Phân Mục Phân
- Sao anh quen cô ta?
- Quen trên diễn đàn nửa đêm của công ty ta.
- Lúc anh đến, cô ta đã chết?
- Đúng vậy.
- Lúc đó... Bầu ngực của cô ta có còn không?
- Hình như không còn.
- Trông giống như bị người gặm hay thú gặm?
- Người lẫn thú đều có răng, khác gì nhau đâu?
- Công nhận, câu hỏi này ngu ngốc thật.
- Từ khi quen biết, cô ấy luôn từ chối gặp mặt. Tôi không hiểu tại sao đúng hôm xảy ra chuyện thì cô ấy lại đột ngột hẹn tôi đến...
- Có lẽ cô ấy phát giác ra mối nguy hiểm nào đó đang kề cận bên mình. Nhưng anh lại tới muộn.
- Lúc tới thôn Huyền Quái chúng tôi còn nói chuyện với nhau qua điện thoại. Cố Phán

Phán nói cô ấy mặc quần bò xanh và áo phông đỏ. Kẻ giết người không thể nhanh tay như vậy được. Tôi cho rằng lúc nói chuyện qua điện thoại, cô ấy đã chết rồi.

– Đúng là bớt một con người, thêm một con ma...

– Phải rồi, lúc hẹn tôi, cô ấy đã nói một câu rất kỳ quặc.

– Câu gì?

– Cô ấy nói: “Em ở ngoại ô phía tây”. Tôi nói: “Dù em ở cực tây trái đất, anh cũng sẽ bay tới”. Cô ấy cười và bảo: “Thế nếu em ở Tây Thiên thì sao?”

– Có lẽ người gọi điện cho anh không phải cô ấy.

– Không phải ư?

– Có bao giờ anh nghĩ rằng thủ phạm là nữ giới chưa?

– Tại sao?

– Người gọi điện cho anh chính là kẻ đã giết hại Cổ Phán Phán.

– Tôi chợt nhớ đến một người...

– Ai?

– Người con gái thất cổ tự vẫn trên cây du già ba mươi năm về trước...

Rất nhiều ngày sau, hai bên con đường đất mòn tro bụi nhú lên hai hàng mầm cây nho nhỏ. Một ngày nọ, có bà lão đưa cháu đi học ngang qua con đường đất ấy. Đứa cháu lớp một chỉ về phía cây du già và bảo:

– Bà ơi bà, trên cây kia có hai người.

Bà lão cả kinh bèn quở cháu:

– Trẻ con cấm có ăn nói lung tung! – Rồi cuống quýt dắt đứa cháu đi qua thật mau.

Trên cây có treo tấm biển cổ động ghi mấy dòng chữ: “Che chở cây cối là trách nhiệm của con người”.

Nhưng câu chuyện đó cũng không còn đáng tin nữa vì trên mạng cũng có nhiều phiên bản tương tự.

Lại nói về cái đêm mà Phục Thực trở về.

Mẽ Gia lại được trải qua một đêm cuồng nhiệt.

Mới đầu, cô cố gắng kìm nén âm thanh vì đoán chắc rằng trong căn phòng bên kia, gã nhà văn chưa ngủ mà vẫn đang dỏng tai lên nghe lén không bỏ sót một tiếng nào. Sự tưởng tượng ấy khiến Mẽ Gia càng thêm hưng phấn. Dần dần, cô không thể kiềm chế thêm được nữa, những tiếng gào thét bắt đầu bung ra từ cổ họng.

Phục Thực thì mạnh mẽ y như cơn sấm, nhanh gấp tựa chớp giạt, khiến cho Mẽ Gia bên trên giàn giụa, phía dưới tràn trề như vừa được tưới mưa.

Cũng giống như mọi lần, khi Phục Thực còn chưa xong thì xương cốt toàn thân Mẽ Gia đều đã rã rời, cô nằm lả trên giường bất động. Thấy thế Phục Thực mới từ từ dừng lại.

Vào chính cái đêm ấy, Mẽ Gia lại bước vào một cánh cửa dẫn tới cơn mộng mị quái đản.

Kỳ lạ ở chỗ những giấc mơ ấy cứ nối tiếp nhau liên miên...

Vẫn là tầng không âm u sầm sập, vẫn là đồng hoang vô tận mệnh mang...

Mẽ Gia đứng trân trân tại chỗ, mắt chăm chăm nhìn vào vật đó, hai chân run bần bật. Cô nhìn đảo đảo khắp bốn xung quanh hằng mong Phục Thực xuất hiện ngay bây giờ. Đất mệnh

mang, trời thăm thăm mà chẳng hề thấy bóng dáng ai...

Con vật và Mễ Gia nhìn nhau một hồi. Thế rồi, nó ngoảnh đầu và uể oải trông về nơi khác.

Mễ Gia chợt nhớ đến ba bản hợp đồng trong túi. Cô lập cập lấy ra một bản, đặt lên bụi cỏ và lấy chiếc bật lửa màu trắng sữa ra toan đốt. Cô hay nghe các cụ truyền rằng giống này chúng sợ lửa. Lúc ấy, hợp đồng hay giấy má gì cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Cô đánh bật lửa liên hồi, càng đánh càng tuyệt vọng. Từ khi người con gái kia vong mạng, chiếc Zippo trắng sữa này chẳng thể đánh ra lửa được nữa.

Cô ném quách bật lửa đi và vung tay xé tan hợp đồng rồi dán từng miếng, từng miếng lên mặt.

Ngày còn bé, cô và người bạn hàng xóm hay chơi bài với nhau, đứa nào thua sẽ phải xé giấy dán lên mặt. Cuối cùng, có đứa mặt mũi kín mít, trắng toát những là giấy. Hể thở, lớp giấy lại phập phà phập phồng, trông sồn cả gai ốc.

Cô toan dọa cho con vật kia chạy.

Cô nhìn nó chòng chọc qua những kẽ giấy hở, nó cũng nhìn chăm chăm khuôn mặt giấy của cô, lâu lâu lại chớp mắt một lần, chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì. Chợt một trận gió tạt qua, cuốn bay non nửa số giấy làm lộ ra khuôn mặt ban đầu của cô.

Mễ Gia gỡ tung những mẩu giấy còn lại rồi quay lưng bước đi.

Con vật vẫn lừ lừ đi theo sau, không nhanh cũng chẳng chậm, không gần cũng chẳng xa. Cái đuôi dài của nó lê lét dưới đất, quét qua những lùm cỏ khô khốc, khẽ phát ra những âm thanh “loạt xoạt, loạt xoạt”.

Mễ Gia quay lại nhìn nó, nó liền dừng lại và buông ánh mắt về một nơi khác.

Đôi chân Mễ Gia mỗi lúc một bủn rủn, không tài nào đi nổi nữa. Cô sụp mình giữa đám cỏ, vội lấy bản hợp đồng thứ hai dán thẳng lên trán nhằm che kín khuôn mặt. Cô đã từng xem một bộ phim ma Hồng Kông, khuôn mặt cương thi trong ấy cũng dán lá bùa hết như thế này. Thế

rồi cô gồng mình đứng dậy, duỗi thẳng hai tay, bật nhảy đôi chân tiến về phía trước từng bước, từng bước...

Đi được mấy bước, Mễ Gia bèn quay đầu lại, con vật vẫn theo cô như hình với bóng. Cô tự nhủ: “Hôm nay chắc không thoát nổi”. Cô chợt cảm thấy giận dữ, máu trong cơ thể nhột nhột bỗng chốc chảy dồn lên đỉnh đầu. Cô giật tờ giấy xuống, ném toẹt sang một bên và quát lớn:

– Đồ quái quỷ! Mày có giỏi thì lại đây!

Dường như nó chẳng hề có phản ứng gì, đôi mắt nó hãy đang lim dim, lơ đãng hướng về nơi nào đó. Đối với Mễ Gia, điều đó chẳng khác nào một cú đánh vừa nặng nề vừa nhẹ như không.

Cô đành bước tiếp. Con vật lông lá kia lại tiếp tục rẽ bước giữa làn cỏ rậm rì, theo sát chân cô. Đồng hoang trải ra tít tắp tận chân trời, không thấy bóng dáng thành phố Tây Kinh đâu.

Khao khát sinh tồn lại rùng rục dâng trào trong lòng Mễ Gia. Cô dừng bước và lấy ra bản hợp đồng cuối cùng. Vần vò một hồi, cô vẫn chẳng biết nên làm gì với nó. Thế rồi cô bèn quỳ xuống bằng một chân, đặt tờ giấy lên đầu gối còn lại và lấy bút viết di chúc lên mặt sau.

Trong thực tại, đêm hôm ấy, có hai người đàn ông cùng ở với Mễ Gia trong một nhà. Còn chồng và con cô đã xuất ngoại ba năm không về. Hình ảnh họ trong trí nhớ của cô cũng nhạt nhòa dần theo năm tháng...

Nhưng trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời, cô lại viết di chúc cho riêng họ. Mễ Gia tuyệt không nhắc đến quyền chủ nợ và nghĩa vụ nợ một chữ nào mà chỉ viết: “Gửi hai người yêu dấu, thứ hại chết tôi, mình nó đầy lông, đôi tai nhọn hoắt, đuôi dài thườn thượt, nhưng tôi chắc chắn một điều rằng đó không phải là sói...”

Viết đến đây, Mễ Gia bỗng cảm thấy ớn lạnh, nếu không phải sói, thì nó là cái gì?

Toàn cơ thể Mễ Gia run lên khiến cô choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Căn phòng tối om om, chẳng trông rõ thứ gì. Cô quờ quạng tay trước mặt nhưng chỉ thấy trống không. Quay mình lại, cô chạm phải Phục Thực.

Cô sức nhận ra, trước khi thiếp đi dù hai người có nằm thế nào thì cứ đến nửa đêm khi tỉnh dậy, Phục Thực luôn luôn nằm sau lưng mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cánh Tay

Q.1 - Chương 14: Cánh Tay

Một tờ báo đưa tin: Tại quán rượu nọ có người nhân viên giết chết một con rắn. Anh ta đập nát đầu con ác xà, quăng vào thùng rác rồi tiếp tục lột da nó. Sau nửa tiếng trở lại với công việc, anh ta đi ngang qua chỗ thùng rác ấy, ngờ đâu cái đầu rắn bất chợt nhảy bật ra và đớp anh ta một nhát. Người nhân viên ngất lịm tại chỗ...

Tối hôm đó, Mễ Gia lại hẹn gặp gã nhà văn. Vẫn quán trà hai người vừa gặp gỡ lần trước, giai điệu du dương của khúc hát “Shape Of My Heart” vẫn vang lên trong quán.

Gã nhà văn ngồi đối diện Mễ Gia, ánh mắt gã có phần uể oải, hai ngón tay không ngớt gõ lên mặt bàn.

– Đạo này tâm trạng của anh có vẻ rất hỗn loạn!

– Cô có tin vào linh cảm không?

– Tôi chưa từng trải nghiệm những thứ như thế.

– Ngay lúc này đây tôi đang có một linh cảm mãnh liệt rằng... cô ta đã trở về.

– Cô Phán Phán?

– Cô ta đã vá lại mặt, đắp lại ngực và trở về.

– Nói xàm! Thôi mấy lời quái quỷ ấy đi! Bây giờ điều đáng quan tâm là nếu bị cảnh sát dòm ngó thì phải làm gì! Tôi hẹn anh ra đây là để vực anh dậy. Đã đến nước này, làm cái gì phải chắc cái đó, không được sơ suất!

– Tôi cũng có muốn nghĩ vớ nghĩ vẩn đâu. Nhưng trong não tôi cứ như vừa mọc ra thêm một cánh tay.

– Tay nào?

– Có một người bị rắn ngũ bộ cắn, nọc độc ăn vào máu khiến anh ta chưa đi được năm bước đã lăn vật ra đất. Để giữ được tính mạng, anh ta bèn lấy dao thái rau cắt đứt cánh tay thế rồi ngất lịm đi...

– Liên quan gì đến anh?

– Sau khi rời khỏi cơ thể, cánh tay sẽ chết, đúng không?

– Có thể thần kinh vẫn còn hoạt động.

– Cánh tay nhột nhột ấy rơi xuống đất, đầu xương trắng hếu lộ ra, rỏ máu ròng ròng, năm ngón tay bỗng quặp chặt vào đất rồi nhích từng li, từng li về phía trước để đuổi theo con rắn ngũ bộ...

– Làm gì có chuyện đó.

– Tôi thấy rõ trên báo mà!

– Kể tiếp đi!

– Hình như con rắn ngũ bộ quá hoảng sợ, nó ngẩng cổ lên, trơ mắt nhìn cánh tay mà không biết phải ứng phó ra sao. Nó vừa định thần lại thì cánh tay đã bật phắt lên nắm chặt vào yếu huyệt của nó. Tiếng xương khớp vang lên răng rắc, cánh tay tóm chặt quyết không buông, còn rắn ngũ bộ rít lên những tiếng xì xì thảm thiết rồi tắt thở...!

– Đây là một câu chuyện văn học.

– Tôi cứ cảm thấy Cổ Phán Phán giống như cánh tay bị chặt đi ấy. Tuy không còn được cấu tạo từ những bộ phận hữu cơ sống giống như khúc gỗ đã bị chặt ra từ thân cây nhưng cô ấy vẫn đang bò tới hòng tóm lấy tôi...

– Nỗi sợ của anh thật bệnh hoạn!

– Không phải sợ hãi, mà là linh cảm!

– Tôi chỉ tin vào những dấu hiệu cảnh báo!

– Từ từ rồi cô sẽ tin thôi.

– Nếu anh linh cảm thấy cánh tay sắp tóm lấy anh là tay của cảnh sát thì tôi còn tin được. Thế nào họ cũng điều tra ra Cố Phán Phán còn một số điện thoại công khai khác. Nhờ số điện thoại này, họ sẽ dò ra tận gốc và lần được những người có liên quan. Anh từng liên lạc với cô ta nhiều lần, chắc chắn sẽ không thoát nổi đâu.

– Vậy... Phải làm thế nào?

– Tôi chẳng dạy anh mấy bài nói dối rồi đó sao? Nếu không biết nói thế nào thì cứ khai rằng mình không biết gì hết.

– Nhưng họ có máy kiểm tra nói dối...

– Tâm lý anh yếu đến thế sao?

– Cô không biết thì thôi, xác suất chính xác của máy nói dối lên tới chín mươi tám phần trăm cơ đấy. Người ta có thể khống chế cảm giác hồi hộp, nhưng khó lòng kiểm soát được hơi thở và điện trở bề mặt da...

– Anh yên tâm, máy nói dối không đủ để làm chứng cứ định tội đâu.

Mễ Gia dành suốt một đêm dạy gã nhà văn cách ứng phó với cảnh sát. Nhưng từ đầu chí cuối gã chẳng hề để tâm, đầu óc chỉ vẫn vơ nghĩ đến cánh tay kia.

Cuối buổi gặp, Mễ Gia vừa thanh toán vừa nói:

– Anh đừng tin vào ba cái thứ linh cảm này nọ, toàn chuyện không đâu!

– Nhưng lúc chiều nay tôi đã linh cảm được rằng cô sẽ hẹn tôi. – Gã nhà văn nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

“Tiểu Nhân”

Q.1 - Chương 15: “Tiểu Nhân”

Ó người thông báo cho anh: “Tiểu nhân của anh đã xuất hiện...”

Xin hãy chú ý: “Tiểu nhân của anh đã xuất hiện!”

Cố Phán Phán đã qua đời được nửa tháng, giới cảnh sát vẫn chưa hề có động tĩnh.

Nhưng người trong công ty đều nhận thấy gã nhà văn mỗi lúc một khép mình. Gã cảnh giác với bất cứ người nào đến gần, nhất là nữ giới không quen biết. Chiều hôm ấy, gã nhận được điện thoại của một độc giả nam.

– Thưa thầy, em muốn xin chữ ký của thầy. Em đang ở dưới tòa nhà, thầy có thời gian gặp mặt em chứ?

– Xin lỗi, tôi đang thu chương trình. Để hôm khác đi!

Buổi tối khi tan làm, gã lại nhận được cuộc điện thoại của một độc giả nữ. Cô này là người Hải Nam, vì mộ danh mà bay tới tận đây xin gặp mặt và hẹn gã một bữa ăn tối.

Giờ làm vừa kết thúc, mặt trời khuất bóng dần, bỗng đâu lại có một nữ độc giả hăm mộ chợt xuất hiện, cuộc sống như vậy thì còn gì bằng! Ấy thế mà gã từ chối.

Gã đang rời khỏi tòa nhà công ty để về nhà.

Gã sống ở ngay gần công ty, đi bộ phỏng chừng mười phút là tới nơi. Ngày thường gã rất ít khi đi bằng ô tô, dù đó là xe công ty cấp cho và cũng chẳng bao giờ thấy đòi tiền xăng.

Lúc ngang qua vườn hoa, có một người thanh niên cao to chợt xuất hiện, anh rào bước tới trước mặt gã, điệu bộ chất phác:

– Thưa thầy, em chỉ muốn xin chữ ký của thầy thôi. Em chính là người đã gọi điện cho thầy và đã chờ ở đây suốt cả chiều rồi.

Gã nhà văn nhìn người đối diện bằng ánh mắt soi mói rồi khẽ nhếch miệng đáp:

– Ồ... Xin lỗi...

Chàng thanh niên đã chuẩn bị từ trước, anh lấy ra một cuốn vở trắng tinh rồi đưa ngay cho gã kèm theo một cây bút. Gã đón lấy và viết bừa dòng chữ: “Khi nổi kinh hoàng được hấp thụ, nó sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho lòng dũng cảm”.

Gã nguyệt ngọc ký tên rồi trả cuốn tập cho chàng thanh niên. Anh ta nở nụ cười với niềm cung kính tràn trề:

– Em cảm ơn thầy! – Rồi quay mình bước đi.

Gã nhà văn vẫn đứng đó. Gã nhìn theo bóng dáng người con trai với ánh mắt đầy ngờ vực mãi cho đến khi anh ta rẽ khỏi cổng lớn và biến mất. Từ đầu chí cuối người thanh niên không ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Gã chậm rãi sai bước. Gã đi, đi mãi rồi lại dừng chân, nhìn về hướng người con trai biến mất một lần nữa.

Từ chối gặp mặt là việc gã có thể làm nhưng chặn tin nhắn thì không. Máy bữa nay tin nhắn gửi đến cho gã nhiều lên một cách bất thường.

Hôm đó, ngay khi vừa bước ra khỏi tòa nhà công ty sau giờ làm, gã liền nhận được một tin nhắn nội dung quái đản:

“Thưa thầy,

Em tên là Mục Phân Mục Phân. Đối với thầy, em vừa là một người rất đỗi quen thuộc, vừa là một người vô cùng xa lạ.

Bây giờ, thầy hãy tiến về phía trước 322 bước, sẽ bắt gặp một đứa bé. Nó chính là “tiểu nhân” trong số phận của thầy. Ngày nào nó còn sống, thầy sẽ gặp vận xấu liên miên.

Còn nếu không muốn gặp, xin hãy đi đường vòng!”

Mỗi tin nhắn chính là một cánh cửa. Đằng sau mỗi cánh cửa có thể là một mâm cỗ đầy, một lời cầu cứu, một mối hợp tác, một lời đe dọa, một màn quảng cáo hay một nàng mỹ nữ chưa biết chừng...

Tin nhắn này không hiển thị số điện thoại. Cánh cửa này chẳng hề được đánh số.

Nó chỉ tiết lộ cho gã nhà văn một bí mật về số mệnh.

Cái gọi là “tiểu nhân” hoàn toàn không phải là kinh địch hay kẻ thù. Trong thực tại, đó có thể là người thân thiết với ta nhất, thế nhưng họ khắc chế ta. Ta là bao thì họ là kéo, ta là kéo thì họ là búa, ta là búa thì họ là bao....

Gã nhà văn giữ điện thoại trong tay rất lâu, thế rồi gã cúi xuống nhìn mũi chân mình. Gã bắt đầu sỏi những bước dài về phía trước, vừa đi vừa đếm nhẩm: “Một bước, hai bước, ba bước...”

Đếm đến bước thứ 322, gã dừng lại và ngó nghiêng xung quanh, chỉ thấy khoảng độ bảy tám người đang vây quanh một thứ gì đó chứ chẳng thấy đứa trẻ nào hết.

Gã ngừng đếm và tiến về phía trước.

Vừa đi được vài bước, gã liền nghe thấy tiếng khóc của trẻ con vang lên. Gã dừng chân lại đầy sững sờ. Giữa vòng vây người kia có một khe hở, gã nhìn thấy hai đứa trẻ trắng nõn!

Một cặp sinh đôi.

Chúng cùng ngồi trong xe nôi, cùng mặc áo màu xanh da trời, khuôn mặt giống nhau như đúc. Một đứa bé đang khóc òa, người phụ nữ có vẻ như bảo mẫu đang đổ bình sữa vào miệng nó. Đứa còn lại ngồi im thin thít, qua kẽ hở đám đông, gã thấy nó đang cười ngò nghếch với gã.

Gã nhà văn đứng nhìn nó một hồi như trời trông rồi ba chân bốn cẳng chạy mất.

“Tiểu nhân.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đã Khuất

Q.1 - Chương 16: Đã Khuất

Nhà xuất bản nọ vừa in được một lô sách mới.

Đêm ấy, người bảo vệ đang đi tuần tra quanh tòa nhà, thấy có căn phòng làm việc giờ này hãy còn sáng đèn bèn đẩy cửa bước vào. Bác ta bắt gặp một người đang miệt mài vẽ gì đó trên bìa cuốn sách mới bằng một cây bút mực carbon. Trông anh ta có vẻ mệt mỏi, vàng trán lấm tấm mồ hôi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ta ngoảnh đầu lại nhìn người bảo vệ với khuôn mặt tái nhợt: “Các anh quên đóng khung đen cho tên của tôi, tôi đang phải sửa lại từng quyển đây này.”

Anh ta là tác giả, mới mất.

Truyện kinh dị được kể trên truyền hình còn tác phẩm viết được nhà xuất bản phát hành, được phát tán trên mạng, được tải xuống đi động... đâu đâu cũng có bóng dáng gã nhà văn.

Từ sau hôm gã gặp “tiểu nhân”, một người biên tập già họ Trương bỗng nhiên qua đời vì tai nạn.

Ngày hôm sau, di thể người biên tập họ Trương được đưa đi hỏa táng.

Gã nhà văn vốn kỵ nhất là đi viếng đám ma của ai đó, nhưng đây lại là biên tập phụ trách cuốn Đã khuất gã mới xuất bản nên dù thế nào cũng vẫn phải có mặt.

Sáng hôm ấy, gã tới nhà tang lễ ở ngoại ô bằng chiếc Santana.

Gian đưa tiễn chật hẹp, bức di ảnh, đôi câu liễn và vòng hoa đen trắng...

Lúc nghi thức còn chưa bắt đầu, điện thoại của gã chột đỏ chuông. Một tin nhắn. Gã rút di động ra, dáo dác nhìn ngó bốn xung quanh rồi mở ra một cách dè chừng, ra là tin nhắn của thư ký trên công ty: “Thưa thầy, cuốn Đã khuất đã in xong, nhà xuất bản vừa gửi sách tặng”.

Gian đưa tiễn tĩnh lặng và trang nghiêm nên không tiện để nói chuyện. Gã bèn trả lời bằng

tin nhắn: “Cứ để tạm ở chỗ tôi. Chiều tôi về lấy. Cảm ơn!”.’

Thư ký lại gửi tiếp một tin nữa: “Tốt nhất thầy nên về ngay bây giờ...” Người thư ký này vốn tính thẳng thừng, không hiểu vì lẽ gì mà lúc này lại cứ ăn nói lấp la lấp lửng. Gã cau mày và nhấn lại bằng một dấu hỏi chấm.

Thư ký ấp a ấp úng: “Thầy phải về thì mới sửa được...”

Hôm ấy là cá tháng tư, ngày quốc tế nói dối, nhưng người thư ký này xưa nay chưa bao giờ biết đùa cợt.

Gã nhà văn lặng lẽ rời khỏi nhà tang lễ và lái xe về thẳng công ty. Vừa bước chân qua cửa, gã liền hỏi ngay:

– Sách đâu?

Người thư ký chỉ trỏ vào góc tường.

Gã bước tới, nhắc cuốn sách lên và nhìn vào mặt bìa. Hai mắt gã trợn lên khi thấy tên mình được đóng trong một khung vuông thô dày. Ai cũng biết một điều khi tên tác giả được đóng trong khung đen thì cũng có nghĩa người đó vừa tạ thế. Theo ý nghĩa ấy, khi một cái tên được lồng vào giữa khung đen cũng có nghĩa chủ nhân nó đã bị đẩy vào cánh cửa tử. Gã quăng toẹt cuốn sách và gào lên:

– Ai đã làm điều này?

Người thư ký dè dặt nhắc nhở:

– Thầy gọi điện hỏi nhà xuất bản xem.

Gã thở hồng hộc, tóm lấy điện thoại và gọi đi. Máy tắt. Gã gọi lại, máy vẫn tắt. Người thư ký ngồi cạnh gã nãy giờ khẽ lên tiếng:

– Thầy, thầy đang gọi cho ai thế?

– Nhà xuất bản. – Gã đáp.

– Số thầy gọi... là của chú Trương mà... – Thư ký nói.

Gã vừa vô tình gọi điện cho một người đã chết!

Gã vỗ bộp vào trán một cái thật mạnh rồi cuống quýt đập máy xuống, sau đó lại gọi đến phòng biên tập nhà xuất bản.

Không ai nhắc máy. Tất cả nhân viên trong phòng này hẳn đều đã đi dự đám tang biên tập Trương. Nghĩ bụng, hẳn lại gọi vào máy chủ của nhà xuất bản:

– Xin cho nối máy với phòng in ấn.

Trong nháy mắt cuộc gọi đã được chuyển đi và có ngay người nhận.

– Có phải chính các anh gửi cuốn *Đã khuất* tới chỗ tôi không? Tôi là tác giả đây.

– Đúng vậy, có vấn đề gì chẳng? – Đầu dây bên kia hơi thẳng thốt – Ngài... Ngài là tác giả?

– Tôi là tác giả đây! Tôi hỏi anh, ai đã đóng tên tôi vào trong khung đen?

– Ồm... Chú biên tập phụ trách cuốn sách này đã qua đời, các công đoạn cuối cùng không có ai đảm nhiệm chuyên trách... Cấp trên có ra chỉ thị cho chúng tôi, trên những cuốn sách mới còn đang in, tên chú ấy xuất hiện ở đâu thì đều phải đóng khung đen hết. Trong số đó có cuốn này của ngài... có lẽ vì bận bịu chồng chéo nên người ta đóng nhầm tên chẳng?

– Không cần biết thiệt hại là bao nhiêu, các anh phải bảo bọn họ ngừng in ngay lập tức! Nếu không tôi sẽ kiện!

– Được được, chúng tôi sẽ liên hệ với nhà in ngay bây giờ. Rất xin lỗi, rất xin lỗi!

Mãi đến tận nửa đêm gã nhà văn mới chớp nổi mắt.

Khắp gian nhà chỉ có một mình gã. Cuối cùng gã cũng nằm im, thôi trở mình qua lại, trong không gian chỉ còn hơi thở phát ra nhè nhẹ.

Trên tường treo một bức tranh, họa một người phụ nữ dị tộc với nụ cười mỉm lặng lẽ giữa màn đêm. Cánh cửa tủ quần áo màu trắng khép âm thầm trong tĩnh lặng, nó đứng thẳng đờ không nhúc nhích dù thời gian cứ bất tận trôi qua. Những cuốn sách trên giá im lìm tựa vào nhau, trong đó có cả cuốn mang tên gã nhà văn bị đóng trong khung đen. Chỉ riêng cuốn sách ấy dường như đã xê dịch ít nhiều.

Con chuột máy tính quen được di động trên mặt bàn nay cũng nằm nguyên một chỗ tựa con chuột sống vừa quan sát thấy điều gì đó trong đêm đen, nó thu mình lại, im thin thít...

Người phụ nữ trong bức họa, cánh cửa tủ, cuốn sách, con chuột... tất cả đều yên lặng, chẳng có hành động gì.

Còn người trên giường thì đột ngột nhòe dậy.

Gã hồng hộc thở hắt ra từng hồi như thể vừa bị ai nghiền nghẹn cổ, mãi bây giờ mới giăng ra được. Một lúc lâu sau, gã bước chân xuống giường và bật máy tính.

Tất cả mọi người đều đã chìm trong giấc ngủ. Chỉ còn mình Mễ Gia đang online.

Gã mở cửa sổ chat với cô và bắt đầu lạch cạch gõ chữ. Gã kể:

“Ban nãy tôi vừa nằm mơ...”

“Tôi nằm mơ thấy căn nhà tang lễ...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Dưới nền trời xám xịt, âm u, tôi đi theo hàng người đeo khăn tang trắng, chậm chậm tiến

đến trước di thể của biên tập Trương và cúi mình tiễn biệt. Nhạc đám ma nổi lên tứ phía, tiếng khóc vang rúng động trời đất...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Lúc cúi xuống, tôi chợt phát hiện di thể kia không phải của biên tập Trương!... Theo cô, đó là ai?”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Chính là tôi. Tôi nằm trải mình cứng đờ ngay giữa gian đưa tiễn, gương mặt, khuôn miệng đều trắng nhợt, không có lấy một sắc máu. Mái tóc được chải chuốt chỉnh tề, đen kịt như được nhuộm mực chứ chẳng giống thật chút nào...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Tôi nheo mắt nhìn kẻ đó và nhếch miệng cười. Mí mắt gã giật giật và từ từ mở ra, bên trong nhồi đầy bông vải âm ẩm những máu. Gã cũng nheo mắt và cười với tôi...”

Không thấy hồi đáp. Gã kể:

“Tỉnh dậy xong, tôi càng nghĩ càng thấy sờn người...”

Giọng kể của gã lúc này hết như một đứa trẻ bơ vơ không nhà đang đi tìm vòng tay của mẹ để dựa dẫm. Có lẽ Mẹ Gia không ngồi bên máy tính, hoặc đã ngủ mà quên không tắt máy.

Gã nhà vẫn thôi màn độc thoại, ngẩn ngơ ngồi đó một lúc rồi ngoảnh đầu nhìn ngó xung quanh. Ánh mắt gã dừng lại ở chỗ chiếc vô tuyến. Bình thường hẳn có sở thích vừa nằm trên giường vừa thưởng thức tiết mục của chính mình nên đã dời luôn ti vi vào phòng ngủ.

Chiếc vô tuyến nằm kia ngay ngắn, hết như một khuôn mặt không có ngũ quan đang vô hồn nhìn về phía gã.

Cứ vào mỗi đêm cuối tuần, hình ảnh của gã lại hiện lên trên đó.

Màn hình tivi chính là một cái khung đen.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sau Lưng

Q.1 - Chương 17: Sau Lưng

Một người con gái tóc buông ngang vai đang đi đường đêm, sau lưng là một kẻ xấu bám theo từng bước. Sau một hồi rẽ ngang, rẽ dọc, người con gái tiến vào một đường hầm dưới lòng đất. Kẻ lạ mặt kia vẫn đuôi theo, bước chân mỗi lúc một gấp gáp. Khi chạy tới sau lưng cô gái, hắn thì thào: “Cướp đây! “

Người con gái dừng bước nhưng không ngoái đầu lại, chỉ từ từ vén mái tóc lên, để lộ ra khuôn mặt trắng toát... Nãy giờ cô gái đi giật lùi. Cô nói: “Hãy quay đầu lại và nhìn sau lưng!” Kẻ xấu hoảng hồn ngoái đầu lại, thấy một người con gái đang đứng sát sau lưng hắn tự bao giờ, mặt quay về hướng đằng sau, mái tóc tím buông rũ phát phơ.

Sau khi sửa xong lỗi bìa, cuốn sách mới cuối cùng cũng được xuất bản và tung ra thị trường.

Chuyện cái khung đen cũng chẳng có gì động trời nên cảnh sát không thể lập án điều tra. Mấy ngày đầu, đồng nghiệp công ty cũng hùa theo gã chủ đồng lỗi ngớ ngẩn của nhà in, nhưng lâu dần, chẳng còn ai nhắc đến chuyện đó nữa. Câu chuyện cứ dờ sáng dờ tối mà lắng xuống. Chỉ riêng gã nhà văn vẫn thi thoảng nhắc đến nó, khiến người khác cảm thấy quái đản.

Hôm đó, Mễ Gia lại hẹn gã tới quán trà cũ.

– Vụ khung đen trên cuốn Đã khuất xảy ra được non nửa tháng rồi, sao anh vẫn cứ nhảy đi nhảy lại vậy?

– Tôi luôn cho rằng đó không phải là sai sót của con người, mà có liên quan tới một tin nhắn ma mị bí ẩn.

– Tin nhắn gì?

– Hai mươi bốn ngày trước, tôi nhận được một tin nhắn trong đó bảo tôi tiến về phía trước 322 bước sẽ gặp một đứa trẻ. Đúng bước thứ 322, tôi gặp một đứa trẻ con đang cười hềnh hếch với mình thật...

– Chắc chắn có kẻ nào đó bày trò.

– Tôi từng nói với cô rồi còn gì, tôi có linh cảm mà...

– Vậy theo anh, tin nhắn đó là do Cố Phán Phán gửi?

– Đúng là cô ta!

– Nói như vậy thì công ty viễn thông trên trần với công ty viễn thông dưới âm lại nối sóng được với nhau chắc? – Mẹ Gia ra vẻ mỉa mai.

– Cô còn nhớ lúc Cố Phán Phán chết, cô từng nói gì không?

– Quên rồi!

– Cô nói: “Thế giới vắng một con người, thêm một con ma...”

– Đúng!

– Tôi đang thấy thế giới như vắng một con ma, thêm một con người...

Mẹ Gia không đáp. Cô là một người rất thực tế, chỉ sợ cảnh sát nắm thóp chứ chưa bao giờ biết sợ ma quỷ, nhưng câu cuối cùng của gã nhà văn cũng khiến cô thấy lạnh lạnh sống lưng.

Giờ đây, thế giới vắng một con ma, thêm một con người...

Cô nghĩ đi nghĩ lại câu nói đó trong đầu, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được thế nào là kinh dị.

Cảm giác kinh dị ấy như thể một luồng khí chậm rãi len lỏi vào trong dạ dày, từ từ phình to mỗi lúc một lớn dần...

Hôm đó, gã nhà văn thiếp đi mê mết nguyên một ngày trời. Mãi đến lúc sắc trời nhập nhoạng, gã mới tỉnh dậy ăn tạm cái gì đó rồi uể oải đến công ty ghi hình.

Địa điểm ghi hình cho tiết mục nửa đêm kỳ này là một hành lang trên tầng bốn kho đạo cụ mượn được của xưởng làm phim.

Khi gã tới nơi, mấy người trong công ty đã dàn dựng trường quay đầu vào đấy. Cả đoàn vừa ăn xong bữa cơm ngoài cổng.

Do ánh sáng trong tòa nhà không được như ý muốn, họ đưa gã nhà văn tới một thăm mi viện gần đó, mượn tạm chỗ để thợ trang điểm tô vẽ qua loa cho gã. Xong xuôi, nữ đạo diễn cho thợ trang điểm và hai người phụ việc về nhà trước.

Và rồi gã nhà văn, nữ đạo diễn cùng hai quay phim trở lại tòa nhà đạo cụ.

– Hôm nay thầy sẽ kể chuyện gì? – Lúc lên cầu thang, tay quay phim A hỏi gã. Bậc thang gỗ tối mờ, chân người bước đến đâu, tiếng “cột kẹt” vang lên tới đó.

– Chuyện về một vong hồn treo cổ. – Gã nhà văn nói.

– Tốt nhất là đừng có đáng sợ quá, chỗ này không như studio trên công ty, âm u chết đi được. – Nữ đạo diễn nói. Nghe là biết cô đang rất căng thẳng.

– Thầy mới viết à? – Tay quay phim B hỏi.

– Sao anh biết? – Gã nhà văn hỏi.

– Chẳng phải tháng trước có một nữ sinh thất cổ tự tử ở thôn Huyền Quái còn gì? Chắc hẳn câu chuyện này đã gợi cảm hứng cho thầy. – Tay quay phim B đáp.

Nói đến đây, hai bàn chân gã đột nhiên díu lại, suýt nữa thì té nhào.

Cả đoàn cùng cúi xuống nhìn, nữ đạo diễn hét lên thất thanh khi thấy đó là một cánh tay trắng bệch bị cắt ngang, lộ ra mòm đầu xương trơ khốc, vài tia máu còn đang rỉ rả, năm ngón khoằm lại như đang bò về phía trước.

Tay quay phim B bâng hoàng trong giây lát rồi cúi xuống nhặt vật đó lên, anh nhìn nó một lúc rồi nói:

– Hề hề, đồ giả thôi mà!

Tay quay phim A nói:

– Cái này là đạo cụ của xưởng phim, cứ mang lên đi, biết đâu lúc quay ta lại cần tới nó thì sao.

Gã nhà văn đột ngột thét lên:

– Vứt đi!

Gã kêu to đến độ tay quay phim B phải run lên lập cập vì thất kinh, anh luống cuống vứt nó xuống đất.

Gã nhà văn bước tới, nhặt nó lên và ném vụt khỏi cửa sổ cầu thang. Hình như nó không phải làm bằng nhựa, chạm tay vào có cảm giác như đang sờ vào da thịt. Hơn nữa, nó không quá nặng, cũng chẳng quá nhẹ mà nặng ngang ngửa với một cánh tay thật.

Tay quay phim A nói:

– Đây đang là kho đạo cụ, chưa biết chúng ta sẽ còn gặp phải những thứ gì đâu. Một cánh tay còn đỡ sợ chứ tự dưng ở đâu lại rơi ra nguyên cái đầu thì mới gọi là chết khiếp!

Tòa nhà này do bọn quỷ Nhật (1) xây nên từ thời xưa, mái trần cao cao hệt như một miếu đường, mùi mốc meo bốc ra thoang thoảng. Hễ đến tối sau khi hai nhân viên bảo vệ tan ca, nơi đây càng đượm vẻ im lìm, chết chóc.

Quỷ Nhật: Từ để người Trung Quốc gọi lính xâm lược Nhật trước kia.

Đã tới tầng bốn. Dây hành lang mới dài và sâu hun hút. Cao cao trên xà nhà chỉ còn một chao đèn phát sáng, tất cả đèn khác đều đã hỏng.

Ngay chính giữa hành lang là một chiếc ghế sofa màu nâu đậm đứng một mình đơm vể cô độc. Gã nhà văn sẽ ngồi lên chiếc ghế này để kể chuyện.

Hai chiếc đèn lớn rọi thẳng luồng sáng trắng nhờ lên chiếc sofa. Nhìn về phía đằng sau, dãy hành lang tối tăm heo hút tựa như một đường hầm vô tận không biết đâu là lối ra.

Hai chiếc máy quay, một máy chính diện, một máy đặt ngang đã được chuẩn bị đâu vào đấy. Chiếc mi-crô được mắc trên cao, vươn xuống chỗ ghế sofa.

Gã nhà văn bước tới, ngồi xuống ghế, xem lại bản thảo một lượt rồi nói:

– Bắt đầu được rồi đây.

Chỉnh ống kính xong xuôi, thợ quay phim chính diện ra hiệu “ok” với gã. Nữ đạo diễn đứng sau lưng anh chăm chú quan sát.

Gã nhà văn hướng mắt về phía máy quay chính diện rồi thì thầm vào chuyện:

– “Có một nữ sinh đang theo học tại trường Đại học Tây Kinh. Cô vốn là người khép kín, xưa nay không thích giao thiệp với người ngoài. Trên đường, dù bắt gặp người quen cô cũng rất ít khi chào hỏi, lúc nào cũng thế, chỉ gằm mặt bước qua. Tối hôm đó, khi nhóm bạn đồng hương tụ tập trong ký túc xá thì cô lại ra ngoài. Cô đột nhiên biến hẳn thành một người khác, cô chào từ biệt từng người, từng người một cách ân cần...”

Chợt một tiếng “bộp” phát ra từ đằng sau. Gã nhà văn quay phắt lại nhìn nhưng chỉ thấy một màn đêm tăm tối, chắc có miếng vữa đâu đó vừa rơi xuống. Nữ đạo diễn hỏi:

– Thầy sao thế?

– À, không có gì, chúng ta tiếp tục. – Gã nhà văn đáp.

Thợ quay máy phụ ra hiệu “ok” với gã nhà văn. Gã quay về phía anh ta và tiếp tục câu chuyện:

– “Khi cô gái ra đi, tất cả mọi người đều thấy cử chỉ của cô thật lạ. Trông cô hào hứng, phấn khởi quá đối so với thường ngày, ai nấy đều nghĩ chắc cô gái đang yêu và chuẩn bị ra ngoài hẹn hò. Không ngờ vào đêm hôm đó, vừa bước chân ra ngoài cô đã bị ai đó giết hại, mãi mãi chẳng còn quay về nữa...”

Lại một tiếng “bộp” phát ra sau lưng.

Gã nhà văn quay phắt lại nhìn, nhưng vẫn chẳng thấy gì hết.

Nữ đạo diễn lại hỏi:

– Rốt cuộc thầy bị làm sao thế?

– Máy người không nghe thấy gì sao? – Gã nhà văn hỏi.

Nữ đạo diễn nhìn hai thợ quay phim và tỏ ra hoang mang:

– Hai người có nghe thấy không?

Tay quay phim A nhìn tay quay phim B và nói:

– Tôi không nghe thấy.

– Tôi cũng không thấy gì hết. – Tay quay phim B cũng đáp.

Nữ đạo diễn nói:

– Thầy này, hay chúng ta dừng lại ở đây đi. Ngày mai gọi thêm vài người nữa đến. Tôi thấy buổi tối hôm nay cứ bất thường làm sao ấy...

Tay quay phim A cười rồi nói:

– Mọi người cứ thần hồn nát thần tính. Tôi thấy cảnh thầy quay đầu lại nhìn và cả đoạn nói chuyện với chúng ta đều không cần cắt bỏ, thế này lại càng thêm sinh động, càng thêm kinh dị ấy chứ!

Gã nhà văn lắc đầu nguầy nguậy và bảo:

– Đạo này tình trạng của tôi không được tốt lắm, chắc tôi gặp ảo giác đấy. Làm lại đi.

Nói rồi câu chuyện lại được tiếp tục:

– “Cô gái ấy chết vì bị ai đó treo trên cây suốt cả một đêm dài đằng đẳng, mãi sáng sớm hôm sau mới có người phát hiện. Khi ấy, cơ thể của cô như đã dài ra gấp đôi bình thường. Trời không nổi gió, ấy vậy mà cái xác cứ chậm chậm quay vòng, chốc thì quay về hướng tây nam, lát lại quay về hướng đông bắc...”

Nói tới đây, gã đột nhiên hỏi:

– Mọi người có biết, cô gái ấy tên gọi là gì không?

Đứng từ góc của nữ đạo diễn, cô thấy gã nhà văn đang nhìn vào ống kính mà cứ như đang hỏi mình trực diện. Giữa cái nền u ám của bóng tối, khuôn mặt gã trông lại càng thêm nhợt nhạt.

Đột nhiên nữ đạo diễn trông thấy một vật đen thù lù ghé sát ngay thành xô pha đang từ từ nhô lên từ sau lưng gã nhà văn. Đó là cái đầu của một cô gái, mái tóc dài đen huyền buông rũ trên khuôn mặt, che kín toàn bộ mắt mũi, nhưng vẫn loáng thoáng lộ ra những vết máu sẫm đen. Vòng quanh cổ cô là một sợi dây dài ỉ ề rũ xuống. Cô gái không nói năng cũng chẳng hành động gì, chỉ lừ lừ ngoi lên, ngoi lên...

Nữ đạo diễn kinh hoàng thét lên, toàn thân cô tê nhũn ra rồi ngã vật xuống mặt đất. Hai người quay phim cũng trông thấy cô gái đó qua ống kính, họ ngẩng đầu lên cùng lúc, tiếng la hét thất kinh của ai vang lên:

– Đằng sau! – Thế rồi cả hai đều tức tốc vứt bỏ máy móc, quáng quàng lao ra phía cầu thang.

Gã nhà văn giương to đôi mắt, từ từ quay đầu...

Người con gái ấy đang đứng thẳng đơ ngay sát phía sau. Cô lững thững gập mình xuống như vừa phát hiện ra có thứ gì đó trên gáy gã nhà văn. Cánh tay cô chậm rãi vươn ra như muốn vén lọn tóc dài sau gáy gã lên.

Gã nhà văn như bị dùi chích bèn nhảy bật ra để tránh. Gã nhìn mái tóc dài vương kín gương mặt cô gái, từ từ lùi lại và cuối cùng cũng bám vào được thành cầu thang. Gã quay phắt người và chạy xuống cầu thang một cách điên cuồng.

Gã loạng quạng vùng chạy khỏi tòa nhà đạo cụ, thoát trông thấy ánh đèn từ phía phòng bảo vệ, đôi bàn chân gã chột trượt phải thứ gì đó khiến toàn cơ thể ngã lăn ra đất. Gã nheo mắt nhìn, hóa ra đó chính là nửa phần cánh tay vừa bị gã ném xuống ban nãy, năm ngón tay đều đưa về phía gã như đang toan bò lên...

Khi bỏ chạy tới cổng xưởng phim, mặt gã nhà văn cắt không còn giọt máu.

Trong phòng bảo vệ có một nhân viên đang trực ca, anh ta chạy ra ngoài và hỏi:

– Làm sao thế?

– Trong kho đạo cụ có ma! – Gã đáp.

– Hai người vừa chạy ra ban nãy đi cùng anh phải không? – Bảo vệ hỏi.

– Chắc vậy. – Gã đáp.

– Nào, tôi đi xem cùng anh. – Bảo vệ nói.

– Đừng đi! – Gã đáp.

– Nếu anh sợ thì tôi đi một mình vậy. – Bảo vệ nói.

Nói rồi anh ta đi một mình thật. Cánh cửa tòa nhà đạo cụ tối hun hút như một con người đang tránh né nhìn người bảo vệ, mà cứ chăm chăm hướng thẳng về phía gã nhà văn. Gã nhà văn rút điện thoại và gọi cho Mễ Gia.

– Mễ Gia, chúng tôi vừa gặp ma!

– Có chuyện gì vậy?

– Lúc đang thu hình, Cố Phán Phán xuất hiện!

– Anh có chắc đó là cô ta không?

– Không thể nào mà nhầm được!

– Những người còn lại đâu?

– Hai quay phim chạy mất rồi, còn đạo diễn hãy còn hôn mê trong đó...

– Anh đang ở đâu?

– Tôi đang ở ngoài cổng xưởng phim.

– Tôi cho người tới liền đây.

Mười mấy phút sau, người bảo vệ đã dìu được nữ đạo diễn xuống. Cô ta đã tỉnh lại, nhưng khuôn mặt vẫn tái mét như người chết, chốc chốc lại nôn ọe.

Lúc đó, Mễ Gia cũng vừa có mặt cùng ba nhân viên. Cô vội về nữ đạo diễn vài lời rồi phái một nhân viên đưa về nhà.

Bốn người còn lại theo chân người bảo vệ tiến vào tòa nhà đạo cụ.

Trong lúc bước trên cầu thang, gã nhà văn hỏi người bảo vệ:

– Ban nãy khi lên anh trông thấy gì?

– Chỉ thấy một người phụ nữ nằm trên sàn nhà. – Bảo vệ nói.

– Anh có kiểm tra đằng sau sofa không? – Gã nhà văn nghĩ ngợi một hồi rồi lại hỏi.

– Không! – Bảo vệ nói.

Lên tới tầng bốn, tất cả đều dừng bước tại chân cầu thang.

Chiếc đèn cô độc vẫn soi rọi giữa trần nhà nhưng dường như ánh sáng của nó đùng đục hơn ban nãy. Dãy hành lang lờ mờ tối không một bóng người. Chiếc ghế sofa vẫn ở đó vô hồn giữa hành lang.

Mễ Gia nhìn gã nhà văn, gã nhà văn nhìn người bảo vệ.

Người bảo vệ rảo bước tới phía sau chiếc ghế, nhìn ngó một hồi rồi bảo:

– Không có gì cả.

Lúc đó tất cả mới dám bước tới. Mễ Gia kiểm tra chiếc máy quay phim rồi nói với gã nhà văn:

– Tất cả hãy còn đang ghi hình.

Chuyển máy quay về công ty, dọn dẹp xong xuôi thì cũng đã đến nửa đêm. Sau khi hai nhân viên rời đi, gã nhà văn xem chừng vẫn chưa định về nhà, gã ngồi trong văn phòng Mễ Gia và nói:

– Tôi như vừa trải qua một cơn ác mộng vậy...

Mẽ Gia lặng thinh, tay đùa nghịch với chiếc bật lửa Zippo.

Gã nói tiếp:

– Thời gian ghi hình lâu như thế mà tôi không hề hay biết cô ta đứng ngay sau lưng...

Mẽ Gia vẫn giữ im lặng, tay không rời khỏi chiếc bật lửa.

Gã nói:

– Chắc chắn cô ta sẽ còn bám theo chúng ta đến tận studio.

Mẽ Gia chợt thu chiếc bật lửa lại rồi lên tiếng:

– Đi!

– Đi đâu? – Gã sững người.

– Studio! – Mẽ Gia nói.

– Làm gì? – Gã hỏi.

– Từ đầu đến cuối hai chiếc máy quay đó không hề tắt, chúng đã ghi lại toàn bộ sự việc tại hiện trường. Ta hãy xem thử chuyện gì đã xảy ra sau khi các anh bỏ chạy? – Mẽ Gia đáp.

Đúng thế, sau khi tất cả đã lao ra khỏi tòa nhà, người con gái tóc buông phơ phất ấy đã làm gì tiếp theo? Cuối cùng cô ta đã đi đâu? Đôi mắt gã nhà văn rực lên vẻ kinh hãi tột độ:

– Để mai đi! Chờ khi nào mọi người đều đi làm rồi cùng xem...

Mẽ Gia lườm xéo gã và nói:

– Ma sợ kẻ ác hơn nó. Anh cứ thế này chả trách cô ta tìm tới!

Mễ Gia đi trước, gã bước theo sau. Hai người cùng tiến chân vào một studio. Để cách âm, bốn phía studio đều được xây kín như bưng nên trông lại càng chật hẹp, bầu không khí lại càng ngột ngạt muôn phần.

Mễ Gia rút băng ghi hình ra và hất đầu chiếu lên màn ảnh. Khuôn mặt gã nhà văn nổi lên giữa dãy hành lang heo hút. Giọng kể trầm đục của gã khai mở câu chuyện. Trong quá trình ghi hình, gã như nghe thấy tiếng gì đó nên quay lại nhìn những hai lần.

Sau ấy, gã hỏi: “Mọi người có biết, cô gái ấy tên gọi là gì không?”

Thật ra gã cũng chẳng biết họ tên cô gái là gì vì đạo diễn đã dàn dựng như thế nhằm kéo dài cảm giác kinh hoàng tới tận những giây phút cuối cùng. Gã thì thầm đọc lên một cái tên, có lẽ là ba chữ “Cố Phán Phán” nhưng cố ý khiến khán giả không nghe rõ. Tiếp đó, gã nói: “Không nghe rõ sao? Vậy thì thôi. Nếu nghe rõ, các bạn sẽ càng kinh hãi hơn đó...” Và như vậy, câu chuyện sẽ để lại một góc khuất tăm tối mãi tồn hiện trong tâm trí khán giả.

Đúng lúc đó, người con gái ấy lảng lạng nhô lên sau ghế sofa... Xem đến đây, gã nhà văn hốt hoảng quay sang cầu cứu Mễ Gia, nhưng cô vẫn chăm chú dõi theo màn hình.

Trong thước phim, gã nhà văn nhảy phắt dậy và quàng chân lên cổ bỏ chạy để rồi trên màn ảnh chỉ còn lại dãy hành lang hun hút, chiếc ghế sofa cô độc và cả người con gái kia nữa...

Tòa nhà đạo cụ chìm trong sự im lìm đến chết chóc.

Cô gái cứ trần trần đứng đó. Thước phim như thể bị dừng hình.

Cứ như thế, rất lâu, rất lâu sau, cuối cùng cô cũng rời khỏi chiếc ghế, lững thững bước tới sát màn hình, ánh mắt như đang nhìn thẳng vào Mễ Gia và gã nhà văn. Cô mặc chiếc váy lụa trắng, khẽ phiêu du trong gió nhẹ như vô hình.

Cuối cùng, cô dừng lại ngay trước ống kính, vén làn tóc dài buông rủ, để lộ ra gương mặt dầm dề máu. Cô ghé khuôn mặt rí rỉ máu ấy vào, mỗi lúc một gần cho đến khi choán hết toàn bộ ống kính rồi nói câu gì đó bằng giọng khàn khàn...

Gã nhà văn như tắm trong ớn lạnh, gã quá hoang mang nên chẳng nghe thấy gì hết. Mẹ Gia cũng không nghe rõ, cô tua lại đoạn vừa rồi.

Một lần nữa, người con gái ấy bước gần tới ống kính rồi dừng lại. Lần này, cả hai đều nghe thấy rõ mồn một, giọng nói của cô ta thật kỳ quái, nghe như giọng đàn ông: “Đừng có nhắc đến tên ta...”

Nói rồi cô lững thững quay mình, vòng qua ghế sofa, đi thẳng khỏi dãy hành lang heo hút và dần dần chìm hẳn trong bóng tối...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhóm

Q.1 - Chương 18: Nhóm

Một người rời khỏi thành phố T ra nước ngoài tu học.

Một thân một mình nơi đất khách quê người cô độc biết mấy. Vào một đêm dài đằng đẵng, người ấy bèn vào phòng chat thành phố T để tìm ai đó chuyện trò. Có độ hơn chục người gì đó, ai nấy đều rôm rả đủ thứ chuyện trên trời dưới bể cho tới tận lúc trời sáng mới từ biệt nhau và tan lượt offline.

Ngày hôm sau, người đó nghe được tin, đêm hôm trước thành phố T xảy ra cơn động đất 7,8 độ rích-te, gần như toàn thành phố đều đã thiệt mạng.

Căn nhà của gã nhà văn nằm trên con đường Cát Lợi với diện tích sinh hoạt một trăm mét vuông. Gã ở một mình nên vô cùng trống trải, trông ra ngoài lại chỉ thấy mây trời mù khơi. Gã ở tầng hai mươi tư.

Trước cuộc li hôn giả mạo, căn hộ này đứng tên vợ cũ. Giờ đây chẳng qua gã đang được ở miễn phí, vợ cũ về đòi nhà lúc nào, gã phải lập tức cuốn gói đi ngay lúc ấy.

Cô Phán Phán đã “cấn” cho gã một nhát, khiến gã thấm thía hai mặt phẩm cách thiện, ác của thế giới ảo. Gã cai lên mạng được mấy ngày nhưng chẳng bao lâu sau lại đắm chìm vào nó.

Gã có một nhóm QQ cao cấp, kết nạp được tới đa hai trăm người và tất cả đều là những kẻ tôn sùng gã. Họ tự xưng là “fan cuồng”. Dường như chỉ khi luẩn quẩn ở đây, gã mới có thể tạm thời lãng quên những nỗi khiếp sợ trong thực tại. Tựa một con nhện, hễ xa rời tám mạng là gã không còn đường nào để đi lại.

Sau phen kinh hồn bạt vía ở tòa nhà đạo cụ, suốt ba, bốn ngày trời gã không hề đặt chân đến công ty. Hôm đó, gã vẫn ru rú bó chân trong nhà, đóng rèm cửa kín mít và lên nhóm QQ tán gẫu.

QQ chính là một cánh cửa. Bước qua đó, sẽ quen biết vô số kẻ những con người hư ảo.

Buổi chiều có một thành viên mới vào, tên là Mục Phân Mục Phân. Cái tên cổ quái này đã

thành ra quá quen thuộc đối với gã nhà văn. Mẫu tin nhắn bí ẩn đó hẳn là của người này gửi tới!

Ở trong nhóm QQ này, người tham gia có thể nói chuyện trực tiếp với nhau, đó là một chức năng rất thú vị mà người dùng thông thường không có. Mục Phân Mục Phân không giống với mọi người, chẳng hề chen vào nói chuyện. Dòng tên ấy cứ lặng lẽ treo trên danh sách, cơ hồ vĩnh viễn chỉ là một khán giả.

Gã nhà văn lục tìm hồ sơ của người này. Tên thật: Không. Tuổi: Không. Giới tính: Không. Tỉnh thành, khu vực quốc gia: Không. Điện thoại liên hệ: Không. Email: Không.

Gã nhà văn nói: “Chào Mục Phân Mục Phân. Bạn mới đến à?”

Mục Phân Mục Phân không đáp.

Diện tích khung hội thoại trong nhóm QQ có hạn, mười mấy người lên tiếng cùng lúc cứ như là đang spam. Có thể vì thế mà Mục Phân Mục Phân không nhìn thấy câu nói của gã nhà văn. Gã đang định đặt thêm câu hỏi thì cái nick kia đột nhiên nói: “Thầy ơi, trời sắp tối rồi.”

Đúng thế, trời sắp tối rồi, căn phòng đang nhuộm dần trong u ám. Gã nhà văn lại hỏi: “Mục Phân, có phải cô là người từng gửi tin nhắn cho tôi?”

Một hồi lâu sau, bên kia mới đáp: “Trời tối rồi, không tìm thấy nến. Không tìm thấy nến thì không có ánh sáng. Không có ánh sáng thì không tìm thấy nến...”

Giữa màn đêm hiu hắt, những lời nói ấy lại trở nên quái đản bội phần. Gã nhà văn tiếp tục hỏi: “Mục Phân Mục Phân, bạn không đọc được những gì tôi nói sao?”

Lại một hồi lâu sau, bên kia mới tiếp tục trả lời: “Thầy ạ, em phải về nhà rồi, thật đấy, phải về rồi.”

Gã nhà văn trân trân nhìn vào dòng tên ấy rồi không nói gì nữa.

Đêm ấy, gã nhà văn mất ngủ.

Vào khoảng hơn một giờ sáng, gã không kìm nén được bèn ngồi dậy, bật máy tính và đăng nhập vào nhóm QQ một lần nữa.

Nhóm QQ giờ này chỉ là một chốn vắng lặng, ai nấy đều đã tản mác đi đâu hết.

Chỉ có Mục Phân Mục Phân vẫn online, dòng tên vẫn lặng yên hiện trên đó nhưng tuyệt nhiên chẳng nói năng gì.

Gã nhà văn mở lịch sử trò chuyện ra đọc lại một lượt những gì Mục Phân Mục Phân nói. Sau khi xem qua, đôi mắt gã chợt căng ra vì ngạc nhiên. Đoạn nói chuyện ấy như sau:

Kẻ Nhát Gan: Mọi người có tin vào sự tồn tại của ma quỷ không?

Ngã Tư Charing: Tôi chỉ tin vào sự tồn tại của cậu thôi.

Nhà văn: Chào Mục Phân Mục Phân, bạn mới đến hả?

Ba Sợi Râu: Tôi chẳng sợ ma, chỉ sợ mỗi người.

Nô Bộc Của Người: Thầy giáo từng nói câu này: “Nghĩ hoặc càng đưa ta đến gần với chân lý”.

Xích Đu Buồn Phiền: Thế thì tôi là người gần với chân lý nhất, hê hê.

Nhà văn: Mục Phân Mục Phân, có phải cô là người từng gửi tin nhắn cho tôi?

Mãi Mãi Là Đứa Trẻ: Tôi thấy ở đây có một cái tên không giống của người.

Trương Cổ Đại: Tôi biết đó là ai, đó là “Người”.

Toàn bộ lời nói của các thành viên đều còn, chỉ Mục Phân Mục Phân là không.

Gã nhà văn đắm chiêu một hồi rồi nhấn vào cửa sổ nói chuyện với Mục Phân Mục Phân, gửi lời mời nói chuyện bằng webcam.

Không ngờ bên kia lại nhận lời mời.

Trống ngực gã nhà văn dội lên từng hồi điên loạn.

Kết nối hình ảnh hơi chậm một chút.

Gã giương mắt chờ đợi màn hình. Giờ đây, cuối cùng gã cũng đã được mục kích điện mạo thực sự của Mục Phân Mục Phân... Cánh cửa video chậm rãi mở ra, hình ảnh người kia hiện lên dần dần, đó là một Cố Phán Phán đã chết.

Lúc thu hình trong tòa nhà đạo cụ, gã nhà văn có nói một đoạn lời thoại thế này: “Cô gái ấy chết vì bị ai đó treo trên cây suốt cả một đêm dài đằng đẳng, mãi sáng sớm hôm sau mới có người phát hiện. Khi ấy, cơ thể của cô như đã dài ra gấp đôi bình thường. Trời không nổi gió, ấy vậy mà cái xác cứ chậm chậm quay vòng, chốc thì quay về hướng tây nam, lát lại quay về hướng đông bắc...”

“Mục Phân Mục Phân” (1) chẳng phải là “Phán Phán” chiết tự và dài ra gấp đôi hay sao?

Trong màn hình chợt thông xuống một đoạn dây thừng to bản quàng vào cổ Cố Phán Phán. Cố Phán Phán không nhìn vào ống kính, cứ chậm chậm tháo ra, rồi lại thắt vào, cứ tháo ra, rồi lại thắt vào, cứ tháo ra, rồi lại thắt vào...

Gã nhà văn rút phích nguồn điện máy tính.

1 Mục Phân chữ Hán viết là “目” “分” nếu ghép lại sẽ thành chữ “盼” nghĩa là Phán.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hiện Hình

Q.1 - Chương 19: Hiện Hình

Trưa hôm ấy, tôi ngồi trong bệnh viện chờ bác sĩ nhãn khoa tới.

Dãy hành lang hiu hắt vắng vẻ, ngoài tôi ra thì chẳng còn bệnh nhân nào khác.

Tận cùng hành lang có một cánh cửa. Bản lề cửa làm bằng thủy tinh, nhìn qua lại thấy thêm một dãy hành lang khác, ở đó có bác sĩ, có bệnh nhân đi qua đi lại, ấy vậy mà chẳng nghe thấy âm thanh gì hết.

Tôi đứng dậy, bước tới cánh cửa và phát hiện ra rằng: thì ra đó không phải thủy tinh, mà là một tấm gương.

Tôi quay mình lại, trông vào dãy hành lang trống không vô định và tóc gáy bất chợt dựng ngược lên.

... Bác sĩ nói: “Mắt của anh nay đã vô phương cứu chữa.”

Trái Đất vẫn tiếp tục vòng quay của mình, mặt trời cứ tiếp diễn chu trình mọc rồi lặn xuống.

Tang tảng sáng, đất và trời hãy còn lẫn lộn với nhau giữa một màu âm u. Gã nhà văn nhận được điện thoại của Mễ Gia:

– Tám giờ tối nay, công ty sẽ tổ chức buổi gặp mặt lần thứ hai tại trường Đại học Tây Kinh, anh hãy chuẩn bị để phát biểu.

– Cô phát biểu đi, tôi nói theo.

– Anh là nhân vật chính cơ mà.

– Tinh thần tôi đang hoảng loạn, e ăn nói không được chau chuốt.

– Lại xảy ra chuyện gì à?

– Đêm hôm qua trong nhóm QQ tôi gặp một người ăn nói rất quái đản. Sau đó, tôi mời cô ta chat bằng webcam, cô có biết đó là ai không?

– Ai?

– Có Phán Phán!

– Lại tóc tai rũ rượi, máu me bê bết chứ gì? Người con gái xuất hiện trong tòa nhà đạo cụ lần trước từ đầu đến cuối chưa từng lộ mặt, cô ta rốt cuộc là ai thì bây giờ vẫn chưa thể xác định rõ.

– Nhưng lần này tôi thấy mặt cô ấy. Đúng! Chắc chắn là cô ta!

– Thôi được, tạm gác chuyện này lại. Tối nay anh tự lái xe tới hay là tôi cho người qua đón đây?

– Tôi bắt buộc phải đi sao?

– Bắt buộc.

– ... Vậy cô cho người đến đón tôi đi!

Tối hôm đó khi gã vừa có mặt tại đại học Tây Kinh thì đã có ba sinh viên đứng sẵn ở cổng đón: một sinh viên nam dáng người cao cao cùng hai nữ sinh mặc đồng phục đón khách.

Chàng sinh viên cao lớn chạy tới nói:

– Chào thầy!

Gã nhà văn nhìn lướt cậu ta trong giây lát rồi hỏi:

– Lần trước khi tôi đến, có phải cậu đã đón tôi không?

– Không phải! – Nam sinh đáp.

– Nhưng sao tôi thấy mặt cậu quen lắm. – Gã nhà văn nói.

– Thầy quên rồi sao, chính em đã đến công ty xin chữ ký thầy đây mà. Em còn đợi thầy cả chiều ấy chứ. – Cậu ta đáp.

– Cậu xem cái trí nhớ tôi đấy! – Gã đáp.

Nam sinh cười hồn hậu và nói:

– Đây chính là điểm khác biệt giữa người nổi tiếng và người bình thường. Thầy gặp bao nhiêu người như thế, làm sao mà nhớ từng cá nhân được. Nhưng hễ ai từng gặp thầy thì đều nhớ mãi không quên.

Gã nhà văn cười và nói:

– Người nào luôn ở chỗ sáng tức là đang thường trực tại nơi nguy hiểm nhất.

Bước vào hội trường hình chữ T, các sinh viên đồng loạt đứng dậy chào đón gã nhiệt liệt bằng những tràng pháo tay. Giống như lần trước, phân nửa số ghế đã kín chỗ, tất cả đều dồn hết lên trên, những vị trí hàng dưới đều trống không.

Gã nhà văn ngồi trên bục giảng.

Ánh mắt gã lướt qua từng khuôn mặt trong hội trường rồi lại nhìn ra phía đằng sau. Trong lần gặp gỡ trước, Cố Phán Phán từng ngồi ở vị trí xa cách nhất, tách biệt nhất. Giờ đây, chiếc ghế đó đã trống.

Mễ Gia đã có mặt, cô ngồi ở ngay hàng đầu. Phục Thực ngồi ngay bên trái, nam sinh kia ngồi bên phải. Nữ đạo diễn không tới, sau phen kinh hồn bạt vía ở tòa nhà đạo cụ nọ, cô vẫn nằm nhà dưỡng bệnh.

Dẫn chương trình là một nữ sinh. Cô diện bộ váy dạ hội lông vũ trắng, tóc tết theo kiểu của vũ công ba lê, trang điểm theo phong cách ngọt ngào trông thật diễm lệ.

Cô cầm micro và đồng dục nói:

– Trong cuộc gặp mặt lần trước, thầy giáo đã tới đây thuật lại cho chúng ta nghe những trải nghiệm đầy gian nan trong cuộc đời. Ngày hôm nay, chúng ta sẽ mời thầy đến để kể lại những chuyện kinh dị do chính thầy từng trải qua, có được không các bạn?

– Được! – Tiếng đáp của toàn thể sinh viên nhất tề vang dội.

Gã nhà văn thu ánh mắt lại, khẽ mỉm cười rồi từ từ vào chuyện.

Gã thuật lại câu chuyện tòa nhà đạo cụ âm u, kể về người con gái bất thần xuất hiện, kể về khuôn mặt đầm máu trong đoạn video...

Toàn bộ hội trường chìm trong im lặng.

Những đôi mắt đang giương căng ra như thể sợ đánh rơi mất một chữ nào đó. Họ chẳng thể nào biết được câu chuyện kia có thật hay chỉ là bịa đặt.

Kể xong, gã nhà văn tổng kết lại:

– Tuy tôi là người sáng tác truyện kinh dị, nhưng tôi luôn hy vọng mọi điều kinh dị trong cuộc sống chỉ là những câu chuyện. Nhưng cuộc sống này không phải do chúng ta tự sắp đặt, không ngoại trừ một ngày nào đó, ác mộng sẽ bất chợt thành sự thật. Vì thế, trong cuộc sống hiện thực, chúng ta phải đón nhận những bài học tâm lý chống lại nỗi sợ hãi. Giả sử như bây giờ đây, ta không thể khẳng định: tuyệt đối không có chuyện một người con gái tóc tai rũ rượi đang từ từ nhô mình lên từ đằng sau tôi.

Nữ sinh dẫn chương trình quay sang nhìn và giật thót lui xuống. Có người thấy thế đột nhiên bật cười thô lỗ ngay giữa bầu không khí yên lặng. Nhận ra sự sơ suất của mình, cô bèn chữa cháy:

– Thừa thầy, thầy cứ tiếp tục dẫn chuyện, em xin phép xuống dưới sân khấu ngồi cùng với khán giả.

Cô ngượng ngùng lè lưỡi rồi bước khỏi sân khấu, xuống ngồi ngay vào chiếc ghế ngay cạnh Mẹ Gia. Chẳng hiểu tự bao giờ, hai chỗ ngồi hai bên Mẹ Gia đều đã trống.

Gã nhà văn cười xòa và tiếp tục câu chuyện:

– Thật ra nỗi kinh hoàng cũng tốt. Nó khiến người khác phải tự nhìn nhận bản thân, biết kiêng kỵ, biết suy nghĩ, biết kính sợ...

Đột nhiên, gã ngừng lại.

Ai nấy đều nhìn gã với con mắt trông ngóng và đợi chờ những lời nói tiếp theo. Nhưng chẳng có lời nào hết, gã nhà văn như vừa hóa thành một pho tượng đất. Ánh mắt gã dán chặt vào chiếc ghế ngồi ở nơi xa nhất, tách biệt nhất.

Cô Phán Phán đang ngồi đó. Cô mặc chiếc áo phong đỏ, ánh mắt xa xăm dành cho gã muôn về ái mộ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chiếc Áo Màu Xanh

Q.1 - Chương 20: Chiếc Áo Màu Xanh

Tôi mặc một chiếc áo màu xanh da trời và đi ra ngoài.

Chuyện ấy vốn cũng chỉ bình thường nhưng ai ngờ, tất cả mọi người trên thế gian đều mặc một chiếc áo đỏ tron. Tôi trông họ mà ngỡ người, họ thấy tôi cũng ngỡ người.

Ngay lập tức, tất cả bọn họ đều trở nên ùng ùng dữ dằn.

Cánh tay bị cắt lìa kia cứ bầu chặt năm ngón vào mặt đất, từ từ lần mò tới chỗ gã nhà văn. Trải qua một loạt các cú sốc, gã chẳng khác nào quả cà càng ngày càng héo quắt vì đầm sương.

Hôm đó, gã nhận được tin “Chương trình Nửa Đêm” đã leo lên vị trí thứ hai về tỉ lệ người xem trên đài truyền hình Tây Kinh, chỉ xếp sau một tiết mục giải trí khác. Tâm trạng vừa sáng sủa lên được chút ít thì gã lại nhận được một tin nhắn không có số:

“Thưa thầy,

Em là Mục Phân Mục Phân.

Thầy tiến lên phía trước 575 bước, rẽ trái 180 bước, sẽ thấy bên đường là một tòa nhà bốn tầng, ở đó có một người con trai mặc áo xanh da trời. Trong mắt mọi người anh ta là một ác ma nhưng lại là quý nhân trong số mệnh của thầy. Thầy tiến tới bắt tay anh ta thì gặp dữ hóa lành.

Nếu không làm vậy, vận xấu sẽ thêm phần xấu, hậu quả sẽ ngoài sức tưởng tượng.”

Thời điểm nhận được tin nhắn là vào ngày 28 tháng 3. Nhớ lại lần trước, bên đường không dung bỗng xuất hiện hai đứa trẻ con giống nhau như đúc, một đứa đang gào khóc âm ỉ, đứa kia nhìn gã cười nghênh nghênh...

Một tháng trôi qua, gã lại nhận được thông báo: “Có quý nhân tới”.

Cái gọi là “quý nhân” chưa chắc đã là người lãnh đạo giúp ta thăng quan tiến chức, cũng chưa hẳn là đối tác giúp ta phát tài. Mà thực chất, có thể ta và người đó suốt đời không chạm mặt, hoặc chẳng, ta và anh (hay cô) ta chỉ lướt qua vai nhau một lần giữa ga tàu nháo nhác. Người này có thể thấp kém hơn ta, thậm chí chỉ là một kẻ ăn mày lang bạt đầu đường... nhưng sự tồn tại của họ tất lẽ dĩ ngẫu lại ảnh hưởng lên vận mệnh của ta. Sự ảnh hưởng này thuộc về một tầng logic hoàn toàn khác biệt, như thổ sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh thổ vậy.

Bây giờ gã nhà văn đang rất cần một quý nhân để gột sạch vận đen.

Vừa bước ra khỏi công ty gã liền phóng mắt nhìn về phía xa, thấy thiên hạ đi qua đi lại chần hết tầm mắt, chẳng thấy bóng áo xanh da trời nào hết.

Trên vệ đường dành cho người đi bộ, có một con chó hoang đang quỳ phủ phục. Trời không mưa mà mình thấy con vật ướt nhẹp, có thể nó vừa chui lên từ cái cống nào đó.

Nó nhìn gã chăm chú bằng một ánh mắt quái đản, vẻ mặt gã nhà văn cũng tỏ ra kinh tởm nó thấy rõ, gã lượm một miếng bê tông ném về phía con vật. Nó thần nhiên nghiêng đầu né rồi tiếp tục dõi theo gã.

Mặc kệ con chó hoang, gã nhà văn lững thững bước về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước...

575 bước.

Rẽ trái, đi tiếp 180 bước.

Gã dừng chân trước bệnh viện cách ly Tây Kinh.

Trước cửa bệnh viện, người ta đang chen chúc thành một đám, hình như vừa có sự vụ gì đó xảy ra. Bên trong xem chừng rất hỗn loạn, vô số bác sĩ, y tá đang nhón nháo kéo nhau chạy ra ngoài.

Một tòa nhà màu xám gồm bốn tầng và một cửa sổ, bên trong có một thanh niên mặc chiếc áo màu xanh da trời. Một chân anh ta đạp lên bệ cửa sổ, hai tay gồng lên toan bẻ gãy song sắt. Tám song sắt không xê xích gì, anh ta bèn lấy đầu mà chọi khiến máu chảy ra rơm rớm khắp mặt. Anh ta gào rú từng hồi, từng hồi như con mãnh thú bị giam cầm trong cũi sắt.

Đứng cạnh gã nhà văn là một y tá có khuôn mặt vuông vức. Gã bèn bắt chuyện với cô. Qua lời kể, gã mới biết đầu đuôi câu chuyện là như sau: “Bệnh nhân này mang họ Tưởng, là nhân viên một công ty nhà đất. Đêm qua, anh ta bỗngưng phát sốt. Ngờ chỉ là cảm cúm thông thường, người vợ liền cho anh ta uống ít thuốc rồi cũng không để ý thêm nữa. Đến nửa đêm khi đang ngủ, người vợ thấy chồng bò lên người mình và cứ ngửi môi cô khìn khịt. Lúc ấy, cô vợ ngái ngủ, tưởng chồng đang muốn nên chỉ trở mình mà không đoái hoài gì.

Một lúc sau, anh ta lại bò lên người vợ, ngoạm vào bầu ngực vợ và cắn chặt không buông. Cô vợ đau quá bèn đẩy chồng ra rồi nhảy khỏi giường. Lúc bật đèn, nhìn thấy bầu ngực mình rớm máu, chị bèn lớn tiếng cật vấn chồng.

Người chồng tần ngần, một lúc sau mới bảo là mình gặp ác mộng.

Sáng hôm sau khi ngủ dậy, chị vợ thấy thần kinh chồng mình có vẻ rất bất thường. Ngồi trước bàn ăn, anh ta luôn né tránh ánh mắt của vợ. Hai bàn tay anh lúng túng không biết nên đặt vào đâu, khi thì xoa cằm, lúc thì rờ rẫm hai đầu gối...

Chị vợ nâng mặt chồng lên và tiếp tục hỏi han sự tình.

Người chồng vẫn không chịu nhìn vợ mà dứt khoát đẩy tay cô ra. Anh gằm mặt xuống, vùi đôi bàn tay vào tóc và bới tung lên, hai hàm răng nghiến vào nhau ken kết vẻ chừng đang phải chịu đựng một nỗi đau đớn tột cùng...

Chị vợ hoảng hốt liền vội vàng vàng gọi cấp cứu. Và thế là anh chàng họ Tưởng được đưa vào bệnh viện cách ly Tây Kinh.

Cách đây mấy tháng, trời hãy còn đang lạnh. Một buổi tối, anh Tưởng với mấy đồng nghiệp bắt được một con chó hoang, cả toán lôi nó về công ty định làm một bữa cho ấm người. Lúc giết chó, anh sơ ý làm đứt ngón tay nhưng chỉ dán sơ sơ một miếng gạc mà không hề hay biết mình đã nhiễm virus bệnh dại...

Và cho đến chiều hôm nay, Tường đã lên cơn điên loạn cực độ.

Anh vùng vẫy thoát khỏi hai bác sĩ, lao khỏi phòng bệnh, xông vào một văn phòng trong tòa nhà hành chính của bệnh viện.

Lúc đó trong phòng có hai bác sĩ nam và một y tá nữ. Anh túm lấy cô y tá và cắn một nhát vào cánh tay. Cô y tá kêu lên thảm thiết và giãy giụa liên hồi. Một bác sĩ nam đã chạy thoát ra ngoài, người còn lại do dự một hồi bèn nhào tới ôm chặt lấy Tường từ đằng sau và gồng hết sức lực giằng anh ta ra. Nữ y tá nhân cơ hội chạy thoát nhưng một miếng thịt của cô đã bị Tường gặm đứt.

Thấy đồng nghiệp đã chạy, bác sĩ nam cũng thả Tường ra và tháo chạy khỏi căn phòng. Anh ta nhanh tay đóng chặt lớp cửa sắt và nhốt Tường bên trong.

Mọi người vừa thở phào được một chút thì ai ngờ, vì cơn đại phát tác, sức khỏe Tường đột nhiên tăng vọt, anh ta tháo tan cánh cửa sắt đã khóa chỉ bằng hai tay rồi vùng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gào rú.

Người đàn ông họ Tường giờ đây đã mất hết lý trí, trở thành một con quỷ hút máu, hai mép anh ta rỉ rỉ máu, trông thấy ai liền lao vào cắn xé.

Y tá, bác sĩ, bệnh nhân, gia quyến đều nháo nhào bỏ chạy khỏi bệnh viện. Một bác sĩ trong phòng hành chính trên tầng bốn đang chuẩn bị chạy thoát thân thì trông thấy Tường lao tới từ dãy hành lang trống không liền vội vàng rút đầu lại sau cánh cửa. May thay kẻ lên cơn đại kia không trông thấy bác sĩ mà xông thẳng vào trong phòng tài vụ.

Bác sĩ nọ khễ khàng nhón chân bước ra toan nhanh tay khóa cửa để nhốt Tường bên trong. Phòng tài vụ vốn lắp cửa chống trộm nên cực kỳ kiên cố.

Chẳng rõ là tại phòng tài vụ không có người hay vì nghe thấy tiếng động sau lưng nên Tường quay ngoắt đầu lại, đôi mắt trừng lên đỏ đờng độc.

Bác sĩ nọ vừa dừng bước tại cửa phòng tài vụ liền bắt gặp ánh mắt của Tường, chân tay anh ta lúc này không còn nghe lệnh nữa. Khi anh ta đang run rẩy đóng cánh cửa chống trộm lại, Tường dường như đọc ra ý đồ ấy bèn réo lên một tiếng rồi bỏ nhào tới...

Nếu cánh tay của Tường vươn qua được kẽ hở, cánh cửa chống trộm sẽ không thể đóng lại.

Mọi thứ chỉ cách nhau trong gang tấc.

“Cạch!” Cuối cùng bác sĩ nọ cũng làm được, rồi loạng choạng chạy khỏi tòa nhà.

Kẻ mắc bệnh dại đã bị giam cầm trong lao cũi.

Anh ta lại càng trở nên điên loạn, hét hất đồ bàn ghế, kéo sập tủ đựng, đập vỡ cửa kính rồi lại dùng chân đạp cửa, lấy đầu thui tường. Và rồi, anh ta xông ra cửa sổ và giằng tấm song sắt điên cuồng...

Y tá, bác sĩ, bệnh nhân, gia quyến hoảng loạn chạy khỏi bệnh viện.

Toàn bộ bệnh viện đã trống không, chỉ còn lại kẻ mang căn bệnh đáng sợ trong mình.

Cảnh sát 110 vội tới hiện trường, niêm phong toàn bộ toàn nhà, căng dải phân cách để phòng người đàn ông họ Tường bất chợt xông ra hại người. Đội lính cứu hỏa cũng được cử tới tiếp viện, tất cả đều được vũ trang và mặc quần áo chống hóa học.

Vì bệnh nhân họ Tường quá nguy hiểm nên cả bệnh viện lẫn cảnh sát đều không dám khinh suất tiến gần. Tất cả mọi người đang vây kín xung quanh, hướng mắt về khung cửa sổ tầng bốn.

Màu ráng chiều khiến ô cửa sổ tối càng thêm tối, khuôn mặt của Tường trắng càng thêm trắng. Anh ta cứ tru lên từng hồi, từng hồi. Thế rồi khi sức lực đã tiêu hao, anh ngồi bên cửa sổ, hai chân thò ra ngoài song sắt, nhìn đám người đang quan sát dưới kia bằng đôi mắt đỏ ngầu. Anh tiếp tục gào thét, cổ họng dần khàn lại đến độ không còn phát ra tiếng nữa.

Anh bị chính đồng loại vứt bỏ.

Tất cả đều đang chờ cho anh chuyển từ cơn cuồng loạn sang giai đoạn suy kiệt để rồi chết.

Đứng xem được một hồi, gã nhà văn bỏ đi, về mặt gã sa sầm lại.

Gã nào đủ dũng khí để bước qua dải phân cách, tiến vào tòa nhà hành chính vắng ngắt, leo lên tầng bốn, bước vào căn phòng giam và bắt tay kẻ đang điên loạn đó. Cho dù hành động ấy thật sự có thể cứu vớt cho vận mệnh gã lúc này.

Một người phụ nữ mặc áo xanh da trời hớt hơ hớt hải chạy tới trước mặt gã. Gương mặt chị ta tiêu tụy, mái tóc rối xác xơ, thấy gã bèn lớn tiếng hỏi:

– Có phải anh vừa từ bệnh viện cách ly về đây không?

– Đúng thế! – Gã đáp.

– Bệnh nhân kia thế nào rồi. – Người phụ nữ sốt sắng hỏi.

– Vẫn bị nhốt trên tầng bốn. Cô là gì của anh ta? – Gã hỏi.

– Tôi là vợ anh ấy. – Người phụ nữ đáp.

Gã nhà văn trân trân nhìn người phụ nữ không chớp mắt. Không để tâm tới điều đó, chị ta vội vã chạy về phía bệnh viện.

Nhìn từ đằng sau, dáng chạy của người phụ nữ ấy có gì đó thật khác thường.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Quỷ Hút Máu

Q.1 - Chương 21: Quỷ Hút Máu

Tôi tả một mỹ nữ như sau: “Hai má đo đỏ, mắt đen nháy nháy, hàm răng trắng bạch, móng tay thon dài...”

Hôm sau, khi bật máy tính lên, các con chữ bỗng tự động sắp xếp lại với nhau thành: “Hai má trắng bạch, mắt đo đỏ, hàm răng thon dài, móng tay đen nháy nháy...”

Tối hôm đó, Mẹ Gia ngồi nhà lên mạng. Gã nhà văn cũng đang online trên MSN.

Mẹ Gia: “Anh có ảnh của Cố Phán Phán không?”

Gã nhà văn: “Để làm gì?”

Mẹ Gia: “Tôi muốn nhìn thử xem cô ta trông thế nào”.

Gã nhà văn: “Không có!”

Mẹ Gia: “Một tấm cũng không có ư?”

Gã nhà văn: “Tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, xóa hết rồi.”

Mẹ Gia: “Tìm thử xem!”

Một lúc lâu sau, gã nhà văn đột ngột nhắn: “Quái lạ!”

Mẹ Gia: “Sao thế?”

Gã nhà văn: “Tôi vừa gõ ‘Phán Phán’ tìm trên máy tính thì nó chột nhảy ra một tấm ảnh được lưu trong tập tin sâu những mấy chục tầng.”

Mẹ Gia: “Gửi tôi xem nào!”

Gã nhà văn bèn gửi bức ảnh cho Mễ Gia. Nhận được bức ảnh cô liền mở ra, tấm ảnh to khổng lồ nhưng chỉ nhìn thấy mỗi tóc là tóc. Cô rê chuột xuống dưới, một con mắt choán toàn bộ màn hình, rê chuột tiếp thì lại thấy cái mũi.

Sau khi thu nhỏ tấm ảnh lại vài lần, cô mới nhìn ra trọn vẹn chân dung. Mễ Gia ngắm nghía kỹ từng chi tiết tiên khuôn mặt ấy: làn da trắng trẻo, mắt phượng một mí, môi nhỏ chúm chím...

Gã nhà văn: “Sao rồi?”

Mễ Gia: “Trông cô ta quen quá!”

Gã nhà văn: “Lúc cô ta đến tìm tôi, chắc hai người cũng đã từng gặp rồi.”

Mễ Gia: “Không phải!”

Gã nhà văn: “Tôi từng để ảnh cô ta làm nền màn hình, có phải cô từng nhìn thấy qua điện thoại của tôi không?”

Mễ Gia: “Không phải!”

Gã nhà văn: “Thế cô nhìn thấy ở đâu?”

Mễ Gia: “Trong một giấc mơ...”

Gã nhà văn: “Giấc mơ?”

Mễ Gia: “Tôi từng nằm mơ thấy mình đặt chân đến một thị trấn nhỏ và bắt gặp một cô gái trẻ, cô ta nói với tôi: ‘Khi cảm thấy tuyệt đối chắc chắn, hãy quay đầu nhìn lại...’ Đúng cô ta! Đúng là cô ta rồi!”

Gã nhà văn: “Lúc cô nằm mơ thấy Cô Phán Phán, cô ta đã chết chưa?”

Mễ Gia: “Chưa!”

Gã nhà văn: “Thế lại càng quái đản...”

Mễ Gia: “Thôi, không nhắc tới chuyện này nữa. Giờ anh đang ở đâu?”

Gã nhà văn: “Công ty.”

Mễ Gia: “Sao vẫn chưa về nhà?”

Gã nhà văn: “Tôi đang đọc mấy mẩu tin về bệnh dại. Ban nãy khi tìm kiếm từ khóa ‘bệnh dại’ trên Google, tôi giật hết cả mình, có tận 3.240 ngàn trang kết quả, xem mà lạnh hết cả sống lưng.”

Mễ Gia: “Tôi vừa đọc báo thấy tối qua bệnh viện cách ly vừa xảy ra chuyện, có một bệnh nhân mắc bệnh dại hễ gặp ai là cắn người đó, y bác sĩ đều nhón nháo bỏ chạy.”

Gã nhà văn: “Lúc đó tôi cũng có mặt.”

Mễ Gia: “Anh không sao chứ?”

Gã nhà văn: “Lúc tôi đến, bệnh nhân đó đã bị khống chế”

Mễ Gia: “Căn bệnh này đáng sợ thật! Tôi thấy anh nên sáng tác một tiểu thuyết kinh dị về đề tài này và đưa ra ngay trong chương trình.”

Gã nhà văn: “Tôi đang chuẩn bị hạ bút đây!”

Mễ Gia: “Có ý tưởng rồi cơ à? Càng nhanh càng tốt!”

Gã nhà văn: “Tôi có một nghi hoặc.”

Mễ Gia: “Nghi hoặc gì?”

Gã nhà văn: “Phải chăng Cố Phán Phán đã gặp phải quỷ hút máu?”

Mẽ Gia: “Quỷ hút máu?”

Gã nhà văn: “Tôi vừa đọc được một bài viết nói rằng các nhà khoa học đã nghiên cứu và phát hiện ra cái gọi là ‘quỷ hút máu’ chỉ là một sự hiểu lầm hoặc bị truyền thuyết hóa. Thực chất đó chỉ là những bệnh nhân mắc bệnh đại hoặc chứng porphyria...”

Mẽ Gia: “Porphyria là cái gì? Tôi mới nghe qua qua về bệnh đại thôi.”

Gã nhà văn: “Để tôi paste lại đoạn miêu tả tìm được cho cô đọc...”

“Khi mắc bệnh đại, người bệnh sẽ trở nên mạnh khỏe hơn bình thường, ham muốn tình dục dâng cao một cách khác thường. Họ sợ ánh sáng, sợ nước, cơ mặt co rút, hay cắn người điên cuồng. Những triệu chứng này cực kỳ giống với ma cà rồng. Nạn nhân nào bị ma cà rồng hút máu sẽ đều biến thành ma cà rồng để rồi lại đi hút máu người khác.

Tương tự như vậy, bất cứ ai bị kẻ mắc bệnh đại cắn cũng sẽ bị lây, và lại đi cắn người khác...

Triệu chứng của những người mắc chứng porphyria nghiêm trọng lại càng giống với ma cà rồng. Thứ nhất: luôn thèm khát máu tươi, thứ hai: không dám ra ngoài ánh sáng, chỉ sống được trong thế giới của bóng tối, thứ ba: thiếu máu, các bộ phận trên mặt thối rữa, thứ tư: do môi và lợi bị độc tố ăn mòn nên răng thường lộ ra nhọn hoắt như răng sói, thứ năm: hay có những hành vi khác thường...”

Mẽ Gia: “Trời đất!”

Gã nhà văn: “Vì thế rất có thể Cố Phán Phán không chết bởi tay sát thủ cô thuê, mà đã gặp phải một kẻ mắc bệnh đại...”

Nói đến đây, gã nhà văn đột ngột bị rớt mạng.

Gã đang định nói nốt vế sau: “... hoặc một kẻ mắc chứng porphyria” thì cuộc nói chuyện giữa hai người đột nhiên bị gián đoạn. Khung hội thoại MSN trắng lóa chỉ còn lưu lại nửa vế đầu: “mà gặp phải một kẻ mắc bệnh dại...”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhâm Người

Q.2 - Chương 1: Nhầm Người

Tại khách sạn.

Thiếu nữ A đang ngồi xem ti vi trên giường.

Thiếu nữ B thì đang tắm gội. Lúc tắm xong cô đột nhiên cuống cuống chạy ra ngoài trong tiếng hét thất thanh:

– Có ma! Lúc mình soi vào, mặt gương không phản chiếu hình người gì cả!

Thiếu nữ A gạt phăng lời bạn:

– Chắc tại hơi nước phủ dày quá đây thôi. Để mình vào xem thế nào!

Nó rồi cô thoăn thoắt đi vào nhà tắm. Một lúc sau, có tiếng của A từ bên trong vọng ra:

– Thế này mà cậu bảo là gương không phản chiếu hình người? Vào đây mà xem, hình của mình rõ mồn một trong gương này!

Thiếu nữ B bước vào để rồi sau đó như hóa đá: Phòng tắm trống không như chưa từng có người, B chẳng thấy bóng dáng thiếu nữ A đâu. B quay đầu sang, thấy A đang nở nụ cười với mình từ trong gương.

Mặt trời đã xế bóng.

Nếu ban ngày là nửa phần thân trên thì ban đêm lại là nửa phần thân dưới của thành phố.

Trên nền đen thăm thẳm lặng lẽ, những mảng sáng rực rỡ của đất Tây Kinh dần dần hiện lên. Màn đêm bao bọc lấy ánh sáng, ánh sáng lấp ló giữa màn đêm.

Hãy cứ chỉ tay vào một góc xó bất kỳ, nơi nào cũng có thể đang ẩn giấu một câu chuyện, có thể có đầu có đuôi, có thể không đầu không đuôi, có thể có đuôi không đầu, cũng có thể có đầu

không đuôi.

Họa hoằn lắm mới có những người may mắn gặp được đúng người, vào đúng nơi, đúng lúc để rồi phát lên số rông kiếp phượng chỉ sau một đêm ngắn ngủi. Còn đâu toàn là cơ man những người tương ngộ nhằm đối tượng, ở nhầm chỗ, vào nhầm lúc để từ đó tai ương đeo đẳng mãi không thôi.

Cố Phán Phán thuộc nhóm người thứ hai.

Tối hôm ấy, cô vốn đã định bắt hai chuyến xe buýt tới thăm mỹ viện để tẩy nốt ruồi bằng la-de.

Trên cổ cô có một nốt ruồi to bằng hạt đỗ. Thầy bói từng phán ấy là nốt ruồi hung, cô cũng không tin lắm mà chỉ thấy nó khó coi. Cách đây không lâu, cô từng đến thăm mỹ viện đó nhờ tư vấn. Người ta nói chi phí lên tới vài trăm đồng. Hồi đó cô còn đang phải thắt lưng buộc bụng nên đành tạm gác lại dự định.

Hôm nay Cố Phán Phán mừng như tết vì dưới nhà vừa gửi lên một món tiền. Việc đầu tiên cô nghĩ tới là đi tẩy nốt ruồi ngay lập tức. Con người ta ai chẳng yêu cái đẹp, mà nhất là thiếu nữ đang yêu thì lại càng hay chau chuốt.

Cố Phán Phán đang yêu.

Người yêu cô là Tát Nhĩ Hạnh, là sinh viên Đại học Tây Kinh học trên cô một khóa. Hai người quen biết nhau trên trang web nội bộ của trường. Ngay từ phút giây gặp gỡ, hai con tim đã xốn xang rung động rồi đẩy đưa cả đôi sa vào bể tình. Nhưng từ trước đến nay hễ khi xuất hiện trước mặt anh, Cố Phán Phán luôn luôn mặc áo cao cổ.

Cố Phán Phán lim dim trong mơ màng, suốt cả tuần này cô sẽ không gặp anh, cô sẽ chờ đến khi da lành để mặc áo cổ trễ, diện cùng chiếc vòng mã não trước nay chưa có dịp dùng đến rồi thình lình xuất hiện cho anh bất ngờ.

Quê cô là một thành phố nho nhỏ nằm ở miền Bắc Giang Tô, tính cách con người cô cũng hiền hòa trầm lặng hết như thành phố này vậy. Tối hôm ấy, cô nhí nhảnh chân sáo, vừa đi vừa hát như một con chim non yêu đời. Hết như câu chuyện kinh dị gã nhà văn thuật lại, trước khi đi cô chào tạm biệt từng người, từng người một.

Một chị cùng phòng nói:

– Mọi người thấy Tiểu Nhụy nhà mình có lúc nào tươi roi rói như hôm nay không? Tết Phụ Nữ mừng tám tháng ba mà, không khéo đêm nay lại đi với anh nào cũn! nên! – “Tiểu Nhụy” vốn là tên gọi ở nhà của Cố Phán Phán.

Cố Phán Phán làm bộ sưng sía rồi lại nhẹ nhàng chạy ra khỏi cửa. Trên cầu thang, cô bắt gặp một nữ sinh vừa tự học về, đó là đồng hương của cô. Phán Phán chào từ đằng xa:

– Mình ra ngoài đây! Hẹn gặp lại nhé!

Cô bạn đồng hương hỏi:

– Đi một mình à?

– Thế cậu định đi theo chắc? Hi hi, hôm nay không được đâu nhé. Bye bye! – Cố Phán Phán cười xòa.

Cô không muốn cho các bạn biết chuyện mình đi tẩy nốt ruồi. Và lại thẩm mỹ viện ấy cũng rất gần nên cô quyết định cứ âm thầm, lặng lẽ mà đi.

Bước xuống dưới lầu, Cố Phán Phán lại bắt gặp một nam sinh quen mặt ngay chỗ hành lang. Cậu ta đeo cặp kính to choán mặt, tính tình còn khép kín hơn cả cô. Nếu là ngày thường, hẳn cả hai sẽ cúi đầu đi lướt qua nhau. Nhưng hôm nay thì khác, Cố Phán Phán hồ hởi vẫy chào một cách nhiệt tình: “Hi, tạm biệt nhé!”, khiến chàng nam sinh không khỏi ngớ người.

Nếu như Cố Phán Phán không chào từ biệt mấy người chị em cùng phòng, nếu như lúc trên cầu thang hay giữa hành lang, Cố Phán Phán nán lại trò chuyện với cô bạn đồng hương hay cậu bạn sinh viên kia thêm dăm ba câu, nếu như hướng cô đi không phải cửa phía Bắc mà là cánh cửa phía Nam trường học... thì cô sẽ không bao giờ gặp nhầm người, giữa giờ phút sai lầm, ở cái nơi sai lầm đó.

Bước ra khỏi cánh cửa phía Bắc, đang định ra bên xe buýt gần đó thì cô bắt gặp một nữ sinh đang đứng bắt taxi bên đường.

Cô gái ấy không học cùng lớp cũng không cùng khoa với Cố Phán Phán nhưng ngay từ khi mới nhập học, hai người đã làm quen với nhau, thậm chí sau đó còn trở thành bạn thân vì cả hai đều xuất thân từ miền bắc Giang Tô, chưa kể lại mang cùng một họ, gọi cùng một tên.

Để cho tiện, tiếp theo đây chúng ta sẽ gọi Cố Phán Phán đang chuẩn bị đi tẩy nốt ruồi bằng tên gọi ở nhà, Tiểu Nhụy.

Mấy hôm trước, Tiểu Nhụy và Cố Phán Phán cùng nhau dung dăng dung dẻ dạo chơi phố xá, mỗi người đều mua cho mình một chiếc áo phông đỏ, một cái quần bò xanh.

Nhưng hôm nay Cố Phán Phán không mặc chúng mà trang điểm vô cùng lộng lẫy: chiếc váy voan trắng điểm tuyết hoa xanh hoa đỏ, bên dưới không thể nào ngắn hơn, bên trên không thể nào trễ hơn. Tất lụa đen, mắt đánh tím nhạt, môi ửng màu cam. Mùi nước hoa trên người cô xộc vào mũi bất cứ ai đứng cách đó những vài mét.

Tiểu Nhụy liền bước tới, vỗ vỗ lên vai Cố Phán Phán với đôi mắt cười hấp háy:

– Đi đâu đấy Cố Phán Phán?

Cố Phán Phán quay lưng lại, thì ra là Tiểu Nhụy, cô bèn cười:

– Tớ đi gặp một người bạn, thế cậu đi đâu?

– Đi đâu còn lâu mới nói! Bí mật! Tớ đi đây! – Nói rồi, Tiểu Nhụy nhảy chân sáo đi mất.

Cố Phán Phán nhìn theo bóng dáng Tiểu Nhụy. Như sức nghĩ ra điều gì đó, cô mau chân đuổi theo và kéo tay người bạn:

– Tiểu Nhụy, đi với tớ không?

Tiểu Nhụy hơi bất ngờ khi thấy Cố Phán Phán đuổi theo, cô vội vàng từ chối:

– Nhưng bây giờ tớ còn có việc.

– Tớ đưa cậu đi gặp mấy người bạn họa sĩ, cậu sẽ tha hồ được mở rộng tầm mắt!

Tiểu Nhụy hoàn toàn không để thấy “một người bạn” Cố Phán Phán nói khi này giờ đã biến thành “mấy người bạn”.

– Không được, tớ có việc thật mà!

– Việc gì mà quan trọng thế?

– Tớ... – Do dự một hồi, Tiểu Nhụy đáp – Tớ phải đi thẩm mỹ viện để tẩy cái nốt ruồi trên cổ.

– Trời, tưởng việc gì to tát lắm cơ! Mai tớ đưa cậu đi được chưa? Còn hôm nay cậu đi chơi với tớ đi. – Cố Phán Phán vừa nói vừa kéo tay Tiểu Nhụy một cách nồng nhiệt khiến cô không tài nào giằng ra nổi.

– Cậu làm gì mà cứ bắt tớ đi thế?

– Ai bảo hai chị em mình cùng họ cùng tên chứ!

Thế là Cố Phán Phán đã thay đổi hoàn toàn kế hoạch ban đầu của Tiểu Nhụy để lôi cô đi theo bằng được.

Sau khi đã yên vị trên taxi, Cố Phán Phán đóng sầm cánh cửa lại. Hai cô gái cùng ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế sau nhưng vẻ ngoài trông chẳng có gì liên quan đến nhau hết. Tiểu Nhụy chỉ bận một cái quần bò xanh lá cây với chiếc áo phông đỏ, nhìn qua ai cũng biết chỉ là một sinh viên bình thường, còn Cố Phán Phán thì hết như một cô gái giang hồ...

Khắp thế gian đâu đâu cũng có sự hiện diện của những cánh cửa. Thử nghĩ mà xem, mỗi khi ta bước vào một cánh cửa bất kỳ, đằng sau nó đều có thể xảy ra những kết quả khác nhau.

Cửa, có cửa thiện, cửa ác mà cũng có rất nhiều cửa trung tính, ví thử như cửa xe taxi, vốn bản thân chúng không mang phẩm cách ác, thiện trong mình nhưng lại có khả năng rước ta tới

vận may hoặc dẫn lối tới vận xấu.

Xuất thân từ một vùng đất xa xôi ngàn dặm, thi đỗ được vào Đại học Tây Kinh là một việc khôn xiết gian nan đối với Cố Phán Phán.

Ngày ấy, cô sống tại một thôn làng nhỏ ở miền bắc Giang Tô có tên là thôn Hương Dương, cha mẹ cô đều là những nông dân thật thà chất phác. Có thể nói, cô là một con bé quật cường, bọn trẻ con cùng tuổi đều lần lượt bỏ học đi làm thuê, chỉ còn cô kiên gan đến cùng và trở thành đứa duy nhất trong thôn thi đỗ đại học.

Ga tàu chính là cánh cửa lớn dẫn đến thành phố.

Bước chân vào cánh cửa dẫn lối tới Tây Kinh, lòng cô rộn ràng bao phấn khởi. Cô tự thề rằng mai sau sẽ bám trụ lại bằng được và gây dựng nên một chân trời mới.

Nhưng áp lực lãnh tế nặng nề chẳng mấy chốc đã khiến cô ngày một chán nản. Cô buộc phải tự chu cấp cho mình nếu muốn đi hết con đường đại học. Những ngày khôn khó ấy, cô thường vào một quán Internet gần trường để tìm kiếm cơ hội làm thêm.

Không bao lâu sau, cô đã gặp được một người tuyển dụng bí ẩn và được đưa vào một cánh cửa đầy nhơ ố.

Lần mua bán đầu tiên, toàn cơ thể cô đều khóc lên nức nở giàn giụa.

Khách hàng là một người đàn ông trung tuổi rất mực lịch thiệp. Mua bán xong xuôi, ông còn mời cô đi ăn. Cô từ chối rồi vội vàng bỏ chạy, vừa bước đi vừa lấy khăn ướt lau miệng trong tiếng khóc rầm rức.

Sau khi bước chân vào nghề, cô biên thư cho cha mẹ nói rằng mình vừa kiếm được một công việc làm thêm đủ để nuôi sống bản thân nên dưới nhà không cần gửi tiền lên nữa. Cô biết, nhà cô làm gì có tiền.

Cậu em trai Du Huy nhỏ hơn cô một tuổi từ lâu đã bỏ bê sự học, chỉ biết vất vèo nằm nhà không chịu ra ngoài làm lụng, đã thế còn hay đi sinh sự tối ngày. Để sẽ bớt gánh nặng cho mẹ cha và để đưa em trai quay về đường chân chính, Cố Phán Phán liền tìm cách đưa cậu lên Tây

Kinh. Thực ra từ khi mới lọt lòng, Du Huy đã được gia đình nhà cô ruột nhận làm con nuôi và đổi sang họ Triệu. Nhưng vì hai gia đình đều sống trong cùng một làng nên Du Huy vẫn thường hay về với bố mẹ đẻ. Cố Phán Phán rất mực yêu thương Du Huy. Trong lòng cô, nó mãi mãi là đứa em trai ruột thịt của mình.

Có lẽ vì thằng bé quá ương ngạnh nên gia đình nhà cô ruột chẳng hề ưa cái mặt nó. Du Huy cũng biết vậy nên ngày càng ít về nhà nhưng vẫn không thôi thói vòi tiền bố mẹ đẻ rồi la cà tối ngày ở quán Internet trên thị trấn, dù có đến tận nơi nắm cổ lôi về cũng không được.

Ngày Du Huy khăn gói lên Tây Kinh, cậu được Cố Phán Phán đưa đi chạy vặt xin xỏ khắp nơi, cuối cùng cũng kiếm được một chân làm bảo vệ. Nhưng không ngờ mới được hai tháng, cậu đã chê công việc khô khan bèn đòi thôi. Vô công rồi nghề, cậu đi đánh bạc với một đám giang hồ, đú đờn với chúng từ sáng đến tối.

Cố Phán Phán vừa phải tiếp tục tìm việc giúp đứa em lại vừa phải trả tiền nhà, lo tiền ăn cho nó. Trong đầu cô chỉ có một mục tiêu duy nhất: kiếm thật nhiều tiền, sắm cho em trai một cái xe để đi chõ hàng, thế là nó có thể tự kiếm sống được rồi.

Sau một thời gian dài mua phấn bán hương, Cố Phán Phán dần dần trở nên chai lì, cô không còn sợ trước lo sau nữa và bắt đầu tính giá theo phân loại khách. Trong mắt cô chỉ thấy toàn mua và bán chứ không có thứ gọi là tình yêu.

Cho đến một ngày kia, cô gặp được Phục Thực trên “Diễn đàn Nửa Đêm”.

Người con trai này có lẽ cũng cô độc giống cô. Và rồi chẳng mấy chốc hai người đã tựa lưng vào nhau, sưởi ấm cho nhau giữa những buổi đêm cô quạnh bằng hai trái tim trần trụi.

Rồi một hôm, Cố Phán Phán nhận được cuộc điện thoại, một nhà buôn tranh người miền nam hẹn gặp cô với một cái giá rất cao. Cô đang dự định đưa em trai đi học lấy bằng lái xe. Khoản tiền này đúng bằng một phần năm học phí của em cô!

Cô động lòng.

Nhưng địa điểm khách hẹn quá xa xôi, có vẻ không được an toàn cho lắm.

Tình cờ gặp được Tiểu Nhụy, cô liền nảy ra một ý: “Tốt nhất là đưa cả Tiểu Nhụy đi cùng. Nếu không có vấn đề gì, chỉ cần khéo léo lấy cớ để cậu ấy về trước một mình là xong”.

Sau khi chiếc xe taxi rời khỏi thành phố và lăn bánh về phía ngoại ô, Tiểu Nhụy có phần hơi cảnh giác, cô hỏi:

– Phán Phán, cậu đưa tớ đi đâu thế?

Cố Phán Phán đáp:

– Thôn Huyền Quái. Vùng đó có họa sĩ nhiều vô kể. Sau này nếu muốn phát triển trong ngành nghệ thuật, cậu buộc phải có quan hệ với nhóm người này.

Tiểu Nhụy đang theo học ngành thiết kế đồ họa. Còn Cố Phán Phán là sinh viên khoa Tin học. Để đánh lạc hướng Tiểu Nhụy, Cố Phán Phán bèn khơi chuyện:

– Sao cậu lại định tẩy nốt môi? Đây gọi là nốt ruồi mỹ nhân, tớ muốn có mà còn không được đây này. – Cô vừa nói vừa vạch cổ áo và lén sờ lên cổ Tiểu Nhụy.

Tiểu Nhụy vốn rất miễn cảm với những hành động thân mật giữa người cùng giới bèn cười xòa và gạt tay cô bạn:

– Nhột quá đi mất!

Cố Phán Phán rút tay lại và cười khi:

– Người yêu sờ vào sao không thấy nhột? Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn.

– Đột về nhà năm nay, tớ gặp một lão thầy bói trên tàu. Lão nói tớ phải tẩy nốt ruồi đi bằng mọi giá. – Tiểu Nhụy kể.

– Tại sao?

– Lão nói ai có nốt ruồi ở cổ sẽ mắc họa chết vì ngạt thở.

– Có người còn bảo cổ mộc nốt ruồi là tướng đại phú đại quý cơ mà, tin lão làm gì. À mà nghe nói bố mẹ người yêu cậu là ông bà chủ lớn, nhà ấy chắc giàu có lắm nhỉ?

– Tớ không biết rõ gia cảnh nhà anh ấy lắm.

– Số cậu may mắn thật đấy...

– Tớ có nhắm được một sợi dây chuyền bằng mã não. Chờ tớ tẩy nốt ruồi xong, cậu đi mua cùng nhé? Tớ thích vòng nào mà dày dày một chút.

– Được thôi! – Cô Phán Phán nội.

Những cây ngô đồng tả tơi xếp dọc hai bên đường cao tốc giờ chỉ còn là những cành cây khẳng khiu vẹo vọ bắt chéo đan xen lại với nhau, khiến chiếc taxi như đang lăn bánh trong con đường hầm đơn điệu.

Đi được một lúc lâu, tài xế cho xe đi chậm lại và nói:

– Tới thôn Huyền Quái rồi đấy. Cụ thể hai cô muốn tới đâu?

Cô Phán Phán ngó ra bên ngoài, thấy đằng xa có ánh đèn lập lờ, cô nói:

– Anh đọt một lát, để tôi hỏi đã.

Cô bước xuống trước và đứng sau đuôi xe để gọi điện thoại cho nhà buôn tranh nọ:

– A lô, em tới rồi! Đây là nơi nào mà tối như hũ nút thế? Đừng có chơi đểu người ta đấy!

– Hẻo lạnh mới an toàn. – Người kia trả lời.

– Anh đang ở đâu? – Cô Phán Phán nói.

– Em thấy cái am ni cô bên đường chứ? Sau am chính là thôn Huyền Quái. Bây giờ em xuống xe rồi đi men theo con đường đất bên cạnh am, anh sẽ đón em giữa đường. – Người kia đáp.

– Được! – Cố Phán Phán nói.

Cúp máy, cô ra trước cửa xe gọi Tiểu Nhụy:

– Xuống xe thôi!

– Đến rồi à? – Tiểu Nhụy hỏi với vẻ đầy nghi hoặc.

– Có người đón tại mình. – Cố Phán Phán đáp.

Cô trả tiền rồi bảo xe đi về. Tiểu Nhụy hỏi:

– Lát nữa chúng ta về bằng cách nào?

Cố Phán Phán nhìn ngó hai đầu đường, dường như chẳng có chiếc xe nào lai vãng. Cô trấn tĩnh Tiểu Nhụy:

– Trong thôn có taxi mà, cứ yên tâm.

Nói rồi cô dắt Tiểu Nhụy bước xuống khỏi đường cái, cả hai cùng đi về phía trước men theo con đường đất cạnh am ni cô. Mặt đường đất nhấp nhô lồi lõm, Cố Phán Phán vừa đi vừa cảnh giác bốn xung quanh.

Gió bắt đầu gờn gợn, Tiểu Nhụy thấy hơi sợ bèn nắm chặt tay Cố Phán Phán. Cố Phán Phán cũng nắm chặt tay cô.

Con đường đất tịch vắng bóng người. Đi mãi, đi mãi, cuối cùng Cố Phán Phán cũng dừng lại. Nhìn thấy một bụi cỏ khô phía xa, cô bèn nói với Tiểu Nhụy:

– Chẳng hiểu ăn phải cái gì trong cặng tin mà hai hôm nay tớ cứ bị tháo tởng suốt. Cậu chờ tớ chút, tớ quay lại liền.

– Tớ chịu thôi! – Tiểu Nhụy đáp.

– Nếu không chê thôi thì đi cùng tớ vậy. – Cố Phán Phán cười.

Tiểu Nhụy đành đẩy cô và bảo:

– Đi nhanh về nhanh đấy nhé!

Cố Phán Phán chạy về phía đám cỏ khô- Từ khi biết đem cơ thể mình ra rao bán, ý thức tự vệ của cô ngày một mạnh mẽ. Cô càng lúc càng cảm thấy ngày hôm nay có gì đó rất bất thường, tốt nhất là nên ẩn mình quan sát sự thể xung quanh. Sau khi nấp vào lùm cỏ hoang, cô ngồi thụp xuống và chăm chăm nhìn về phía con đường đất.

Tiểu Nhụy đi đi lại lại một cách bất an, chốc chốc lại nhìn ngó bốn xung quanh. Cho đến khi không nhẫn nại được nữa, cô bèn đứng từ đằng xa hô lớn về phía Cố Phán Phán chạy đi ban nãy:

– Phán Phán ơi! Xong chưa vậy?

Cố Phán Phán không đáp, cô ngồi im thin thít và quan sát không rời mắt.

Một lúc sau trên con đường đất, một bóng đen bất chợt xuất hiện và lao tới phía Tiểu Nhụy nhanh như cắt.

Bóng đen không đến từ phía thôn Huyền Quái mà bước xuống từ trên đường cái. Chân tay hắn thoăn thoắt như điện xẹt, loáng một cái đã xuất hiện ngay sau lưng Tiểu Nhụy mà không hề gây ra chút tiếng động. Hắn thô bạo vồ lấy Tiểu Nhụy và quật ngã cô xuống đất. Tiểu Nhụy cơ hồ chỉ thét lên được đúng một tiếng “Phán Phán” rồi im hẳn.

Cố Phán Phán thấy rõ kẻ đó đang nghiền chặt cổ Tiểu Nhụy.

Toàn thân Cổ Phán Phán như thể hóa đá.

Sự xuất hiện của kẻ lạ mặt chắc chắn không phải do ngẫu nhiên. Nếu chỉ là một người tình cờ qua đường và nảy sinh tà ý khi bắt gặp một đứa con gái chơ vơ một mình giữa đồng hoang vắng vẻ, hẳn sẽ không ra tay dứt khoát kiểu này.

Cổ Phán Phán tận mắt chứng kiến cảnh Tiểu Nhụy giãy giụa để rồi vài phút sau, im lìm như khúc gỗ.

Cô sức nhớ tới lời kể của Tiểu Nhụy ban nãy, một lão thầy bói già từng phán, ai có nốt ruồi ở cổ sẽ mắc họa chết vì nghệt thờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sát Thủ

Q.2 - Chương 2: Sát Thủ

Có người kia sa chân vào nhảm cửa, thế là thành tội phạm giết người.

Sau khi chết, anh ta bị đày xuống âm phủ. Anh ta không chịu phục tùng liên cãi lại. Diêm Vương nói:

– Nếu ngươi không giết người thì đâu ra nông nỗi này, mà ai bảo ngươi đòi họ?

Anh ta nói:

– Nhưng có rất nhiều người đều mang họ này đấy chứ!

Diêm Vương thở dài:

– Số mệnh của họ và ngươi hoàn toàn khác nhau.

Người này vốn không mang họ Triệu.

Tên sát thủ xem chừng rất đổi bình thản.

Sau khi Tiểu Nhụy thôi giãy giụa, hắn bải hoải ngồi xuống bên cạnh, châm điếu thuốc rồi phì phò rít từng hơi.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn hướng về nơi Cố Phán Phán đang nấp.

Cố Phán Phán muốn bỏ chạy nhưng lúc này đôi chân cô còn chẳng đứng nổi vì cứ run lên như cây sậy. Cô chăm chăm quan sát hắn qua những nhánh cỏ khô khốc.

Gió nổi mạnh hơn, chẳng rõ từ khi nào gió đã thổi trôi một vạt mây, để lộ ra mảnh trăng lấp ló. Càng nhìn, Cố Phán Phán càng ngờ ngợ khuôn mặt người này rất quen thuộc. Như có tiếng sét nổ đùng đoàng bên tai, cô chợt thấy sao khuôn mặt kẻ sát nhân lại giống với người em trai Du Huy của mình đến thế!

Nỗi kinh hoàng và hoảng loạn trong cô trào dâng tới cực điểm. Cô nửa mong đây chính là em trai mình, nửa mong không phải.

Càng nhìn, tim cô đập mỗi lúc một mau, cuối cùng như thể dừng hẳn.

Cuộc đời được dệt nên từ những sự trùng hợp.

Nhờ người bạn giang hồ ở Nga giúp đỡ vụ thuê sát thủ, cái kẻ Mễ Gia chọn lại chính là em trai của Cố Phán Phán.

Khi Du Huy nhận được điện thoại cùng là lúc cậu đang lang thang tứ xứ nơi đô thành. Giờ đây, đối với Du Huy, tiền là máu.

Mỗi khi trông thấy có người đứng trước máy rút tiền tự động chờ những tờ giấy bạc loạt xoạt nhảy ra, thấy có người rút ví mua đồ trước sạp bán rong hè phố, thấy kẻ quỳ mọp ăn xin bên đường với những tờ bạc lẻ xanh xanh đỏ đỏ nằm gọn trong cái đĩa trước mặt... bất giác đôi mắt cậu lại chĩa sang và nhìn ngó một cách đầy thèm khát.

Tuy Cố Phán Phán chỉ hơn Du Huy có một tuổi nhưng cậu rất đổi khâm phục chị gái, cô đỗ đại học, cô bám trụ đất Tây Kinh, cô thành công.

Khi chị gái biên thư về gọi cậu lên Tây Kinh làm việc, cậu thấy chị tài giỏi biết bao nhiêu! Và thế là cậu mang theo giấc mộng đẹp, vượt qua bao xa xôi cách trở để đến nơi này cùng chị.

Hồi đầu mới đi làm bảo vệ, cậu thấy mới lạ và thích chí lắm nhưng chưa đầy hai tháng đã không còn chịu nổi nữa. Tính Du Huy vốn hấp tấp như một con khỉ, đến lớp ngồi chưa ấm chỗ đã trốn học, trong nhà nằm chẳng yên vị liền bỏ đi du đãng. Thế mà bây giờ bắt cậu túc trực ở phòng bảo vệ suốt mười mấy tiếng đồng hồ như một con rôi gổ thì có khác nào tra tấn. Cộng thêm phần được bố mẹ nuông chiều quá đổi nên tính tình lại càng bừa bãi, tùy tiện. Chẳng bao lâu sau, Du Huy bèn xin nghỉ việc.

Mấy hôm sau, vào một buổi tối, chị gái Du Huy không tới phòng tự học mà lại qua thăm em trai, lúc đó mới biết cậu ta vừa thất nghiệp.

Cậu chẳng thể nào quên được ánh mắt mỗi lúc một sa sầm của chị, chị ném túi hoa quả mang theo lên bàn, ngồi thụp xuống, ngoảnh mặt đi và không nói một lời. Du Huy vòng ra trước mặt và thấy chị đang khóc, cậu suy nghĩ trong chốc lát rồi khẽ nói:

– Bây giờ em đã quen với nơi này rồi, em sẽ tự đi tìm việc, không cần chị phải lo nữa.

Người chị gạt nước mắt và nói sa sả:

– Em thì quen được cái gì? Ở cái đất này sinh viên đông hơn kiến, đến nghiên cứu sinh còn thất nghiệp đầy ra. Ngay cả cái bằng cấp hai em còn chẳng có, không làm bảo vệ thì làm gì? Đòi làm ông chủ chắc?

Du Huy lầm bầm:

– Nhưng làm bảo vệ chán lắm, đã thế còn bị chửi mắng...

Cô Phán Phán càng tức giận:

– Em có biết để có tiền học đại học, tối nào chị cũng phải đến quán ăn làm thêm, khổ sở biết bao không? Em là con trai mà còn không chịu đựng được sao?

Du Huy đã mệt hết kiên nhẫn, cậu nói:

– Nói thật là em không làm được, em về quê đây!

Cô Phán Phán đứng phắt dậy và bỏ ra ngoài trong hơi thở nặng nề.

Du Huy chẳng buồn nhìn theo.

Bước đến cửa, đôi bàn chân cô bỗng từ từ chậm lại. Cô dừng bước, lấy từ trong túi ra mấy tờ tiền. Đếm xong, cô dúi tiền vào tay Du Huy và khẽ nói:

– Đừng tiêu pha bừa bãi, giữ lấy mà đóng tiền nhà.

Sau khi chị gái bỏ đi trong buồn bã, lòng Du Huy cũng gợn nỗi xót xa, không biết chị đã phải rửa bao nhiêu cái đĩa mới kiếm được chút tiền này?

Một tuần sau, Cố Phán Phán lại đến thăm em trai khi trời vừa nhập nhoạng tối.

Bước vào gian phòng sơ sài, thấy cậu em đang nằm duỗi trên giường xem ti vi, cô liền hỏi ngay từ ngoài cửa:

– Em chưa ăn cơm à?

Người em trai vừa bầm bừa điều khiển, vừa uể oải đáp:

– Chả muốn ăn.

Người chị tắt phụt ti vi rồi đứng trước mặt cậu, hỏi:

– Hết tiền rồi chứ gì?

Cậu nằm quay mặt vào tường rồi nói:

– Em có tiền.

Người chị gái giận thay cho đứa em không được uốn nắn nên người:

– Em nằm lì trong nhà cả ngày thì tiền nó biết tự chui qua khe cửa chắc?

Nói rồi cô lấy ra một chiếc hamburger thịt bò bọc trong túi ni lông, một chai Coca, đập vào tay Du Huy và nói:

– Dậy, ăn đi!

Cậu ta bải hoải bò dậy, đón lấy cái bánh rồi nhai ngấu nhai nghiền như con hổ đói. Đương mê mải ăn, cậu chợt ngẩng mặt lên nhìn chị gái. Cậu ngừng nhai và hỏi:

– Chị ăn chưa?

– Chị ăn rồi. – Người chị đáp.

– Chị chưa ăn! – Người em đáp.

– Sao em lảm chuyện vậy! – Người chị cười.

– Thế chị ăn ở đâu? – Người em nói.

– Căng tin trường. – Người chị trả lời.

Người em trai bẻ phần hamburger làm đôi rồi nói:

– Cho chị này.

– Em ăn nhanh lên, chị no rồi mà. – Người chị quay lưng đi rồi nói.

Cậu em trai kéo chị lại và bảo:

– Chị không ăn em cũng không ăn.

Đôi mắt của chị hình như hơi ươn ướt, chị cầm lấy tay em trai, đưa miếng bánh mỳ kẹp thịt lên miệng nó và dịu dàng bảo:

– Chị no thật rồi mà. Đồ ăn trong căng tin ngon lắm.

Thế rồi chị quay mình đi, lấy chổi lau nhà giúp cậu em.

Cậu em từ từ ăn tiếp. Cậu không nói gì với chị. Thật ra suốt tuần vừa rồi cậu cũng đôn đáo vài nơi để kiếm việc nhưng đến đâu cũng bị từ chối. Cuối cùng, cậu xin được vào làm khuôn gạch cho một công ty xây dựng của một người cùng quê. Làm được hai bữa, bàn tay cậu rộp lên như phải bỏng nên lại đành lén trốn về.

Đột nhiên chiếc điện thoại trong túi xách của Cố Phán Phán đổ chuông.

Cô dựa cây chổi vào một góc tường, nhấc điện thoại lên nhìn rồi lại đặt vào chỗ cũ. Cô nhìn Du Huy một lúc rồi quay lưng lại, lấy ra một chiếc điện thoại khác và mau chân bước ra ngoài.

“Tại sao chị lại dùng những hai chiếc điện thoại?” Một thoáng hoài nghi nổi lên trong đầu, người em trai khe khẽ nhón chân đi theo và áp tai lên khe cửa, nghe ngóng cuộc điện thoại bên ngoài:

“Anh ở chỗ nào? Tòa nhà Kim Hoa, phòng 801.... Anh họ gì?... À, anh Trương... Em không lấy đất đâu, anh cứ gặp rồi sẽ biết, em đẹp lắm đấy... 1 mét 62, 46 cân, ba vòng 86 – 60 – 86... Ái chà, anh bao cả đêm sao?”

Người em trai chết lặng.

Cậu trở lại giường ngồi và tiếp tục gặm nốt chiếc hamburger còn lại, miếng bánh trong mồm bỗng trở nên nhạt thêch. Một lát sau, người chị quay vào và nói:

– Chị có việc gấp, giờ phải đi ngay. Ngày mai chị lại sang giặt quần áo cho em.

Cô nhét điện thoại vào túi, rút ra mấy tờ tiền rồi đặt lên bàn:

– Đây là tiền sinh hoạt của em, giữ cho cẩn thận đấy. Quanh đây toàn kẻ tắt mắt thuê nhà, đừng để ai trộm mất, nhớ chưa?

Người em trai cứ dờ dẩn nhìn cây chổi dựng ở xó nhà, trệu trạo nhai miếng bánh như nhai rơm trong mồm mà chẳng nói được lời nào.

Người chị đeo túi xách và vội vã bỏ ra ngoài.

Sau một thoáng bàng hoàng, cậu đột nhiên đứng phắt dậy và chạy vội ra ngoài. Bên đường, cậu thấy chị đang đón một chiếc taxi, thoăn thoắt chui vào rồi đóng sập cửa. Chiếc xe lập tức lăn bánh và nhoáng nhoàng chìm dần trong dòng xe cộ ngược xuôi chốn đô thành.

Trước đây Du Huy chỉ là một thằng oắt vô lại, lang thang du đãng, gây sự ẩu đả tối ngày. Bí mật chị gái đi bán thân đột nhiên bị vạch trần đối với cậu chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai. Đó cũng là nguyên nhân lớn khiến cậu chấp nhận vụ làm ăn liên quan tới mạng người này.

Hôm ấy, đôi mắt cậu mở thao láo suốt đêm. Cậu vật vã trở mình nghĩ về cuộc điện thoại của chị gái mà cõi lòng mỗi lúc thêm bi đát.

Chỉ trong một đêm, Du Huy đã trở nên hung ác.

Cậu tưởng tượng mình sẽ đi cướp ngân hàng, sẽ kiếm được một bọc tiền to, sẽ gánh nó về và đổ dưới chân chị. Chị cậu sẽ chết ngất vì cảnh tượng sung sướng này. Từ đó, chị không cần rao bán thân xác mình nữa mà sẽ được chuyên tâm học hành...

Nhưng một mình cậu không đủ sức đi cướp ngân hàng.

Móc túi trên xe buýt ư? Mánh khéo không có thì làm được gì, vả lại trộm vặt thì được bao nhiêu, chẳng thấm tháp vào đâu hết...

Hai hôm sau, khi đang thơ thẩn trên đường, cậu nhận được cuộc điện thoại từ một người đàn bà lạ hoắc. Đó chính là Mễ Gia.

Cô ta nói được “anh hai” giới thiệu. “Anh hai” chính là người mà Du Huy quen biết mấy tháng trước, nghe nói trong giới ngầm Tây Kinh, không ai là không biết đến nhân vật này. Gần đây, cậu không liên lạc với “anh hai”, chẳng rõ người này đã đi đâu mất.

Người đàn bà muốn cậu lấy mạng một người.

Lúc ấy, Du Huy căng thẳng tột độ nhưng lại cảm thấy đây là một cơ hội không thể bỏ. Cậu nghĩ đến chị gái nên bất chấp mọi thứ:

– Bà trả bao nhiêu tiền?

Cậu hy vọng đối phương sẽ ra giá một vạn tệ. Không ngờ cậu trả lời lại là:

– Tôi trả cậu hai vạn tệ. Cậu cho tôi số tài khoản để ứng trước một vạn, xong việc, tôi sẽ đưa nốt một vạn còn lại.

– Tôi không gặp được bà, lẽ đâu tôi làm xong bà lại không đưa nốt một vạn còn lại thì sao?

– Có “anh hai” đứng giữa, tôi chạy sao nổi.

– Vậy bà không sợ tôi cầm một vạn này chạy mất sao?

– Có “anh hai” đứng giữa, cậu chạy không thoát.

– Muốn tôi giết ai?

– Một cô gái.

– Cô ta tên họ là gì, nhà ở đâu?

– Cái đó cậu không cần lo. Tối nay, cậu hãy đến khu vực thôn Huyền Quái, ở đó có một am ni cô, cạnh am ni cô là con đường đất, đối tượng sẽ xuất hiện một mình ở đó.

– Không thành vấn đề.

– Tôi sẽ liên lạc với cậu bất cứ lúc nào. Bye bye!

– Tạm biệt!

Gác máy, Du Huy chợt cảm thấy cái thành phố tường đồng vách sắt này bỗng nhiên mở

toang một cánh cửa dành riêng cho mình khiến lòng cậu như đang được đón gió ulla vào.

Từ ngày lên Tây Kinh, cậu cứ nghĩ mình chỉ là đồ bỏ nhưng giờ đây cậu bỗng thấy mình hữu dụng biết bao. Cậu có thể kiếm tiền về cho chị gái đi học. Ban nãy cậu cứ lo mình đối đáp không chuyên nghiệp, đối phương sẽ nghe ra sơ hở, biết cậu chỉ là một thằng oắt gà mờ và đi tìm kẻ khác cao tay hơn. Do đó, cậu đã cố ý trầm giọng xuống để bắt chước một tay sát thủ thực thụ.

Tối hôm ấy, cậu mau chân đến thôn Huyền Quái theo mệnh lệnh của Mẹ Gia.

Ngồi trên xe taxi, cậu không ngớt vắn vò sợi dây thừng ni lông trong tay. Cùng lúc ấy, trên một chiếc taxi khác, Tiểu Nhụy tâm sự với Cố Phán Phán: “Tớ thích cái vòng nào dày dặn một chút”.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chị Em Ta Mãi Mãi Bên Nhau

Q.2 - Chương 3: Chị Em Ta Mãi Mãi Bên Nhau

Đêm hè nóng hầm hập như đồ lửa.

Mao Tam và Mao Tứ vội vã băng qua đường cái để quay trở về với bụi cỏ rậm rạp. Mao Tam nói:

– Em nhanh chân lên có được không?

Mao Tứ đáp:

– Em đi nhanh lắm rồi đấy!

Mao Tam tức khí đứng lại:

– Chị có 124 cái chân, em cũng có 124 cái chân, thế mà sao lúc nào cũng cứ tụt lại đằng sau thế?

Mao Tứ tỏ ra âm ức:

– Chị ơi, mấy hôm trước em vừa bị con người giẫm một nhát, tí thì toi đời, gãy mất mấy mươi cái chân, còn chưa kịp mọc lại đây này.

Mao Tam cúi đầu nhìn rồi xót xa:

– Chị sẽ báo thù cho em!

– Nhưng ta đánh không lại hấn đâu. – Mao Tứ nói.

– Chị đã có cách! – Mao Tam hần giọng.

Đêm hôm ấy, có kẻ nọ bị hai con sâu chui vào lỗ tai.

Đúng ra mà nói, ban đầu Cố Phán Phán đã yêu gã nhà văn.

Từ buổi đầu được nghe gã diễn thuyết, trong lòng cô đã hân hoan tôn sùng gã. Hai người cùng bước chân ra từ miền quê nghèo khó nên tâm hồn lại càng đồng điệu. Cô si mê tài ăn nói lưu loát trôi chảy, đắm đuối những cử chỉ tràn đầy khí thế của gã.

Những tháng ngày nồng đượm bên gã là khoảng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời Cố Phán Phán. Cô luôn nghĩ mình là người may mắn duy nhất giữa vô số các nữ sinh trong buổi gặp mặt đầu tiên đó.

Trong suốt mấy tháng hai người bên nhau, cô vẫn chưa hay biết gã đã từng qua một đời vợ, cũng chẳng bao giờ dám mơ tưởng đến việc nên duyên vợ chồng với người đàn ông kiệt xuất này.

Từ đầu chí cuối, gã nhà văn chưa từng giúp đỡ cô về mặt vật chất, cô cũng không đòi hỏi. Đối với cô, mối quan hệ với những người đàn ông khác chỉ là tiền trao cháo múc không hơn, riêng gã là bến bờ tình cảm, là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô. Cô dùng toàn bộ sức lực để bảo vệ mảnh đất trong sạch cuối cùng ấy, quyết không để nó hoen ố tanh hôi, nếu không cô sẽ phải đắm chìm vô vọng giữa trầm luân.

Cô chỉ muốn ở bên gã mà thôi. Cho dù phải sống như thế này.

Tối hôm đó, cô gán cho mình cái tên “Giảo” để lên mạng tìm mối mưu sinh. Điện thoại của đàn ông gọi đến liên tục, cô bình thản tiếp chuyện từng người, khi ấy cô đã tê liệt, mệt mỏi tột độ.

Khi nhắc máy, cô nghe thấy âm thanh quen thuộc vô ngần vang ra từ ống nghe, trong phút chốc cô chưa nghĩ ra đó là ai mà chỉ hơi ngỡ ngàng. Đối phương chỉ nói đúng hai câu: “Em ở đâu?”, “Anh ở gần tòa nhà Hội Nhà Văn”.

Ngay trong tích tắc cô bất chợt nhận ra giọng nói này chính là của người đàn ông ấy, người đàn ông quan trọng nhất trong lòng cô. Cô cúp máy.

Đêm đó, cô không ra ngoài, tắt di động.

Đêm đó, cô nằm trở mình vật vờ, cõi lòng rối như tơ vò.

Nếu cô và gã không quen biết nhau thì đêm nay để hai người đã thỏa thuận xong vụ mua bán. Thế thì gã và những khách tầm hoa còn lại đâu có khác gì nhau?

Nếu không khác, gã cũng sẽ phải trả tiền sau khi lên giường với cô. Nhưng giữa hai người đã có không biết bao lần giao hoan xác thịt, vậy mà gã chưa bao giờ phải tốn lấy một xu!

Gã là thần tượng trong lòng Cố Phán Phán, cô còn chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào gã. Giờ đây, pho tượng đài ấy như đang lung lay sụp đổ dưới cơn bão, lớp sơn màu sắc sẽ bị đánh trôi hoàn toàn, để lộ ra khuôn mặt thô lậu vốn có bên trong mà ai nhìn vào cũng thấy hãi hùng.

Cố Phán Phán tự nhủ có lẽ suốt đời cô sẽ không bao giờ gặp lại gã nữa. Và gã, có lẽ mãi kiếp cũng sẽ không bao giờ liên lạc với cô...

Có lẽ mọi sự sẽ đứt đoạn theo cách này. Nhưng cô không can tâm.

Đột nhiên, trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ: đòi gã một món tiền.

Em trai cô chân ướt chân ráo lên Tây Kinh chưa được bao lâu đã biến thành kẻ vô công rồi nghề. Áp lực đè lên vai cô mỗi lúc một nặng nề. Giờ đây, cô đang rất cần tiền.

Bao nhiêu đây?

Gã nhà văn có tiếng tăm như vậy ắt phải có rất nhiều tiền, phải đòi một triệu tệ! Không, gã đòi nào chịu đưa số tiền ấy! Cứ nên mặc cả từ từ, rồi sau cùng gã sẽ phải đưa ra mười vạn...

Mười vạn là tốt lắm rồi.

Cảm giác mách bảo cô rằng tỉ lệ thành công sau chót của vụ tổng tiền này có lẽ sẽ là mười ăn một.

Sau khi đã chắc chắn tên sát thủ này chính là em trai mình, Cố Phán Phán đứng dậy và lững thững bước khỏi lùm cây tới ngay trước mặt cậu. Du Huy vừa dấm tắt điều thuốc, cậu liền đứng phắt dậy.

– Du Huy! – Cô lấy bầy gọi tên em trai.

Người kia rùng mình, quay ngoắt lại nhìn.

– Du Huy, phải em đấy không?

Người kia không đáp, chỉ đứng ngây ra nhìn cô như người mất hồn.

Tới chỗ Du Huy, Cố Phán Phán nhìn cậu chằm chằm một hồi rồi lại quay sang cái cái xác đang nằm thẳng đơ trên mặt đất, đôi mắt cô ướn nhòa:

– Du Huy, tại sao em giết cô ấy? Ai bảo em làm vậy?

Du Huy như người vừa tỉnh cơn mê, cậu kinh hoàng thốt lên:

– Chị! Tại sao chị lại ở đây?

Cố Phán Phán nói:

– Em nói cho chị nghe đi đã!

Du Huy gằm mặt xuống, mãi một lúc lâu sau mới cất nên lời:

– Em được người ta thuê. Họ hứa trả em một món tiền, có nó rồi chị sẽ không phải phiền muộn về chuyện học hành nữa...

Cố Phán Phán bèn ôm chặt lấy người em trai, suýt chút nữa thì cô òa lên khóc. Du Huy chỉ còn biết đứng chôn chân tại chỗ. Từ khoe mắt cậu, hai hàng lệ rờn rờn lăn xuống.

Cố Phán Phán khóc rầm rức một hồi rồi buông tay ra, cô nước nở:

– Du Huy, thật ra người bọn chúng muốn giết là chị đấy...

Du Huy nhìn chị một cách đầy nghi hoặc:

– Tại sao?

Cố Phán Phán nghiêng rằng:

– Chị dám khẳng định mọi chuyện đều do gã đứng sau giật dây!

– Ai? – Câu hỏi rít lên từ kẽ răng cậu.

Cố Phán Phán đáp:

– Một gã nhà văn. Nửa năm trước, chị và gã vừa gặp gỡ đã say đắm nhau. Không ngờ gã lại là hạng lòng lang dạ sói, sau khi đã có được chị, gã liền có ý muốn vứt bỏ. Nhưng chị không đồng ý, mấy ngày hôm nay vẫn đang kiên quyết.

Du Huy nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi:

– Thế chị đến đây làm gì?

Cố Phán Phán cũng tần ngần trong thoáng chốc rồi đáp:

– Chính gã đã hẹn chị đến. Chị lo có chuyện gì xảy ra nên kéo cô gái này đi theo...

Cố Phán Phán cảm thấy khi cô kể chuyện, toàn thân người em trai đang run lên bần bật. Du Huy cũng cảm thấy, toàn thân chị gái cũng đang run như cây sậy. Giữa vùng ngoại ô tịch mịch heo hút, hai chị em cô trở bỗng trở nên thật chơ vơ.

Xa xa bỗng ánh lên hai luồng đèn xe đang di chuyển chậm chậm.

Cố Phán Phán và Du Huy kinh hoàng quay đầu lại và nhìn chòng chọc vào nó. Một lúc sau, hai luồng đèn xe kia bỗng rẽ ngoặt sang hướng khác rồi biến mất tăm.

Cố Phán Phán lại quay sang nhìn thi thể nằm trên mặt đất, cô tỏ ra tuyệt vọng:

– Em dại lắm! Em có biết giết người phải đền mạng không?

Du Huy cúi gầm mặt xuống, cậu rên rỉ:

– Chị ơi, chẳng may em bị bắt, chị phải cứu em bằng được...

Cố Phán Phán ghen ngào:

– Giết người là tội tày trời! Chị làm sao thần thông thế được?

Dứt lời, cô sực nghĩ ra điều gì đó bèn luống cuống giúi vào tay em trai một ít tiền:

– Em mau chạy đi, chạy càng xa càng tốt! Mãi mãi đừng liên lạc về thôn Hương Dương, cũng đừng bao giờ liên lạc với chị nữa...

Du Huy im lặng hồi lâu, cậu trả lại số tiền vào túi chị gái và khẳng khái:

– Chị! Em không đi đâu cả, em sẽ không để chị một thân một mình ở Tây Kinh đâu! Em phải báo thù cho chị!

Dường như “báo thù” là hai chữ quá đỗi xa lạ với Cố Phán Phán.

Du Huy hần học nói:

– Gã nhà văn đó... Em muốn gã chết không nhắm mắt!

Cố Phán Phán buông ánh mắt về phía xa xăm và nhắc lại hai chữ: “Báo thù...”

Du Huy nói:

– Đẳng nào em cũng đang gánh trên lưng một mạng người, gánh tiếp mạng nữa cũng có hề gì!

Cô Phán Phán nói:

– Chuyện đó để sau, giờ hãy nghĩ xem phải làm thế nào đã?

Du Huy nhìn quanh quất tứ phía và lên tiếng:

– Chị ơi, đằng kia có một cái cây, ta treo cái xác lên cây đi.

– Để làm gì? – Cô Phán Phán nói.

– Người ta sẽ tưởng cô ta tự sát và sẽ không truy xét nữa. Nếu có thêm cái ghế thì càng giống... – Du Huy đáp.

Cô Phán Phán bất chợt hỏi:

– Mà em kiểm tra thử xem cô ấy chết thật chưa?

– Nếu chưa chết thật thì cô ta đã nhòm dậy từ lâu rồi. – Du Huy đáp lạnh tanh.

Nói rồi cậu cúi xuống rồi gồng sức bồng cái xác lên. Tiểu Nhụy được dựng ngồi dậy thẳng đơ.

Cô Phán Phán hơi cúi xuống, cô muốn ngó qua khuôn mặt Tiểu Nhụy nhưng lại không dám, cơn gió thổi tung mái tóc thiếu nữ, che kín cả khuôn mặt.

Cô hạ giọng:

– Tốt nhất em nên phá hỏng khuôn mặt cô ta...

– Được! – Du Huy đáp.

– Em có mang dao không? – Cố Phán Phán hỏi.

– Không! Nhưng em có cách rồi! – Du Huy đáp.

Cậu đi lượn lờ một vòng xung quanh, chẳng mấy chốc đã kiếm được một mảnh thủy tinh.

Cố Phán Phán lạnh lẽo xoay khuôn mặt cô gái xấu số lại. Ngay sau đó, cô nghe thấy những tiếng thủy tinh cứa vào da thịt vang lên “xoẹt! xoẹt!” ...

Sau khi đã phá hỏng khuôn mặt Tiểu Nhụy, Du Huy tay này nhấc hông, tay kia nâng chân và rồi nhấc bổng cả xác cô gái lên. Cậu liêu xiêu bước tới bên gốc du già cô độc rồi thả cái xác xuống ngồi dựa vào gốc cây. Cậu rút đoạn dây thừng ni lông vừa dùng để siết cổ cô ban nãy ra, thắt thành một cái vòng, chằng vào cổ cô gái, đầu kia quăng lên một cành cây xù xì to bản...

Cố Phán Phán đứng chứng kiến từ phía rất xa, tuyệt không dám bén mảng lại gần. Lúc đó, cô chợt nhớ đến một người: Phục Thực.

Cô không hiểu nhiều lắm về cuộc sống thực của anh, thậm chí cô cho rằng “Phục Thực” chỉ là một biệt danh chứ không hơn. Cô không biết anh trông thế nào, làm việc ở đâu.

Cô chỉ biết anh cô độc dường nào.

Nỗi cô độc của Cố Phán Phán là nỗi cô độc vì bị tách biệt giữa chốn đô thành xa lạ, còn nỗi cô độc của Phục Thực dường như lại là nỗi cô độc vì bị cách ly khỏi chính thế giới con người. Cô thích những người con trai dị biệt như thế. Và thế là chẳng mấy chốc cô và anh đã sa vào bể tình nửa ảo nửa thực. Nếu gã nhà văn là người tình vĩnh cửu của Cố Phán Phán thì người con trai này lại gần như là người sắp sửa cùng cô tiến tới một cuộc hôn nhân.

Những khi không làm ăn, Cố Phán Phán thường hàn huyên với Phục Thực cho tới tận nửa

đêm. Anh từng để lại số điện thoại nhưng cô chưa bao giờ gọi tới. Chẳng hiểu tại sao cô cứ không dám nghe giọng anh. Có lẽ trong lòng cô, anh quá đồi quan trọng. Cô chỉ sợ cái cảnh một ngày nào đó, mộng đẹp hai người từng cùng nhau xây đắp nên bỗng tan tành trong chớp mắt.

Trong buổi đêm mịt mùng ấy, Cố Phán Phán đột nhiên nhớ tới người con trai mơ hồ hư ảo kia. Cô quyết định gọi và hẹn anh ta tới thôn Huyền Quái gặp mặt bằng chính điện thoại của Tiểu Nhụy.

Nếu cảnh sát phát hiện ra Tiểu Nhụy không hề tự sát và tiếp tục điều tra sâu hơn thì nghi phạm đầu tiên và lớn nhất chính là anh ta... Vì em trai, Cố Phán Phán chỉ còn đường đưa Phục Thực vào tròng.

Du Huy ngoái lại, khẽ gọi chị:

– Chị, qua đây giúp em một tay...

Cố Phán Phán lần lần bước tới, chân thấp chân cao trên mặt đường nhấp nhô đất đá.

Thi thể của Tiểu Nhụy vẫn tựa lưng bên gốc cây. Khuôn mặt cô gái dầm dề những máu, chẳng còn giống một khuôn mặt người. Hai mắt mở hé hé tựa đang chăm chú nhìn về phương nào qua những kẽ tóc lơ thơ. Cổ áo phong bị bung toác làm lộ ra cái nốt ruồi to bằng hạt đậu, chắc hẳn ban nãy khi bị Du Huy siết cổ, cúc áo đã bị bung ra.

Cố Phán Phán ngồi thụp xuống, rón rén lần tay vào túi áo Tiểu Nhụy tìm điện thoại. Cô rút tay lại, bọc bàn tay trong lớp vải tay áo rồi mới lôi điện thoại ra, tay kia nhắc ngón tay cứng đờ của Tiểu Nhụy lên, ấn từng phím, từng phím để gọi vào số máy Phục Thực.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói của Phục Thực, trầm trầm, khe khẽ, hệt như những gì cô từng tưởng tượng. Cố Phán Phán cúp máy và cất điện thoại vào túi áo cũng bằng chính ngón tay của Tiểu Nhụy. Phục Thực không hề dè chừng gì hết, anh vội vàng đến với cái bấy đó trong bao nhiêu khắp khởi vồn vã...

Lúc ấy, Cố Phán Phán chột muốn khóc.

Du Huy hỏi:

– Chị, chị hẹn ai thế?

Cố Phán Phán không đáp, cô chỉ nhìn chăm chăm vào phía sau lưng Du Huy. Du Huy chợt nhận ra điều gì đó, cậu từ từ quay mình lại. Một cặp mắt xanh lè đang óng ánh giữa đêm đen. Cố Phán Phán cảm thấy ớn lạnh:

– Cái gì thế...?

Du Huy nheo mắt lại và càng lúc càng trông rõ, đó là một con chó lông lá xồm xoàm đang phủ phục nơi bờ ruộng cách đó độ mấy mươi mét và chăm chăm dõi theo hai chị em.

– Chó đây chị ạ!

– Không phải là... chó sói đây chứ?

– Không thể nào!

– Tại sao nó không sủa?

– Chó hoang ấy mà!

– Chó hoang thì không sủa chắc? Em xem kìa, nó cứ nhìn chúng ta chăm chăm...

Du Huy nhặt một hòn đất, tiến tới vài bước rồi ném thật lực. Hòn đất đáp xuống nơi cách con vật vài mét. Nó ngoảnh đầu thoáng nhìn hòn đất rồi uốn mình đứng dậy, chạy về phía lùm cỏ hoang Cố Phán Phán ẩn nấp ban nãy.

Du Huy nói:

– Nó chạy rồi, chúng ta nhanh tay lên!

– Được. – Cổ Phán Phán đáp.

Du Huy nhắc bổng cái xác và lấy sức đưa nó lên cao. Cổ Phán Phán tóm lấy sợi dây thừng, vừa gồng tay kéo xuống, vừa giương mắt trông về phía lùm cỏ dại. Cuối cùng hai người cũng treo được cái xác lên.

Tiểu Nhụy cứ xoay chậm chậm giữa không trung. Sợi dây chuyền thập giá đen trên cổ cô cũng đung đưa theo nhè nhẹ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ngoài Vùng Phũ Sóng

Q.2 - Chương 4: Ngoài Vùng Phủ Sóng

Có người nọ đêm nào cũng ngủ mê thấy mình đang phiêu diêu tới nghĩa địa để gặp gỡ người bạn gái đã khuất.

Về sau, anh ta nghi ngờ rằng mình bị mộng du bèn nhờ một người bạn gọi điện đánh thức vào lúc nửa đêm, Anh muốn tỉnh dậy từ cơn mộng du ấy.

Nhưng cứ mỗi khi anh và người yêu tương phùng trong giấc mộng, người bạn kia gọi tới, chỉ thấy tiếng thông báo vang lên trong điện thoại: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không nằm trong vùng phủ sóng”.

Cha mẹ Tát Nhĩ Hạnh vốn rất ư thoáng tính. Ngày con trai làm lễ thành hôn, họ đến nơi mà không mang theo một lời trách móc cho hành động hoang đường ấy. Người cha chỉ điềm đàm khuyên nhủ:

– Cha tôn trọng buổi lễ thành hôn của con hôm nay nhưng không đồng ý quyết định con tự sát.

Tát Nhĩ Hạnh vốn sống một mình ở gần trường, hôm đó, anh được bố mẹ đưa về nhà.

Đêm ấy, Tát Nhĩ Hạnh nằm trơ trọi trên giường, thần thức mông lung hoảng hốt. Mẹ anh đun một bát canh trứng gừng nóng hổi mang lên, thấy cậu con trai đang nhìn chăm chăm vào một vật mãi không rời, bà liền trông theo ánh mắt của con, hóa ra đó là một chiếc ghế thái sư trống không làm từ gỗ hồng mộc.

– Hạnh, con đang nhìn gì thế?

– Không gì cả.

– Ban nãy con vừa đi mưa xong, dậy ăn ít canh kéo cảm lạnh!

– Mẹ cứ để đó.

– Ăn đi kéo nguội!

– Con biết rồi.

– Ngủ sớm đi đừng nghĩ ngợi vẩn vơ nữa!

– Mẹ cũng đi nghỉ đi.

Trước khi rời khỏi phòng, người mẹ thoáng nhìn chiếc ghế thái sư trong giây lát rồi bước tới nhắc nó lên.

Tát Nhĩ Hạnh đứng vụt dậy và gắt gỏng:

– Mẹ định làm gì đây?

Mẹ anh ngăn người:

– Mẹ khiêng nó đi chỗ khác.

Mẹ đừng động vào! – Tát Nhĩ Hạnh nói.

Người mẹ thở dài, đặt lại chiếc ghế vào chỗ cũ, bước ra khỏi phòng Tát Nhĩ Hạnh rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tát Nhĩ Hạnh lại từ từ nằm xuống và tiếp tục nhìn vào chiếc ghế một cách chăm chú. Anh đang nhớ về Tiểu Nhụy.

Giá mà giờ đây cô ấy đang ngồi trên chiếc ghế kia thì anh sẽ hạnh phúc đến nhường nào... Sau khi khách khứa đã tản mạn về hết, giữa màn đêm yên bình, nàng sẽ dịu dàng đưa tay vén nhẹ làn khăn che mặt và thẹn thùng hỏi:” Anh yêu, chúng ta sẽ ở chung với bố mẹ sao?”

Chẳng rõ đã bao lâu đã trôi qua, chợt Tát Nhĩ Hạnh văng vẳng nghe thấy thanh âm huyền ảo khi gần khi xa từ đâu vọng tới.

Anh nhòm người dậy, vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài – một đoàn rước dâu đang đi ngang qua nhà anh ngay giữa đêm khuya.

Dàn nhạc dẫn đầu gồm bốn người áo dài đỏ, tiếng kèn rộn rã bay vút thính không. Bốn phu kiệu vận áo dài xanh, đầu đội mào đen thời nhà Thanh, chậm chậm rước một chiếc kiệu cô dâu lớn kết đầy hoa tươi nhẹ bẫng. Đi theo sau chót đoàn rước hỷ là bốn nàng a hoàn vận váy đỏ, áo cánh xanh.

Thời nay không ít thanh niên không làm đám cưới theo lối phô trương xa xỉ nữa mà lại thích theo kiểu truyền thống, vừa tiết kiệm, vừa độc đáo, long trọng lại vừa vui vẻ.

Nhưng Tát Nhĩ Hạnh thấy có gì đó không bình thường, ai lại đi đón dâu giữa nửa đêm thế này cơ chứ? Anh xỏ giày và len lén ra ngoài xem rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Gia đình Tát Nhĩ Hạnh sống trong một khu tứ hợp viện. Ở Tây Kinh, tứ hợp viện mới chính là biểu tượng cho địa vị cao nhất trong giới nhà đất. Muốn tậu được một khu tứ hợp viện phải bù tiền cho mấy chục hộ dân khác dời đi.

Tát Nhĩ Hạnh rảo bước ra khỏi nhà, anh đuổi theo nàng a hoàn đi hàng cuối và hỏi han lịch thiệp:

– Cô gì ơi, đám cưới nhà ai mà làm giữa đêm hôm thế này?

Cô gái dường như không nghe thấy lời anh nói, cứ lẳng lặng đi theo cuộc đưa rước. Một cảm giác bất thường lan mạnh trong đầu Tát Nhĩ Hạnh, anh không hỏi han gì nữa mà lặng thinh bám theo.

Đoàn rước dâu đi mãi trong đêm đen thăm thẳm, rồi dừng lại trước một khu tứ hợp viện nọ.

Bên ngoài cổng lớn là những chiếc đèn lồng đỏ treo cao, bước vào trong, mấy chiếc lư hương vẫn đang cháy. Bao nhiêu người đang chờ đợi kiệu hoa vừa tới cửa, chiêng trống vang lên huyên náo, pháo hoa nổ lên đì đùng.

Phu kiệu tháo thanh đỡ xuống rồi nhấc bổng chiếc kiệu hoa vào sân bằng tay không. Họ bước qua một chậu than đỏ hồng rồi hạ kiệu trên bậc thềm vương vấn.

Một a hoàn khẽ vén rèm kiệu, cô dâu chậm chậm đưa chân xuống. Đầu cô đội mũ phượng trùm lụa đỏ, vai khoác khăn choàng thêu gấm, từ từ bước vào lễ đường.

Tát Nhĩ Hạnh đứng lẫn vào đám người chăm chú nhìn theo cô dâu, chỉ chờ được trông rõ dung mạo cô một lần.

Người chấp sự bấy giờ cất cao giọng:

– Nhất bái thiên địa... Nhị bái cao đường...

Tát Nhĩ Hạnh sững sờ trước cảnh tượng cô dâu đang làm lễ bái thiên địa cao đường có một mình!

Người chấp sự lại đồng dục:

– Phu thê giao bái...

Cô dâu xoay mình sang, khẽ cúi người trước khoảng không như thể trước mặt cô đang thực sự tồn tại một con người. Điều kỳ lạ hiện rõ trong từng đôi mắt của quan khách là ai nấy đều chan hòa chúc phúc trong ánh mắt, chứng kiến hôn sự trong tiếng cười giòn tan như thể không một ai nhận ra sự vắng mặt của chú rể vậy.

Theo phong tục truyền thống, sau ba bái chú rể sẽ vén khăn trùm đầu của cô dâu bằng thanh đòn cân bọc vải đỏ. Ấy vậy mà tấm lụa trùm đầu của cô dâu này chợt tự động rơi xuống...

Tát Nhĩ Hạnh đứng ngây ra như người mất hồn... Cô dâu kia rõ ràng là Tiểu Nhụy của anh mà!

Người chấp sự tiếp tục hô một cách nhiệt liệt và đồng dục nhất:

– Hôn lễ đã thành!

Ngay lập tức, khách khứa lũ lượt đứng dậy chen nhau theo bước cô dâu đi xem động phòng. Anh mắt Tát Nhĩ Hạnh lia qua những mái đầu chen chúc, hướng thẳng về phòng tân hôn...

Người thì đang rải tảo đỏ và lạc lên giường cưới, một đứa nhỏ mập mạp bò lăn bò toái trên mặt đất cười hỉ hả, người thì bung sủi cảo tử tôn và mì trường thọ lên...

Tiểu Nhụy lặng lẽ ngồi bên mép giường, bỏ mặc ngoài tai những âm thanh huyền ảo vây bốn xung quanh, ánh mắt chăm chăm hướng về một đồ vật... chiếc ghế thái sư gỗ hồng mộc không ai ngồi được đặt ngay chính giữa căn phòng.

Một thanh niên cao to bước tới nhắc bổng chiếc ghế toan mang đi. Tiểu Nhụy đột ngột lên tiếng:

– Đứng động vào!

Chợt một đám khách mới đến làm náo động căn phòng, nói cười rộn rã, xô nhau chen vào khiến tầm nhìn của Tát Nhĩ Hạnh bị che khuất.

Anh bước giật lùi từng bước cho đến khi ra khỏi cánh cổng tứ hợp viện và đứng giữa con ngõ. Anh nhìn về một hướng, chỉ thấy một màn đen, quay sang nhìn hướng khác, vẫn chỉ một màn đen...

Anh chợt nhận ra rằng nơi đây không phải chốn nhân gian!

Cô dâu, chủ hôn, đứa nhỏ, khách khứa... tất cả đều không phải là người!

Mọi thứ đều giống hệt như lễ thành hôn anh tổ chức nơi dương gian, cô dâu vắng mặt, còn trong lễ vu quy ở cõi âm này, người vắng mặt lại là anh...

Nghĩ tới đây, toàn thân Tát Nhĩ Hạnh nổi da gà “Nhà mình ở chỗ nào?” ‘

Anh lập cập lần mò tìm điện thoại toan gọi cho bố mẹ. Anh bấm số, một giọng nói lạnh

tanh vảng lên tử ống nghe: “Thuê bao của quý khách hiện đang nằm ngoài vùng phủ sóng...”

Tát Nhĩ Hạnh rùng mình, đôi mắt anh mở căng.

Bát canh trứng gừng đã nguội tự bao giờ.

Trong đầu anh giờ này rồi ren như mớ bong bong, chẳng thể nào phân biệt được những chuyện vừa rồi là thật hay chỉ là chiêm bao hư ảo.

Chiếc ghế thái sư gỗ hồng mộc vẫn trống không.

Hôm sau, cô và bác Tiểu Nhụy đã tới trường và lo hậu sự.

Hôm sau nữa, Tát Nhĩ Hạnh dẫn họ tới sở công an xin nhận thi thể Tiểu Nhụy rồi đưa thẳng tới nhà tang lễ.

Xe linh cữu đi trên đường. Tát Nhĩ Hạnh ngồi bên Tiểu Nhụy, tay anh cứ nắm mãi lấy tay cô. Tấm vải trắng phủ kín xác ngọc, bàn tay cô lạnh như băng đá.

Tát Nhĩ Hạnh vẫn một mực tin rằng chính đêm qua Tiểu Nhụy đã tới phòng anh. Cô cho anh hay, khi anh đang làm lễ thành hôn với cô trên dương gian thì cô cũng đang làm lễ vu quy với anh ở dưới âm vậy...

Bỗng một đoàn xe xuất hiện phía đối diện: dẫn đầu là một chiếc xe Lincoln dài trắng bạch, theo sau là một dàn xe con mỗi chiếc một màu, sau chót là chiếc xe khách lớn màu sâm panh. Xe nào xe nấy giăng hoa rực rỡ, đi trong bầu không khí hoan hỷ.

Xe đưa tang và xe đưa dâu đi ngang qua nhau.

Hôm ấy là thứ sáu, ngày mười một tháng ba.

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vẫy Chào

Q.2 - Chương 5: Vẫy Chào

Có người nọ bị bệnh, một lang băm mách cho anh ta một phương thuốc dân gian lấy tim con gà đang sống làm thuốc dẫn.

Người này bắt con gà mái trong nhà, rạch bụng lấy ra quả tim nóng hôi hổi ngay khi nó vẫn còn sống. Không ngờ, sau khi con gà mái bị ném toẹt xuống đất, nó bỗng giang thẳng hái cánh chạy mất.

Người kia sợ mất mật?

Con gà ấy có tên “Tiểu Nhụy”

Không chỉ riêng Tát Nhĩ Hạnh mà chính hai chị em Cố Phán Phán và Du Huy cũng đã cảm nhận được sự trở về của Tiểu Nhụy.

Sau khi sống sót trở về từ thôn Huyền Quái, Cố Phán Phán bắt đầu bí mật theo dõi hành tung của gã nhà văn. Nguồn thông tin của cô chính là “Diễn đàn Nửa Đêm”, diễn đàn này có một góc chuyên dùng để cập nhật tin tức của gã. Hôm ấy, cô bắt gặp thông tin cuốn Đã khuất của gã sắp sửa ra mắt bèn gọi điện cho công ty xưng là độc giả để hỏi han tình hình. Nhờ đó, cô biết cuốn sách đang được in tại nhà in Hữu Bang.

Cô nảy ra một sáng kiến hiểm độc.

Cô mở cuốn ghi chép mua bán, lật giở từng trang và tìm thấy một người khách cũng thường lui tới, người đàn ông này hình như cũng làm việc ở nhà in và giữ một chức nhỏ tại đó. Cô bèn gọi ngay cho ông ta. Cố Phán Phán thầm mong người khách này cũng làm việc ở nhà in Hữu Bang, nhưng không phải. Cô đành nhờ ông ta bày cách:” Nếu muốn gỡ mảnh với một cuốn sách sắp được in, hay nói cách khác, đóng một khung đen vào tên tác giả trên bìa thì phải làm thế nào?”

Người đàn ông ấy chỉ bảo cho cô xem chừng rất thành thực: tìm một công ty chế bản, đặt làm một cái khung đen, dán trực tiếp tấm phim ấy lên phim bìa là xong.

Hôm đó, cô tới nhà in Hữu Bang, tự giới thiệu rằng mình đang cần in một lô tờ rơi số

lượng rất lớn nên cần tìm gặp người phụ trách chính để đàm phán. Nửa tiếng đồng hồ sau, cô ngỡ ý muốn đi xem phòng in, người phụ trách liền đích thân đưa cô đi tham quan.

Đọc đường đi, cô quan sát tỉ mỉ toàn bộ khung cảnh, quy trình xung quanh khu nhà in và ghi nhớ toàn bộ trong đầu. Sau vài lần qua lại, Cố Phán Phán và người phụ trách nhà in đã trở nên quen thân. Trước lúc cuốn Đã khuất được đưa vào máy in, cô lại lên vào một lần nữa, dán tấm khung đen to cỡ nắp bút lên tấm phim mà nhà xuất bản đã ký tên nhân lúc không ai để mắt...

Sau khi rời khỏi xưởng in, Cố Phán Phán buông tiếng thở phào nhẹ nhõm đầu tiên.

Cô thầm nhủ biết đâu cái khung đen này lại biến thành điềm gở, nó sẽ vịn vào người gã nhà văn, khiến gã phải chết trôi chết bầm... Nghĩ đến đó, Cố Phán Phán thấy tâm trạng thật khoan khoái. Cô lái xe về nhà.

Cô đã chuyển ra khỏi ký túc xá và thuê một căn nhà một tầng ở gần trường. Du Huy vốn định trả quách căn phòng kia, dọn về ở với chị cho tiết kiệm tiền thuê nhà nhưng Cố Phán Phán kiếm có từ chối. Cô còn phải làm ăn có em trai bên cạnh thì vô cùng bất tiện.

Căn nhà một tầng có hai phòng, phòng ngoài cô ở gồm một giường, một tủ, một bàn, một ghế, một ti vi, một máy tính. Cánh cửa gian trong chốt chặt, đó vốn là nhà kho của chủ nhà, không biết bên trong chứa những gì.

Khi Cố Phán Phán về tới nhà thì trời đã tối đen Cô xối nước tắm rửa, quần khăn bông đi ra, liếc nhìn cảnh cửa đang khóa im ỉm rồi tới bên bàn, rút ra một cái đĩa mới mua nằm trong ngăn, bỏ vào đầu máy DVD và thả mình lên giường vừa nằm vừa xem.

Có thứ gì đó chột khiến cô phải chú ý, đó là một cuốn lịch niên giám treo trên bản lề cửa buồng trong... Thời nay kiểu lịch cổ xưa thế này chẳng còn mấy, người làm ra nó đã cố ý dùng giấy màu hoen vàng để tạo vị hoài cổ cho người nhìn. Hơn nữa, bản lịch lại to gấp đôi so với cuốn lịch truyền thống, con số bên trên cũng rất rõ ràng: Ngày mùng tám tháng ba.

Đó là ngày Tiểu Nhụy bị hại

Ánh mắt Cố Phán Phán như bị tờ lịch đó hút chặt, một thoáng sợ hãi, một thoáng hoang mang gờn gợn trong cô.

Cô Phán Phán dọn vào đây từ sau ngày mừng tám tháng ba, đã hạn nửa tháng trôi qua nhưng cô chưa đụng tới cuốn lịch lần nào. Phải chăng ngày tháng trên cuốn lịch đã dừng lại suốt từ ngày đó đến hôm nay?

Cô nhồm dậy, bước tới bóc xoẹt tờ lịch ngày mừng tám tháng ba ấy đi rồi xé tan xé nát thành nhiều mảnh. Vừa đặt mình xuống giường cô lại bật dậy, tháo nguyên cuốn lịch xuống, đặt lên đất rồi quẹt diêm châm lửa. Chẳng mấy chốc, cuốn lịch đã biến thành tro xám

Cô vun đám tro vào sọt rác, mang vào nhà vệ sinh, đổ thẳng xuống bồn cầu, ấn đồng thời cả hai nút xả nước to và nhỏ. Trong nháy mắt đám tàn tro đã biến mất không còn để lại chút dấu vết.

Xong xuôi mọi thứ cô mới lại ngả mình lên thành giường, nhắc điều khiển ti vi và ấn mở.

Đó là một bộ phim nước ngoài mang tựa Trộm rừng tráo cột. Nhạc phim cất lên, trên màn hình là quang cảnh một quán rượu yên tĩnh, dăm ba người đang trò chuyện rì rầm. Chiếc điện thoại của một người đàn ông trong số đó đổ chuông. Anh ta bấm nút nghe, sắc mặt dần tái xanh rồi trở nên xám ngoét...

Cô Phán Phán chợt nhận ra có những hai chiếc điện thoại đang đổ chuông chứ không phải là một.

Cô nhắc điện thoại của mình lên, đúng là có một tin nhắn gửi tới thật: “Bạn yêu, chúc ngày tết phụ nữ vui vẻ!”

Hôm nay là ngày hai mươi sáu tháng ba cơ mà. Ai? Ai đã gửi tin nhắn kỳ lạ khó hiểu này vào máy cô?

Cô nhìn vào số điện thoại và cảm thấy như có một luồng hơi lạnh xộc vào tận óc, nó quá đổi quen thuộc với cô!

Một lần nọ, cô tung nói với Tiểu Nhụy: “Sao số điện thoại của cậu có nhiều số tám thế?” Tiểu Nhụy nói “Xem cậu kìa, làm gì mà mắt tròn mắt dẹt thế?” Ba số tám thôi chứ mấy.” Cô nói: “Phát, phát, phát, cậu chắc sẽ phát tài ghê lắm!” Tiểu Nhụy nhún vai chép miệng: “Nhưng

con số may mắn của tớ lại không phải là tám”.

Nhận được tin nhắn ấy, thế giới này như trở nên quay cuồng những hình ảnh tĩnh lặng trên tivi đột nhiên trở nên loạn xạ. Cố Phán Phán ngẩng đầu nhìn, màn hình hiện lên khung cảnh một khu vui chơi. Tiểu Nhụy xuất hiện, cô hòa lẫn giữa một đám trẻ con, ngồi cười hớn hở trên lưng con ngựa đu quay. Từng vòng từng vòng lướt qua, cứ mỗi lần vòng tới, cô lại vẫy tay chào Cố Phán Phán...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đừng Bao Giờ Giả Ma

Q.2 - Chương 6: Đùng Bao Giờ Giả Ma

Có người con gái thật tình, trái tim cô tan vỡ, mái tóc dài rụng dần cho đến khi không còn gì.

Cô cảm hận kẻ đã tranh giành tình ái kia. Đêm ấy, cô đi mua một mái tóc dài màu nâu đậm uốn lộn to bông bênh toan giả ma hù dọa tình địch...

Về đến nhà, vừa đặt mình lên giường, cô liền nghe thấy một giọng nói thì thào kê sát bên tai: “Ai cho người đội tóc của ta!”

Cô giật bắn cả người, nhìn quanh quất bốn phía xung quanh mà chẳng thấy một ai.

Cô nhồm dậy chạy tới đứng trước gương, nhìn vào mái tóc giả trên đầu mình, cảm giác rờn rợn lâm râm trong người... Biết đâu nó đúng là được làm từ tóc thật. Chủ nhân của nó đang ở nơi ngàn dặm xa xôi nào đó, cũng có thể đã yên giấc ngàn thu...

Cô gỡ nó xuống nhưng mãi không được. Cô giật mình nhận ra, mái tóc của người này đã đâm chân vào đầu cô. Cô loạng quạng chạy tới một tiệm thẩm mỹ, khẩn cầu thợ cắt tóc cạo trọc toàn bộ.

Nhưng chỉ vài hôm sau, vẫn màu nâu đậm ấy, vẫn những lọn cong bông bênh ấy, mái tóc dài đã lại chơm chớm ngang vai! Tiếng nói nọ lại một lần nữa văng vẳng bên tai cô: “Ai cho người đội tóc của ta!”.

Từ sau hôm giết người, ngày nào Du Huy cũng sống trong sợ hãi. Mỗi khi đi ngủ, cậu luôn mơ thấy những tường cao, lưới sắt, chó săn, xiềng xích... Cậu không biết đến ngày nào cảnh sát sẽ tổng cậu vào giữa bốn bức tường kín mít.

Bỗng nhiên, cậu nhớ cha mẹ biết mấy. Cậu biết, nếu mình phải vào trong đó thì suốt đời chẳng thể dễ dàng gặp lại họ được nữa.

Cậu trích một phần tiền kiếm được từ vụ ám sát gửi về nhà cho cha mẹ làm lộ phí lên Tây Kinh thăm thú một chuyến. Cậu nói ở trên này cậu vừa kiếm được một công việc rất tốt, lương tháng rất cao.

Còn lại, Du Huy đưa hết cho chị gái.

Cha mẹ cậu từ xưa đến nay chưa bao giờ bước chân khỏi khu huyện làng quê. Nay nghe tin hai đứa con đều tiền đồ rạng rỡ, hai ông bà mừng vui phấn khởi bắt ngay chuyến tàu lên Tây Kinh.

Cô Phán Phán đưa bố mẹ đi thăm thú mấy danh lam thắng cảnh trong thành phố. Dọc đường, hai ông bà cứ trách móc tiêu pha quá trớn nên hôm ấy quyết ngồi trong nhà không đi đâu nữa.

Buổi sáng sớm, sau khi thu xếp cho cha mẹ, Du Huy nói phải đi làm và rời khỏi nhà. Cậu vẫn cứ lang thang khắp nơi rồi cuối cùng ghé chân vào một quán Internet nhỏ. Trong quán, tiếng gõ bàn phím cứ lạch cạch, lạch cạch vang lên thành từng chập.

Du Huy trả tiền cho một giờ đồng hồ, cậu mở trang “Diễn đàn Nửa Đêm” để xem những tin có liên quan tới gã nhà văn. Cột thông báo đăng: “Tiết mục nửa đêm kỳ tới sẽ thay đổi địa điểm quay. Tối nay, cả tác giả lẫn đạo diễn cùng nhóm quay sẽ tới kho đạo cụ xưởng phim âm u để kể chuyện...”. Mắt cậu căng ra nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, đôi mắt ánh lên những tia đỏ li ti. Trong suốt một tiếng đồng hồ, cậu chẳng làm bất cứ việc gì ngoài ngồi nhìn mẫu thông báo này.

Thế rồi Du Huy đứng phắt dậy, rời khỏi quán Internet.

Cậu chạy đôn chạy đáo khắp ba cửa hàng mới mua được mực đỏ, dây thừng, tóc giả và vải trắng. Sau đó, cậu lật đật đi về hướng xưởng phim.

Tới cửa, thấy có bảo vệ, cậu liền vòng ra đằng sau xưởng phim. Tường không cao nên cậu leo vào được một cách dễ dàng. Lúc xuống cậu sảy chân ngã rách một mảng quần đùi đùi. Lòng vòng quanh xưởng phim mấy hồi, cuối cùng cậu cũng tìm ra kho đạo cụ. Trên khoảnh đất trống dưới tòa nhà là những máy bay, xe tăng, đại bác bỏ hoang, trông cũ nát như là cổ vật.

Sau khi đã lọt được vào tòa nhà, cậu ẩn nấp trong một nhà vệ sinh. Rất lâu sau, có hai người bước ra từ một căn phòng nào đó, bàn chân họ đạp lên bậc thang gỗ bước xuống lầu có vẻ như vừa tan ca. Tòa nhà lại thêm phần vắng lặng. Du Huy chậm rãi lần khỏi nhà vệ sinh, cậu leo lên leo xuống khắp tòa nhà toan tiện tay nhón lấy vài món đồ đáng tiền, nhưng toàn bộ

cửa nẻo đều đã khóa chặt.

Khi trời nhá nhem tối, có một đoàn người bê vác ghế sofa và máy móc thiết bị quay tới. Họ luôn chân luôn tay một lúc rồi lại rời đi. Du Huy quỳ sau lưng chiếc sofa và loay hoay một lúc. Chiếc ghế rất rộng, ba người nấp cũng không thành vấn đề.

Cậu đứng dậy, ngồi lên chiếc sofa và nhún mạnh, thật là êm ái. Ngẩng lên, cậu thấy hai chiếc máy quay đang nhìn thẳng vào mình bằng ống kính đen sì. Cậu lấy ra một con dao gấp, nhìn vào mấy chiếc máy quay và làm động tác “giết” một cách hần học. Du Huy không rõ trường quay có bao nhiêu người, và cũng không thể biết sau khi mình xuất hiện bất ngờ, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo... cậu mang theo dao để đề phòng bất trắc.

Trời đã tối hẳn. Cậu rời khỏi sofa rồi lại quỳ bất động ngay sau lưng nó. Màn đêm hắc ám, tòa nhà vắng tanh, Du Huy bắt đầu bôi mực đỏ lên mặt, quần vải trắng lên người và từ từ trùm tóc giả lên che mặt... Ngay bản thân Du Huy cũng phải thấy rợn tóc gáy trước chính mình lúc này, cậu thậm chí còn muốn giật phăng mái tóc giả để chạy biến về nhà. Nhưng hề nghĩ đến người chị gái tội nghiệp, nỗi hận thù liền đánh đổ mọi sợ hãi.

Bỗng có người bước vào kho đạo cụ, Du Huy nghe thấy tiếng họ chuyện trò. Có thêm người ở đây, nỗi sợ hãi trong cậu cũng vơi đi. Những người này lên thẳng trường quay trên tầng bốn, thợ quay phim thấp sáng đèn, chỉnh ống kính, gã nhà văn thì thầm đọc thuộc kịch bản, nữ đạo diễn chỉ đạo góc độ quay...

Tim Du Huy nhảy bình bịch trong lồng ngực từng hồi.

Kẻ ôm bụng hại chết chị gái đang ở gần cậu trong gang tấc, chỉ vón vện cách một lớp ghế sofa mà thôi! Hơi thở, tiếng áo quần cọ sột soạt vào sofa, tiếng ục ục kêu trong bụng gã... tất cả đều có thể nghe thấy rõ mồn một.

Du Huy vẫn lo lắng mình sẽ bị bắt vì cậu không ngờ rằng lại có sự xuất hiện của hai thợ quay nam giới. Không những thế, họ còn có vóc người cao to, chắc nịch, nhìn là biết từ nhỏ đã được lớn lên ở nơi đô thành, sinh hoạt dư dật, ăn uống đầy đủ. Còn Du Huy đến từ nơi núi đồi nghèo khổ, thể chất phát triển không đầy đủ, thân hình thì ốm o còi cọc. Sức cậu cũng chỉ nhỉnh hơn Tiểu Nhụy một chút.

Nhưng chỉ một thoáng sau, cậu không còn lo sợ nữa vì đêm nay, cậu không phải là người,

mà là ma.

Lúc bấm máy, ngoại trừ gã nhà văn đang chậm rãi kể chuyện từng câu thì xung quanh không còn một tiếng động nào khác. Du Huy biết rõ, từ phía đối diện đang có ba đôi mắt gán chặt vào chiếc sofa này.

Cậu tự nhủ: “Không được phép gây ra tiếng động...” Đột nhiên, gã nhà văn ngừng lại, cơ hồ đã cảm nhận thấy sự tồn tại của cậu. Lòng ngực Du Huy thót lại.

Một lúc sau, gã lại tiếp tục kể chuyện.

Vừa yên tâm Chưa được bao lâu thì Du Huy lại thấy gã nhà văn thỉnh thoảng dừng lại lần nữa. Gã hỏi những người kia có nghe thấy tiếng gì không, ai cũng nói không nghe thấy gì.

Du Huy cố gắng kiềm chế để chờ đợi đến giây phút không khí kinh dị dâng tới đỉnh điểm rồi mới đứng dậy... Cuối cùng câu chuyện cũng đi tới nút thắt, gã nhà văn đột ngột đặt câu hỏi: “Các bạn thử đoán xem, cô gái ấy tên là gì?”

Thời cơ đã đến!

Du Huy áp sát khuôn mặt vào thành sofa và từ từ đứng dậy...

Nơi ở của Du Huy cách xưởng phim không mấy xa.

Cậu trèo qua tường, tháo bỏ mái tóc giả, vứt phăng tấm vải trắng, đi xuyên qua một con hẻm và chạy một mạch về nhà.

Bố mẹ cậu đều đã đi ngủ từ sớm. Môi cậu khô khốc như sắp sửa nứt ra. Cậu bước vào nhà nhưng không bật đèn, cứ thế loạng quạng đi vào nhà bếp. Đi được một lúc, cậu dừng lại, chột dạ liếc nhìn chiếc ghế sofa và rồi đôi mắt bỗng căng ra...

Trên chiếc ghế sofa đen ngòm hình như đang có một người ngồi ngay ngắn, hai tay lẳng lẽ đặt lên tay vịn và nhìn cậu chăm chú.

Cậu ra sức dụi mắt để chắc chắn rằng chiếc ghế trống không. Thấy mình bị hoa mắt, cậu, mới yên tâm.

Uống đầy một bụng nước lạnh, cậu lúu díu bước tới sô pha và thả mình xuống... Từ khi có bố mẹ lên ở cùng, cậu ngủ trên ghế sô pha, để bố mẹ nằm trong phòng ngủ.

Cậu khép hai mi mắt, hồi tưởng lại từng cảnh tượng diễn ra trong tòa nhà đạo cụ. Cậu nhớ như in câu nói của nữ đạo diễn: “Tôi thấy buổi tối hôm nay cứ bất thường làm sao ấy...” Đúng thế, Du Huy cũng cảm thấy đêm nay có gì đó rất không bình thường.

Nhưng rốt cuộc điều không bình thường ấy là gì?

Đầu óc cậu quay cuồng một hồi, chợt cậu nhớ ra: Hai hôm trước, khi nằm trên chiếc ghế sô pha này, cậu vẫn đuổi được hai chân ra thoải mái, ấy vậy mà sao hôm nay mới đuổi có một chút đã đụng ngay vào chân bàn?

Chỉ có một lời giải thích duy nhất, chiếc ghế sô pha này đã bị ai đó kê dịch lên phía trước.

Nhưng tại sao lại phải dịch chuyển chiếc ghế sô pha?

Cũng chỉ có một lời giải thích duy nhất, đó là vì có người muốn nấp sau chiếc ghế này...

Du Huy mở bừng mắt.

Ngay lúc đó, cậu trông thấy một người con gái áo trắng, mái tóc rũ phất phơ, lờ lờ đứng lên từ đằng sau sô pha, tay cầm một sợi dây thừng to bản, giọng nói rầu rầu: “Hắn nấp sau lưng người khác, người nấp sau lưng hắn, ta nấp sau lưng người...”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giữa Muôn Vạn Người Gặp Được Người Cần Gặp

Q.2 - Chương 7: Giữa Muôn Vạn Người Gặp Được Người Cần Gặp

Cố Phán Phán nhận được một tin nhắn: “” Tới nay anh đợi em ở quán Ngon Lại Đến nhé!”

Số điện thoại lạ hoắc, chắc hẳn có ai đó gửi nhầm. Cố Phán Phán bèn nhắn lại để nhắc cái người bắt cần ấy cho khỏi lỡ việc. Một lúc sau, người kia đáp: “Cảm ơn nhé, người bạn lạ mặt.”

Tối hôm ấy, Cố Phán Phán đi ngang qua đường, tình cờ bắt gặp một quán ăn mang tên “Ngon Lại Đến”, cô cảm thấy kỳ quặc bèn bước tới xem sao. Lúc này, một tin nhắn lại được gửi tới: “Anh tới quán Ngon Lại Đến rồi, em đang ở đâu?”

Lại gửi nhầm sao? Cố Phán Phán đột nhiên thấy hơi sợ hãi. Cô bước vào nhà hàng và nhìn quanh quất bốn xung quanh, một người con trai lạ mặt bước tới chào đón:

– Sao bây giờ em mới đến?

Cố Phán Phán tỏ ra kinh ngạc:

– Ai cơ?

Người kia khua khua tay trước mặt cô và nói:

– Em là Cố Phán Phán còn gì? Sao thế, cứ như mất trí nhớ ấy? -Đột nhiên, anh ta nhận ra điều gì đó, bàn tay dừng ngay giữa không trung, lặng người hồi lâu, anh ta nói – Xin lỗi, cô... cô... cô giống cô ấy quá...

– Cố Phán Phán mà anh quen là ai thế?

– Đó là bạn gái của tôi!

Cố Phán Phán thoáng nghĩ rồi đột ngột hỏi:

– Tôi có thể gặp cô ấy một chút được không?

Người con trai cũng nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

– Được, tôi sẽ hẹn cô ấy đến. Ngày mai, đúng giờ này, tại quán này.

Tối hôm sau, Cổ Phán Phán lại nhận được một tin nhắn: “Em yêu có một cô gái giống em quá, điện thoại của hai người cũng chỉ khác nhau có đúng một số! Cô ấy muốn gặp em đây. Anh đã hẹn với cô ấy vào tối nay, địa điểm là nhà hàng Ngon Lại Đến. Em nhất định phải đến đây nhé!”

Tối hôm ấy, Du Huy nói với bố mẹ rằng cậu có một công việc làm thêm nên phải đi làm. Thật ra, cậu lại ra quán Internet.

Quán Internet ấy tương đối vắng vẻ, chỉ lác đác mấy cậu bé đang chơi Counter Strike, hú hét om sòm. Du Huy cũng ngứa ngáy chân tay nhưng không chơi, cậu chỉ ngồi vào một góc khuất, lên “Diễn đàn Nửa Đêm” theo dõi động thái gã nhà văn.

Gã ở chỗ sáng, cậu ở chỗ tối. Du Huy cảm nhận được có phững hai người đang cùng tồn tại ở nơi tối nhưng cậu không nhìn thấy người đó mà người đó cũng không trông thấy cậu. Đêm hôm qua người đó đã xuất hiện.

Lúc đó, Du Huy hoàn toàn không nghe rõ người đó nói gì. Cậu hốt hoảng kêu thất thanh rồi chạy thục mạng tới phòng ngủ, xô thẳng vào bản lề cửa, chạy vào bên trong rồi áp mình chặn đứng cánh cửa.

Bố mẹ cậu bị giật mình, hỏi gắt:

– Ai đấy?

Du Huy đáp đáp lập cà lập cập

– Con đây!... Đừng nói gì!...

Phòng ngoài lặng ngắt như tờ. Mãi một lúc sau Du Huy mới bảo bố mẹ bật đèn, cậu rón rén mở hé cánh cửa nhằm mượn chút ánh sáng từ phòng ngủ để trông ra bên ngoài... đằng sau chiếc ghế sofa chỉ là một mặt tường nhếch nhác.

Cậu chậm rãi bước tới đằng sau chiếc ghế và đảo mắt một vòng nhưng chẳng hề trông thấy người con gái tóc tai rũ rượi kia đâu cả.

Mẹ cậu bước ra hỏi:

– Du Huy, con trông thấy cái gì à?

– Bố mẹ có di chuyển cái ghế sofa không đấy? – Du Huy hỏi.

– Làm gì có ai động vào đâu. – Bố cậu cũng bước ra ngoài và đáp.

Du Huy chết lặng tại chỗ, không nói nên lời.

Bây giờ thì cậu đang ngồi đợi chị trong quán Internet. Cậu phải kể chuyện này cho chị mới được. Nói khi có bố mẹ ở nhà thật không tiện, cậu đành gọi điện hẹn chị tới đây.

Chẳng mấy chốc Cổ Phán Phán đã tới nơi. Hôm nay cô mặc cái áo phông đỏ và chiếc quần bò xanh.

Ban nãy khi nhận được điện thoại của cậu em trai, cô đang mua sắm quần áo trong cửa hàng. Xưa kia cô chẳng ham điệu đà như những người con gái khác, chỉ biết học và học, mặc cái gì lên người cũng được. Vì thế, khi còn nhỏ, mỗi khi mua quần áo, bố mẹ lúc nào cũng chỉ chọn cho cô những chiếc đơn giản, màu sắc giản dị. Cô mặc chật rồi thì tới lượt Du Huy mặc thừa. Còn bây giờ, cô phải mua nhiều, thật nhiều quần áo đẹp bởi đó cũng là khoản đầu tư cho nghề nghiệp.

Vừa bước vào cửa quán, Cổ Phán Phán trông thấy Du Huy ngay lập tức. Cô mau chân bước tới, ngồi vào chiếc ghế ngay bên cạnh, khe khẽ vỗ vai cậu và hỏi:

– Đã xảy ra chuyện gì thế?

Du Huy nhìn quanh quất hai bên rồi thì thào:

– Chị ơi, cô gái em thất cổ chết đã quay trở về...

Cổ Phán Phán cả kinh:

– Em trông thấy ư?

Du Huy liền kể từ đầu chí cuối câu chuyện gặp đêm qua cho chị nghe. Nghe xong, Cổ Phán Phán hỏi lại:

– ... Hay chỉ là ảo giác?

– Không thể nào! – Du Huy đáp.

Ngắn người một hồi, Cổ Phán Phán nói:

– Tôi hôm kia, lúc chị đang ngồi xem đĩa một mình thì cô ta xuất hiện trên màn hình, lại còn vừa cười vừa vẫy tay chào chị nữa.

– Chị cũng chắc đó không phải là ảo giác chứ? – Du Huy hỏi.

– Chị chắc chắn! Chị không dám xem lại cái đĩa đó nữa, nếu xem, thế nào cũng lại thấy cô ta vẫy tay với mình... – Cổ Phán Phán trả lời.

Nói tới đây, Cổ Phán Phán khẽ hắt tiếng thở dài rồi lạnh lùng bảo:

– Chúng ta nghèo, người sống nó dám hại như bóp chết một con muỗi đã đành, kẻ chết rồi cũng dám tới quấy nhiễu, lãng vãng như con muỗi toan hút máu, xua thế nào cũng không đi...

Du Huy bảo:

– Hay ngày mai mình đưa bố mẹ về đã?

– Cũng được! – Cô Phán Phán tán thành.

Du Huy nói:

– Gần đây có phòng bán vé, để em đi mua vé tàu luôn bây giờ.

Cô Phán Phán dặn dò:

– Lúc đi bố mẹ đã ngồi ghế cứng rồi, lát nữa em mua cho bố mẹ hai vé nằm mà về.

– Em biết rồi! – Du Huy đáp

Lúc Du Huy đã đi khỏi, Cô Phán Phán ngồi vào chiếc ghế của cậu bạn này và tiếp tục theo dõi “Diễn đàn Nửa Đêm”. Trận Counter Strike đang vào hồi gay cấn, mấy đứa choai choai cứ hú hét om sòm, chúng đang làm mấy cú headshot. Cô Phán Phán đưa mắt nhìn xuống góc phải bên dưới màn hình, QQ của em trai cô đang sáng. Cô tiện tay mở ra, có người vừa gửi yêu cầu kết bạn cho Du Huy.

Cô cảm thấy số tài khoản QQ này quen thuộc lạ thường nhưng ngay lúc đó chưa kịp nhớ ra là của ai... Giả như khi đang đi trên phố, ta bắt gặp chính ta, trong vài giây đầu óc sẽ tạm thời trở nên trống rỗng, nhất thời chẳng tài nào nhớ ra nổi con người vô cùng quen thuộc ấy là ai.

Và rồi, Cô Phán Phán cũng sững sốt nhận ra, đây là số QQ của chính mình!

Cô Phán Phán theo chuyên ngành Tin học nên chẳng lạ lẫm gì với máy tính. Cô lập tức nghĩ ngay đến khả năng có ai đó đang đánh cắp tài khoản của mình. Nhưng làm gì có chuyện trùng hợp đến mức đánh cắp tài khoản rồi lại gửi yêu cầu kết bạn đến đúng em trai cô?

Cô chấp nhận yêu cầu của người kia rồi hỏi dò: “Xin chào!”

Người kia không đáp.

Cô lại nói: “Bạn khỏe chứ?”

Người kia vẫn không đáp.

Cô đột nhiên hỏi: “Bạn có phải là Cố Phán Phán không?”

Cửa sổ hội thoại chợt hiện lên một dòng chữ: “Giữa muôn vạn người gặp được người cần gặp”.

Đó là đoạn kết trong cuốn Tình yêu của Trương Ái Linh.

Người kia lại chậm chậm gõ từng dòng chữ: “Trong muôn vạn năm, giữa mênh mông hoang hoải của vô tận thời gian, không sớm một bước cũng chẳng muộn một bước mà gặp gỡ vừa đúng lúc...”

Cố Phán Phán ngồi im thin thít quan sát xem rốt cuộc đối phương muốn nói điều gì.

Người kia gõ ra dòng cuối cùng: “Rồi cũng chẳng còn lời nào để nói, chỉ khẽ khàng hỏi nhẹ một câu: “Này, bạn có thể đến thôn Huyền Quái cùng tôi một chuyến chẳng?”

Đôi mắt Cố Phán Phán căng ra, dán chặt vào màn hình, cô gần như ngừng thở.

Thôn Huyền Quái! Ba chữ ấy khiến cô phải giật mình.

Đột nhiên, cô mời đối phương nói chuyện qua webcam.

Mấy hôm trước, cô đã gia nhập nhóm QQ của gã nhà văn, lấy tên là “Mục Phân Mục Phân” để nói mấy câu ám hiểm kỳ bí rồi dùng thủ thuật đánh cắp dữ liệu, xóa hết toàn bộ những gì mình đã nói. Khi gã nhà văn mời cô nói chuyện qua webcam, cô đã ngồi ngay trước ống kính...

Cô chết giả, còn Tiêu Nhụy chết thật.

Giờ đây, lẽ nào Tiểu Nhụy cũng sẽ xuất hiện ngay trên màn hình?

Người bí ẩn kia đã chấp nhận lời mời của cô.

Cánh cửa được mở ra, “roạt” hình ảnh của đối phương hiện ra trong tích tắc. Da đầu Cố Phán Phán tê rần rần, cô trông thấy chính mình đang ngồi ở đầu kia, tay lạch tạch lướt trên bàn phím...

Đào Tiểu Vũ eBook

Q2 – Chương 8: TUYẾN SỐ 44

Một người kia đi làm bằng xe buýt tuyến số 8.

Nhưng anh ta và người tài xế tuyến xe số 8 này có chút xích mích. Để tránh mặt hắn, anh quyết định chuyển sang tuyến số 44 dù phải đi vòng xa hơn một chút. Hôm ấy anh làm tăng ca, khi về nhà trời đã muộn lắm.

Bước lên xe, anh nhận ra rằng ngoài mình ra trên này chẳng còn một hành khách nào khác. Vừa ngồi xuống ghế, cửa xe đã đóng lại, nhưng xe không hề lăn bánh.

Anh bước lên phía trước xem sao, người tài xế tiến tới chỗ anh, đúng là kẻ anh đang có xích mích, nhưng cơ thể hắn lại đang hóa thành hơi. Hắn cười hi hi: “4 cộng 4 bằng 8, chào anh bạn cũ, chúng ta lại gặp nhau”.

Hôm ấy, khi gã nhà văn tổ chức buổi gặp mặt thứ hai tại trường đại học Tây Kinh, Cố Phán Phán và Du Huy cũng có mặt.

Lúc mới bắt đầu, hai chị em chỉ đi loanh quanh ngoài cửa, không vào hội trường. Khi gã nhà văn kể về câu chuyện xảy ra trong kho đạo cụ, Cố Phán Phán chợt thấy lòng ngực thắt nhói. Cô biết đó là do Du Huy dàn dựng. Hai chị em cô chỉ là những kẻ thấp cổ bé họng, chẳng một con người nào trong cái xã hội này sợ họ mà họ cũng chẳng đầu đá nổi với bất cứ ai. Vì thế, muốn báo thù, họ chỉ còn nước đóng giả làm ma quỷ...

Ngồi từ góc cô có thể nhìn thấy sinh viên trong hội trường, nhưng gã nhà văn thì bị che khuất.

Ngồi ngay giữa hàng đầu là một người đàn bà có phần đầy đặn, ăn vận trang nhã nhẹ nhàng, bàn tay mân mê chiếc bát lửa màu trắng sữa. Cố Phán Phán nghe nói người đàn bà ấy chính là nhà đầu tư của chương trình Nửa Đêm.

Bên trái người đàn bà là một thanh niên tóc cắt ngắn gọn, da mặt ngăm ngăm, trông có vẻ rắn rỏi, khỏe mạnh. Anh mắt anh ta chốc chốc lại lia ra phía ngoài cửa nhìn cô. Cố Phán Phán không hề hay biết đó chính là Phục Thực. Cô chỉ mơ hồ cảm thấy ánh nhìn của người con trai

này mới lạnh lùng làm sao, tựa hồ có thể xuyên qua tâm can cô vậy. Cô thấy sợ ánh mắt của anh ta.

Cô lặng lẽ dời đi và đứng ở một lối vào khác.

Gã nhà văn kể:

– Thật ra nổi kinh hoàng cũng tốt. Nó khiến người khác phải tự nhìn nhận bản thân, biết kiêng kỵ, biết suy nghĩ, biết kính sợ... – Lúc này, Cố Phán Phán liền bước vào hội trường.

Hôm nay, cô cố tình mặc chiếc áo phông đỏ và cái quần bò màu xanh hời đi mua cùng Tiểu Nhụy. Cô đi lướt tới bên chiếc ghế xa xôi nhất, tách biệt nhất và nhẹ nhàng ngồi xuống. Ngồi từ góc này, cô tránh được ánh mắt sắc lạnh của người con trai bí ẩn hàng trên cùng kia và chỉ trông thấy một mình gã nhà văn. Đây là lần đầu tiên cô gặp lại gã sau lần đòi tiền một triệu tệ không thành.

Gã gây đi nhiều quá.

Gã cũng đã trông thấy Cố Phán Phán, ngay lập tức cổ họng gã cứng đơ.

Cố Phán Phán mỉm cười với gã trong tích tắc rồi đứng dậy bỏ ra ngoài, bàn chân đưa nhẹ như đang lướt...

Ra đến cửa, cô kéo lấy em trai và nói:

– Đi mau!

Hai chị em chạy khỏi cổng trường. Du Huy nói:

– Cứ dọa hần từng chập từng chập thế này thôi sao, không đã!

Đôi mắt cô bừng lên thứ ánh sáng lạnh ngắt:

– Rồi cuối cùng chị sẽ khiến hần phát điên!

Một chiếc taxi đang đi tới, Cố Phán Phán vẫy vẫy tay:

– Du Huy, chị gọi xe đưa em về trước vậy.

Du Huy lại ngoảnh nhìn sang hướng khác, cậu thấy một chiếc xe buýt màu đỏ thẫm đang đỗ ngay trước bên, vừa hay lại là chuyến số 44 luôn. Mỗi lần đến trường chị, cậu luôn bắt chuyến này về nhà vì rất thuận đường. Du Huy liền sải bước chạy đi và nói lớn:

– Thôi chị ạ, đi ngược đường tốn nhiều tiền lắm. Em đi xe buýt thôi!

Chị gái cậu gọi với từ đằng sau:

– Em đi cẩn thận nhá!

Chiếc xe buýt số 44 cứ đứng đó này giờ như thể đang chờ riêng Du Huy.

Vừa bước chân lên, cánh cửa xe đã đóng, lại “cách” một tiếng. Cậu không nhận ra sự ác ý của cánh cửa qua âm thanh ấy. Cậu nhìn trước ngó sau, trừ cậu ra, trên xe chẳng còn thấy bóng dáng hành khách nào khác. Cậu móc túi lấy ra một đồng xu, bỏ vào máy thu tiền và nói: “Bến cuối”.

Tài xế không nói rằng rằng, chỉ lẳng lặng nổ máy.

Chuyến số 44 có lắp điều hòa, cửa sổ đóng kín như bưng. Ngồi ở vị trí này tầm nhìn thật thoáng đãng. Vì đã quá muộn nên xe cộ trên đường chẳng còn mấy, chiếc xe buýt lao đi như xé gió.

Những quán hàng nhỏ bên đường đã rủ nhau tắt đèn, tất cả tụt lại phía đằng sau vun vút...

Công nhân tan ca đêm cưỡi xe đạp chậm chậm tiến về phía trước, tất cả tụt lại phía đằng sau vun vút... Một tấm biển báo xe buýt uể oải đứng bên đường, tất cả tụt lại phía đằng sau vun vút...

Du Huy chợt nhận ra, từ lúc cậu bước lên, chiếc xe này chưa dừng lại ở bất cứ bến nào. Cậu định hỏi tài xế, nhưng rồi lại tự nhủ, trên xe chỉ có mình cậu là hành khách, đã thế lại đi về bến cuối, các bến dọc đường chẳng có ai, việc gì tài xế phải cho dừng? Như thế cậu càng về nhà sớm hơn chứ sao. Thế là cậu không lên tiếng nữa, cứ tiếp tục nhìn rạ cửa sổ.

Cuối cùng cũng đã tới bến cuối.

Cậu đứng dậy, lần tay bám vào thanh vịn để bước ra cửa chuẩn bị xuống xe. Nhưng chiếc xe vẫn không hề giảm tốc, thậm chí còn phóng nhanh hơn, nó cứ lao vun vút về hướng Tây.

Cậu thẳng thốt nhìn lên đầu xe, chỉ thấy mỗi thân hình cao to của người tài xế, đột nhiên cậu thấy rờn rợn bèn gào lên:

– Sao bác không dừng xe!

Tài xế vừa tiếp tục cho xe chạy như bay vừa ồm ồm đáp:

– Cậu đi chuyến số bao nhiêu?

– 44 chứ còn gì! – Du Huy đáp.

Tài xế bực dọc trả lời:

– Chuyến 44 cuối cùng là vào lúc chín rưỡi, giờ này gần mười rưỡi rồi còn đâu, đây đâu phải chuyến số 44?

Như có luồng sấm đánh ngang qua óc Du Huy, cậu sửng sốt khi nhận ra mình quên mất một điều: chuyến 44 cuối cùng đúng là vào chín giờ rưỡi.

Tại sao tự dưng lại có một chiếc xe 44 xuất hiện giữa đêm hôm khuya khoắt?

– Bến cuối của xe này là đâu? – Du Huy hỏi.

– Thôn Huyền Quái! – Tài xế đáp.

– Mẹ kiếp, ông điên à! – Sự kinh hoàng, đang lên cực độ, cơn thịnh nộ cũng trào tới cực điểm, Du Huy vừa chửi bới, vừa đạp chân vào cửa sổ nhưng cửa không vỡ.

Tài xế nhấn mạnh chân vào ga, chiếc xe lao đi vun vút, đánh sang trái, quẹo sang phải một cách điên cuồng, Du Huy bị quăng từ bên nọ sang bên kia, cậu bám chặt vào thành ghế cho vững rồi lại đạp một phát thật mạnh lên cửa sổ..

Cửa sổ vẫn không vỡ.

Đèn ngoài kia mỗi lúc một thưa thớt, cây cối mỗi lúc thêm dày đặc.

Trong cơn tuyệt vọng, Du Huy nhớ đến chị gái, đột nhiên cậu muốn khóc. Cậu dồn toàn bộ sức lực trong người đạp mạnh lên cửa xe. “Loảng xoảng”! Tấm kính cửa xe vỡ toang. Cậu bám lấy thành cửa, khom mình nhảy ra ngoài, ngã bổ nhào xuống vệ đường.

Chiếc xe vẫn không hề giảm tốc, tiếp tục lao như bay về phía thôn Huyền Quái.

Còn nữa...

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải nhiều ebooks hơn nữa.

